Joseph Schryvers CSsR

Atsidavimas Dievui

Dvasinės ramybės aukštumų vadovas

Skaitmenino
Katalikų
Biblioteka
katbib.lt

Joseph Schryvers CSsR

Atsidavimas Dievui

Dvasinės ramybės aukštumų vadovas

Už Tradiciją
MMXIII

UDK 23/28
Sc65

Joseph Schryvers CSsR

Atsidavimas Dievui

Dvasinės ramybės aukštumų vadovas

Versta iš:
P. Joseph Schryvers C. Ss. R.
Die Hingabe an Gott
Verlag der Schulbrüder
Kirnach – Villingen
9. Auflage, 1957

Iš vokiečių kalbos vertė:
Josef Persie

Redaktorė:
Danguolė Meškaitė

© VšĮ „Laetitia“, 2013

ISBN 978-9955-670-16-2

Turinys

I dalis
Atsidavimo Dievui principai

I skyrius. Atsidavimas Dievui – teisingumo pareiga

Pagrindinė visų dalykų priežastis 9
Visų būtybių tikslas 11
Pavyzdys visiems kūriniams 14
Šventas nerūpestingumas 16

II skyrius. Atsidavimas Dievui – išminties reikalavimas

Dieviškoje globoje 20
Išmintingas ir visagalis Pagalbininkas 22
Paslaptingas veikimas 25
Malonės stebuklai 27
Visiško šventumo pavyzdys 30
Mistinis Kūnas 33
Šventosios Dvasios veikimas 35
Nuolatinė pažanga 38

III skyrius. Atsidavimas Dievui – saugus kelias į šventumą

Įsivaizduoti dvasinio gyvenimo sunkumai 41
Žingsnis po žingsnio 43
Bereikalingi rūpesčiai 46
Dievas pats moko sielą 48
Tik meilė 50
Aš noriu! 53
Dievas atsidėkoja sielai 55
Visų dorybių įkūnijimas 57

II dalis
Atsidavimo Dievui praktikavimas

I skyrius. Apie atsidavimo praktikavimą bendrai

Atsidavimo aktas 63
Kuo tobuliau! 65
Atsidavimo praktikavimas 68
Sunkumai 70
Palaimingas įprotis 72
Viršūnėje 75
Pasitaikančios klaidos 78
Didžiulė povandeninė uola 80

II skyrius. Atsidavimo praktikavimas per įvairius užsiėmimus

Vidinė malda 83
Dieviškasis Vadovas 86
Dvasinės pratybos 90
Tik Dievo valia! 92
Bendravimas su pasauliu 95
Šventa laisvė 98
Užsiėmimų sūkuryje 100

III skyrius. Atsidavimo praktikavimas gyvenimo išbandymuose

Sielos vargai 106
Visiškas apsimarinimas 108
Persekiojimas 110
Jėzus – mūsų saugus prieglobstis 112
Ligos patale 115
Prie amžinybės vartų 118

III dalis
Atsidavimo Dievui pasekmės

I skyrius. Šventas gyvenimas iš meilės

Jėzus ir siela 125
Šventas susitikimas 127
Ištikimi tarnai 130
Intymūs draugai 132
Slapti Dievo vaikai 135

II skyrius. Šventas savęs atsižadėjimas

Užmiršti save 140
Taip, kaip nori Jėzus 142
Kryžiaus meilė 144
Vien tik Dievas 146
Meilė viską palengvina 148
Tėviškas Dievo rūpinimasis 151
Nuolat galvok apie mane 153

III skyrius. Šventas pasiaukojimas

Aukoti save 157
Dievo vadovavimas 159
Meilės įrodymas 162
Didelis savimeilės valdžios troškimas 164
Apaštalavimas malda 165
Pavyzdžio galia 168
Šventa ištikimybė pareigai 170
Dieviški vaisiai 172
Marija – atsidavimo Dievui pavyzdys 177

I dalis

Atsidavimo Dievui principai

I skyrius

Atsidavimas Dievui – teisingumo pareiga

Pagrindinė visų dalykų priežastis

Atsiduoti Dievui - vadinasi atiduoti Jam savo kūną ir sielą, paaukoti Jam visas savo jėgas, ilgesį, jausmus, norus, būgštavimus, viltis ir ateities planus. Atsiduoti Dievui – vadinasi nieko nepasilikti sau, tik rūpinimąsi tuo ir norą Jį mylėti.

Atsiduoti Dievui – vadinasi užmiršti save, sudėti į Jėzaus širdį visą savo nerimą, rūpesčius, tūkstančius kasdienių sunkumų, patikėti Jam visus savo reikalus ir prašyti, kad Jis viskuo pasirūpintų ir padėtų.

Atsiduoti Dievui – vadinasi atsisakyti bet kokio rūpinimosi savimi. Aš esu tam, kad galvočiau tik apie Dievą ir atsidėčiau tiems darbams, kurie didina Jo garbę, plečia gėrio bei tiesos karalystę; kad iš meilės Mokytojui pasiaukočiau tarnystei savo broliams. Atsiduoti Dievui – vadinasi padėti kitiems, juos pamokyti, sustiprinti, paremti, bet ypač atversti ir vesti pas Dievą.

Atsidavimas yra nuolatinis „fiat" visiems įvykiams, visoms vidinėms bei išorinėms permainoms. Jis yra paprastas ir vaikiškas „taip" visiems dangiškojo Tėvo norams ir visiškas pasidavimas visiems Apvaizdos sprendimams.

Laiminga yra ta siela, kuri labai paprastai dovanoja save Viešpačiui, nes ir Jėzus tada visiškai dovanoja jai save! Jis užvaldo sielą, kuri Jį myli. Jis gina jos interesus, pats

rūpinasi tais dalykais, kuriems reikia jos dėmesio, gina ją nuo priešų, išvaduoja iš baimės, saugo nuo visų pavojų ir trokšta ne kitokio atsidėkojimo, tik jos širdies atsidavimo.

Taip tarp Jėzaus ir sielos vyksta abipusis, visiška meile pagrįstas atsidavimas. Taip prasideda pilnas paslaptingo patrauklumo meilės gyvenimas, tyrų sielų ir dosnių širdžių gyvenimas.

Nebepriklausyti sau, bet būti visiškai atsidavus Jėzui, leisti Jam pačiam spręsti dėl savo kūrinio, būti patenkintam Jį mylint: koks laimingas gyvenimas!

Bendradarbiauti su Kristumi, būti Jėzaus įpareigotam ginti Jo interesus, kartu su Juo ieškoti priemonių išplėšti iš pragaro nemirtingoms sieloms: koks žavingas idealas!

Turėti galimybę kiekvieną akimirką panirti į beribę Dievybės jūrą, žinoti, jog esi neapsakomai toli nuo visų tų smulkmenų, kurios tiesiog sunaikina žmonių veiksmus: kokia žavinga ramybė, kokia tyli laimė!

Artumai bendrauti su Jėzumi, dalyvauti Jo džiaugsmuose, dalytis su Juo savo kančiomis, nenuilstama ir lipšnia meile atsilyginti Jam už žmonių nedėkingumą: kokia žavinga lemtis švelnioms sieloms ir mylinčioms širdims!

Jėzau, noriu būti tarp tų laimingų sielų. Noriu su Tavimi sudaryti brolišką sandorą, dovanoti Tau visą savo širdį, kad turėčiau Tave visiškai; noriu atiduoti visas savo esybės jėgas, kad įrodyčiau Tau savo meilę; noriu pamiršti save ir žygiuoti su Tavimi pavergti nemirtingų sielų. Kokia dangiška svajonė!

Ir šita svajonė gali tapti laiminga tikrove. Reikia tik gyventi tiesoje! Užtenka bet kurią akimirką per vieną meilės aktą sugrįžti pas Dievą ir dovanoti Jam visą savo būtį, kurią iš Jo esame gavę.

Dievas yra pirminis mūsų šaltinis. Jis mus sukūrė, išlaiko, veikia kartu su mumis visuose veiksmuose. Jis visada veikia kiekviename mūsų gebėjime, kiekviename pojūtyje, visose ląstelėse, iš kurių sudarytas mūsų kūnas. Su meile pripažinti Jo viešpatavimą – tai yra atsidavimas.

Dieviška veikla prasiskverbia į visas mūsų mintis, polinkius, įspūdžius, jausmus bei veiksmus. Taip pat ji išlaiko kiekvieną kūrinį savo būtyje, veikia kartu kiekviename kiekvienos iš milijonų būtybių, pripildančių visatą, judesyje. Be baimės pasiduokime dieviškajai Apvaizdai. Iš meilės atsiduokime šitai aukščiausiajai valiai, kuriai niekas negali priešintis. Taip, tai yra atsidavimas, tai yra šventumas.

Mūsų gyvenimas vyksta pačiame Dieve. Jo būtybė visur yra taip realiai, kaip danguje. Prisiglauskime prie Jo, leiskime Jam mus nešti, nes tai yra tobulumas. Su pasitikinčiu atsidavimu glaustis ir ilsėtis prie Jo širdies kaip kūdikiui prie motinos krūtinės: tai yra tobulas gyvenimas. Atiduoti Jam visus savo rūpesčius, klausti patarimo visuose reikaluose ir tenkintis meile Jam: tai yra tikras dvasinis gyvenimas ir pirmasis amžinojo gyvenimo Dievo meilėje potyris.

Visų būtybių tikslas

Dievas yra ne tik pirminis mūsų šaltinis. Jis taip pat yra galutinis visų kūrinių ir kiekvienos atskiros būtybės tikslas.

Pats mažiausias vabzdys, besislepiantis po lapu, turi savo paskirtį kaip ir žvėris, gyvenantis miške. Ore skraidanti dulkelė taip pat turi savo tikslą kaip ir visatoje skriejantys neišmatuojami dangaus kūnai. Kukliausias mirtingasis, kaip nežinomas vergas klajojantis dykumoje, turi tokią pat teisę siekti tikslo kaip ir valdovas, lemiantis pasaulio likimą.

Prieš Dievą, kurio didybė yra beribė, nublanksta kiekviena garbinga žmogaus padėtis, kiekvienas susikurtas didingumas, kiekvienas galutinis nuopelnas. Kadangi kiekviena būtybė yra sukurta Dievo, ji turi čia, žemėje, vykdyti jai skirtą uždavinį ir gyventi Jam. „Aš esu Alfa ir Omega – aš esu pradžia ir pabaiga“ (Apr 1, 8).

Neprotingas, jokios laisvės nepažįstantis kūrinys neklysdamas įgyvendina savo paskirtį, kurią gavo iš Dievo. Tik žmogus gavo iš Dievo pavojingą privilegiją įgyvendinti savo paskirtį laisvu valios sprendimu.

Apdovanotas panašumu į Dievą, jis gali pažinti gėrį ir blogį. Jis žino, kad protu gali pažinti tiesą. Jis turi valią, kad galėtų atsiduoti aukščiausiajai gerovei. Jeigu jis nusilenkia šiam Dievo potvarkiui, atiduoda save šiai dieviškajai valiai ir per vieną savanorišką širdies aktą dovanoja Dievui savo būtį, tada pasiekia tikslą, kuriam buvo sukurtas.

Atsiduoti Dievui pagal Jo nustatytą tvarką yra žmogaus tikslas, pirmoji ir galutinė pareiga, apimanti visas kitas.

Kiekvienas protą turintis žmogus visuose laisvuose veiksmuose gali pasirinkti: laikytis šventos Dievo tvar

kos arba ją ardyti. Žmogus neišvengiamai renkasi vieną arba kitą. „Kas ne su manimi, – sako Viešpats, – tas prieš mane“ (Lk 11, 23).

Apgailėtina siela, kuri atsisako klausyti Dievo! Ji pasirenka nerimą, apmaudą, nelaimingą gyvenimą. Betvarkė niekada neatneš ramybės. Visur matau nelaimingų sielų, išardytų šeimų, valstybinių perversmų; visur sumaištis, kadangi žmogus nenori paklusti Dievui. Moderniajai visuomenei nuolat vadovauja revoliucija, kuri yra nuolatinė nepasitenkinimo išraiška; nes revoliucija yra priešinimasis tvarkai, autoritetui, Dievui. Bet kiekvienas tvarkos pažeidimas savaime pelno bausmę, kuri atstato pažeistą tvarką.

Dievas visuomet pasiekia savo tikslą. Jis laiko savo rankose visatą ir viską, kas joje yra. Joks kūrinys negali priešintis Jo viešpatavimui. Savo šlovės Jis neatiduos niekam.

Jis „galingai siekia nuo vieno žemės krašto iki kito ir veiksmingai visa valdo“ (Išm 8, 1). Karalysčių kūrimasis, jų klestėjimas ir žūtis, įvykiai, kurių pilna pasaulio istorija, karai, revoliucijos, atradimai: viskas buvo norėta ir veikiama Dievo, siekiančio savo tikslų.

Žmonės nutarė būti pasaulio lemties viešpačiais, tačiau jie yra tik nesąmoningi dieviškojo Darbininko įrankiai. Šiame pasaulyje neatsitinka nieko, kas netarnautų Dievui, siekiančiam savo tikslų. Blogis gali pridaryti nuostolių, visuomenė gali morališkai sugesti, nusisukti nuo Dievo, šmeižti Jo šventąjį vardą; žmonės, apsvaigę nuo pamišusios puikybės, gali prieštarauti Dievui, Jį

ištremti iš savo širdžių ir šeimų! Jis gali leisti jiems patirti tariamąją sekmę, tyčiotis iš Jo Bažnyčios bei tarnų. Dievas gali leisti įžūliai besityčiojantiems iš Jo slankioti aplink ir ydai visur mėtyti begėdiškus žvilgsnius. Bet Jo kantrybė turi ribas; kada nors ateis apyskaitos diena ir tą garbę, kurios nusidėjėliai nenorėjo Jam reikšti laisvai, turės pareikšti priverstinai.

Mano Jėzau, nenoriu sulaukti šitos baisios dienos, kad Tave šlovinčiau! Nenoriu per prievartą Tau skirti garbinimo, kurio reikalauja teisingumas. Tu esi mano galutinis tikslas, mano gyvenimo prasmė. Aš atsiduodu Tau laisvu valios aktu ir šitą aktą noriu kartoti dažnai, kada tik Tavo malonė man padės. Tegul jis buna mano dvasinio gyvenimo pradžia, pažanga ir tobulybė.

Pavyzdys visiems kuriniams

Dievas yra visų kūrinių veikiančioji ir tikslo priežastis. Jis taip pat yra jiems pavyzdys.

Jis nepasitenkino vien tik nurodęs kūriniui jo kelionės čia, žemėje, pradžią bei tikslą, bet ir nubrėžė kelią, kuriuo jis turėtų eiti.

Kadangi Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą bei panašumą ir paskyrė jį savo sieloje vaizduoti Jo dieviškuosius bruožus, Jis panoro būti jam be galo tobulas pavyzdys.

Žmogus, kaip ir kiekvienas kūrinys, gyvena Dieve nuo amžių. Šv. Augustinas *Išpažinimuose* sako: „Jame yra priežastis viso to, kas praeina, ir nenykstantis pagrindas visų

besikeičiančių dalykų, ir amžini bei gyvi principai visų neprotingųjų ir laikinųjų dalykų“ (I kn., VI sk.).

Dievas nuo amžių savo prote mato visas būtybes, kurias Jis galėtų sukurti ir iš tikrųjų sukurs. Kiekviena jų yra ten su savąja prigimtimi ir grožio bei tobulumo laipsniu, kurį gali pasiekti.

Šis dieviškasis protas iš anksto nustatė kiekvienam kūriniui čia, žemėje, eitiną kelią, atsiradimo realiame pasaulyje momentą, vaidmenį bei paskirtį, kurią turės atlikti, išėjimo iš pasaulio akimirką. Dievo dvasioje yra aiškiai nustatyta kiekviena jo būsimojo gyvenimo smulkmena. Protingiems kūriniams suteikta laisvos valios galia visai nekliudo šiam dieviškajam numatymo tikslingumui. Dievui praeitis ir ateitis yra dabartis.

Ir tave, mano siela, Dievas nuo amžių išskyrė ir atpažino iš savo kūrinių gausybės. Tarp begalinės daugybės kitų būtybių Jis matė tave savo dievystėje ne kaip savo paties dalį, bet kaip galimą savo begalinio tobulumo paveikslą, kaip būsimą savo dieviškojo grožio atspindį. Jau nuo šios akimirkos Jis numatė iš visų kitų kūrinių tave išskirsiančius bruožus. Jis numatė ypatingą tavo būties gerumą, kurį ji įgaus Jo akyse, tau būdingą grožį ir tobulumą.

Su begaliniu tikslingumu Jis nustatė ir būdą, padėsiantį tą šventumą pasiekti. Jis nubrėžė kelią, kuriuo turėtum eiti šioje žemėje, nurode tau skirtus išteklius, pagalbą, kurią gausi, išorines tavo gyvenimo laiko ir vietos aplinkybes, žmones, su kuriais susitiksi, mažiausius įvykius, kurie tures įtakos tavo gyvenimui.

Jis numatė visus tuos sunkumus, su kuriais, siekdamas tobulumo, susidursi savo paties širdyje; Jis numatė tavo aistrų žaidimą, kovas, silpnybes, laimėjimus ir tą begalinę kantrybę, kurią Jis kada nors tau parodys.

Jis jau nuo amžių džiaugsmingai sveikino tavo tiesią valią, uolią ir atvirą širdį. Jis suskaičiavo nesuskaitomus meilės aktus, kurie veršis iš tavo širdies kaip iš gausaus šaltinio. Taip, jau nuo tada Jis jautė džiaugsmą ir malonumą artume, kurį tau vieną dieną maloniai suteiks.

Aš, vargšas, menkas kūrinys! Nuo amžių Dievas galvojo apie mane. Jis mane mylėjo jau tada, kai Jo dar negalėjau pažinti, Jis pasiliko teisę rūpintis mano šventėjimu, Jis man nurodė kelią, Jis laiko mane už rankos, kad nenuklysčiau nei į kairę, nei į dešinę.

Viešpatie! Tu traktuoji savo kūrinius su begaline meilinga pagarba! (plg. Išm 12, 18) Tu juos saugai su tėviška rūpestingumu! Tu bijai, kad Tavo vaikai nenutoltų nuo Tavęs, nepaklystų ir nepražūtų. Suteik man malonę visada Tave mylėti.

Šventas nerūpestingumas

Dievas yra mano pradžia, todėl mano protas turi pri pažinti Jo viešpatavimą man. Dievas yra mano tikslas, todėl mano valia turi besąlygiškai Jam paklusti. Dievas yra man pavyzdys, todėl visą savo gyvenimą turiu sekti šiuo dieviškuoju pavyzdžiu.

Aš esu Dievo besąlygiškai ir visiškai priklausau nuo Jo. Neužtenka, kad nusižeminęs Jį šlovinčiau kaip vienin-

telį savo buties šaltinį, kad su visa sielos jėga siekčiau Jo kaip vienintelio savo būties tikslo. Aš turiu kiekvieną savo gyvenimo akimirką sekti Juo žingsnis po žingsnio, visiškai pasiduoti Jo vadovavimui, leisti Jam kaip Viešpačiui savo nuožiūra spręsti dėl manęs.

Taip, o mano Dieve, Tu nori, kad aš ne tik tobulėčiau, bet kad tobulėčiau taip, kaip Tau patinka. Tau ne vis tiek, kokį kelią į dangų pasirinksiu. Nuo amžių Tu paskyrei man mano kelią.

Tavo išmintis numatė visas mano gyvenimo smulkmenas, o Tavo apvaizda jas sutvarkė. Nebeturiu ko pakeisti, pridėti ar atimti. Būtų neteisinga norėti kito likimo nei to, kuris man atiteko, dėl to apgailestauti ar dejuoti. Aš neturiu teisės reikalauti iš Tavęs ataskaitos dėl Tavo elgesio su manimi, klausti, kodėl man davei tokį charakterį, tokias savybes ir silpnybes, tokias aistras, tokį geidulingumą arba tokį gilų aukštesnių dalykų ilgesį. Tu neprivalai pasiaiškinti, kodėl leidai man atsirasti žemėje šiuo, o ne kitu laiku, šioje vietoje, šioje aplinkoje, šiomis palankiomis ar nepalankiomis sąlygomis.

Mano Dieve, Tu mane sukūrei turtingą arba vargšą, išsilavinusį arba bemokslį, Tu mane apdovanojai aukšta kilme arba leidai ateiti į pasaulį nežinomam ir paniekintam. Tu man suteikei malonių ir apšvietimų, kurių nedavei kitiems, Tu apsupai mano sielą tokia apsauga, kurios nesuteikei kitiems. Dėl viso to Tu neprivalai man atsiskaityti. Tai yra Tavo amžinieji planai dėl mano sielos. Aš turiu jiems pritarti, juos priimti ir pagal juos siekti šventumo.

Mano siela, kaip giliai tu klydai, kai kūrei savo pačios šventėjimo planus, kai, neatsižvelgdama į Dievo ketinimus, svajojai apie tobulumą, profesiją, darbus, apšvietimus, paguodas arba kryžius, kurie nebuvo tau skirti! Kaip giliai tu klydai klaidžiodama savavališkai pasirinktais takais, tuo tarpu pats Dievas tau nuo amžių nutiesė platų, erdvų kelią!

Tad nebeklausinėk praeivių tikrojo kelio, vedančio pas Dievą. Jie nežino, ką tau atsakyti. Jie žino savo paskirtį, o ne tavo. Keliauk be baimės, nes Dievas yra su tavimi! Jis reikalauja iš tavęs tik klusnumo, pasidavimo Jo aukščiausiajai valiai.

Likimas, kurį Dievas nuo amžių paskyrė kiekvienai sielai, jai yra nubrėžtas laike. Žmogaus gyvenimas rutulio jasi kaip labai ilgas audeklas; jame iš anksto pažymėti visi įvykiai, aplinkybės, akimirkos. Dievas tik liepia: „Šlovink ir sutik!“ Vaikiška siela atsako: „Sutinku, mielai pasiduodu Tavo veikimui!“ Abejinga siela praeina nesirūpindama lobiu, kurio net nepastebi, garbe, kurią paniekina. Priešiška siela keikia ir burnoja. Bet Dievo veikimas tęsiasi, kiekvieną akimirką atnešdamas naujas pareigas, be paliovos šventindamas sielą, kuri Juo visiškai pasitiki.

Mano Dieve, mano būties pradžia, gyvenimo tiksle, veikimo pavyzdy, atsiduodu Tau, visiškai paklūstu Tavo valiai.

Mano uždavinys yra sekti Tavimi žingsnis po žingsnio, kaip daro vaikas, kurį motina laiko už rankos. Nenoriu nei užbėgti Tau už akių, nei atsilikti nuo Tavęs. Noriu

prisiderinti prie Tavo žingsnių, atlikti mažas dabartinės akimirkos pareigas, priimti man siunčiamus kryžius, viską pavesti Tavo valiai, sutikti su visais Tavo dabartiniais ir ateities planais dėl mano sielos.

Žinau, kad visa, kas išeina iš Tavo rankų, yra gera, kadangi Tavo mylinti ir maloni apvaizda taip numatė ir tvarko.

II skyrius

Atsidavimas Dievui – išminties reikalavimas

Dieviškoje globoje

Atsiduoti Dievui – vadinasi karštu meilės aktu patikėti Jam visą savo butybę, pamiršti save, visai nebesirūpinti savo gerove ir vargais, bet palikti visokeriopą rūpinimąsi Dievui. Tai yra visiškas atsidavimas Dievui.

Labai gerai žinau, kad žmogaus išmintis prieštarauja šiems žodžiams. Ji norėtų padaryti apribojimų, pareikalauti garantijų, nustatyti Dievui sąlygas. Argi šventėjimo reikalas nėra derybos tarp Dievo ir sielos, dvišalė sutartis, kurioje abi šalys turi ypač saugoti asmeninius interesus?

O, kad tokios ribotos mintys visada būtų toli nuo musų! Jų autorius yra kūno gudrumas.

Padovanoti savo kūną ir sielą Dievui, atsiduoti Jam kaip atsiduoda vaikas, kuris apsikabina motiną, Jį mylėti, Jam sakyti, kad mes Jį mylime ir tai vėl ir vėl kartoti: tai yra tobulumas, tai yra maža šventųjų paslaptis, jų menas pradžiuginti Dievo širdį.

Jėzus nori, kad sielos, Jo sužadėtinės, rūpintųsi vien tik meile Jam ir galimybėmis ją įrodyti. Savo rūmuose Jis turi daug tarnų. Jeigu reikia išspręsti reikalus, atlikti darbus, pasirūpinti ateitimi, užkirsti kelią blogybėms, Jis tai paveda savo tarnams. Karalienė negali pasitraukti nuo savo Sutuoktinio. Jos uždavinys yra džiuginti Jį tyrais ketinimais, švelnia meile bei ištikimybe.

Argi karalių Karaliui trūksta galios, išminties ir geru mo, kad sielai reikėtų baimintis dėl savo ateities?

Tačiau galima taip galvoti matant kai kurių sielų nerimą ir baimę.

Šlovinimo vertas Viešpatie ir Mokytojau! Tu jau nuo amžių nusprendei mane pašventinti. Tu sukūrei pasaulį tik tam, kad mane išgelbėtum. Kai paskutinis išrinktasis pasieks jam skirtą meilės laipsnį, pasaulis išnyks kaip meniškai sukurta, bet atgyvenusi mašina.

Dievas puikiai pasirūpina savo sukurtu pasauliu. Bet be jokio vargo Jis gali sukurti ir tūkstančius kitų, galingesnių bei gražesnių. Daug labiau Jo mintis užima sielos. Įvykiai, patraukiantys žmonių dėmesį, Dievui yra tik vaikų žaidimas. Jį labiausiai paliečia ir džiaugsmingai sujudina dangų išsaugotas arba atgautas nekaltumas, meilės aktas, vienos sielos sprendimas visiškai dovanoti save Viešpačiui, vienas ilgesingas atodūsis Jo širdies link, viena malda.

Kartą Jėzus vienai šventajai pasakė: „Esu pasiruošęs iškentėti savo kančios skausmus tiek kartų, kiek yra prarastų sielų. Bet ak! Nebegalima jų išgelbėti.“ Ar tau, mano siela, dovanojusiai save Jėzui meilės aktu, reikėtų bijoti? Argi motina, prilaikydama pirmuosius žingsnius žengiantį vaiką, leis jam pargriuti ant žemės? Ar tu, įsikibusi į Jėzaus ranką, bijai, kad Jis tave paliks pusiaukelėje?

Dievas nori vesti sielas į šventumą. Dėl jų Jis leidžia gyvuoti visuomenei, nors ją graužia kirminas. Dėl jų Jis pakenčia savo švento vardo niekintojus, savo malonios

apvaizdos neigėjus, savo dieviškojo teisingumo provokatorius, nes raunant rauges, galima pakenkti kviečiams.

Atsižvelgdamas į šventuman besiveržiančias sielas, Dievas valdo pasaulį, nustato metų laikų kaitą, leidžia lyti ne tik ant teisiojo dirvos, bet ir ant nusidėjėlio lauko.

„Viešpats yra didis ir labai vertas šlovės“ (Ps 47, 2). Visoje visatoje Jis nebutų sukūręs nė vieno kūrinio, nebutų leidęs atsitikti nė vienam įvykiui, nebūtų pakentęs nė vienos blogybės, jeigu tai netarnautų sielų pažangai.

Pirmyn, mano širdie, daugiau drąsos! Pasitikėk Viešpačiu, užsimerk ir ramiai ilsėkis Jo rankose. Nes Jėzus pasakė: „Niekas iš mano rankos neišplėš tų, kuriuos Tėvas man davė“ (plg. Jn 10, 29). Mylėk savo Dievą, viską daryk iš meilės, viską priimk iš Jo rankų ir tada ženk pirmyn be baimės. Tu tikrai pasieksi šventumą.

Išmintingas ir visagalis Pagalbininkas

Dievas nori tavo šventėjimo. Turbūt klausi, ar Jis žino, kas tinka tavo sielai? Ar nereikėtų, kad padėtum Jo išmin-čiai savo išminties šviesa?

O žmogau, nesirūpink šitais dalykais. Tu juk nežinai, iš kur ateini ir kur eini.

Ar tu buvai ten, kai dieviškoji Išmintis kūrė visatą, nurodinėjo žvaigždėms jų kelius ir jūros bangoms įsakė: „Toliau jūs neisite“? Ar Ji klausė tavo patarimo, kai vie nu kvėptelėjimu pagal savo paveikslą sukūrė nemirtingas sielas?

Sukurti sieloje Dievo paveikslą yra darbas, neįmanomas kūriniams. Tai Dievo darbas. Būk atsargus, kad jo nesutrukdytum!

Tavo siela yra tobulumo ir grožio šedevras. Viskas joje nuostabiai surikiuota: jausmai, protas, valia, malonė, dorybės, nuovokus sugebėjimas prisitaikyti ir imlumas, įkvėpimai ir palaimingos mintys. Viena vienintelė dulkelė gali sutrikdyti šitos nuostabios mašinos darbą. Ar tu ketini duoti patarimų tam, kuris ją taip meniškai sukūrė? Būdamas aklas, nori pats sau vadovauti! Paikas! Tu baugščiai seki Dievo vadovavimą tavo sielai, peiki įkvėpimus, kuriuos Jis tau duoda, ramybę, kurią Jis tau palieka. Tu net nesi matęs sielos, kurią nori valdyti! Palik Dievui šitą sunkų darbą. Jis tau įsakė vieną vienintelį, visai lengvą dalyką: Jį mylėti. Visus sunkiausius darbus Jis pasiliko sau. Pasitenkink savo dalimi, Dievas pasirūpins visais kitais dalykais.

Jis nestokoja nei išminties, nei galybės. Jo veikimas siekia nuo vieno pasaulio krašto iki kito. Jis prasiskverbia į visus kūrinius iki kaulų smegenų, taip, iki giliausios jų esybes. Nes Jis viską sukūrė, palaiko ir viskam teikia gyvybę. Dievo veikimas palaiko visą visatą. Yra tikra, kad jis yra paslėptas ir paslaptingas, yra tikra, kad tik tikėjimas jį pastebi, bet ar dėl to jis ne toks realus ir veiksmingas?

Ką Dievo gerumas nusprendė dėl sielų šventėjimo, ką Jo išmintis paliepė sieloms, kad jos galėtų pasiekti šitą idealą, tai įvykdo Jo galybė.

Pamaldžios sielos, Dievas rūpinasi jūsų šventėjimu ir veda jus į šventumą! Jo galia veikia būtent šią akimirką

ir turi jums įtakos. Dievo rankose visi jumyse ir del jūsų vykstantys įvykiai tampa kaltais, kurie jus aptašo, teptukais, kurie jus pagražina. Jūsų džiaugsmai, kančios, sėkmės ir nesėkmės, jūsų paguoda ir vidiniai išbandymai, jūsų viltys ir būgštavimai: viskas tampa įrankiais šio be galo sumanaus Darbininko rankose.

Jis pats išsirenka padėjėjus šiam darbui. Jeigu sielai reikia patarėjo, kuris tartų lemiamą žodį, tada Jis leis šitam žmogui ateiti ir iš pasaulio pakraščio. Jis išlygins kalnus ir nuramins jūros bangas. O jeigu reikės, Jis pats stebuklingu būdu atgabens žmogų į norimą vietą, kaip kadaise perkėlė pranašą Habakuką ir padėjo jį ant liūtų narvo. Siela, kuriai reikia tokios pagalbos, niekada nebus apvilta, nors jai patenkinti reikėtų ir visą visatą apversti.

Dievo veikimas tobulinant geros valios sielas yra beribis. Joks kūrinys negali jo sutrukdyti, netgi laikinai sustabdyti. Jis žaismingai nugali visus sunkumus, aplenkia kliūtis arba jas išardo, priverčia priešus tapti jo įrankiais. Jėga nusilpsta prieš Dievui atsidavusios sielos kantrybę, klasta įsipainioja į savo pačios tinklus susidūrusi su jos paprastumu, melas sustoja visiškai sumišęs prieš jos natūralų ir vaikišką atvirumą. Kas buvo laikoma kuklios sielos pražūtimi, tapo jos išganymu; kas buvo gudriai sugalvota jos dorybei išbandyti, ją sustiprino. Prieš ją atsidaro užtvaros, nusižemina kalnai, prisipildo slėniai, prarajos tampa plačiu ir lygiu keliu.

Taip, yra sunku pakenkti sielai, kuri visiškai atsiduoda Dievui, ją sužlugdyti, kai ji eina per gyvenimą remdamasi į Jėzaus ranką.

Mano siela, atsiduok Viešpačiui, mylėk Jį be paliovos, pamiršk save! Dievas yra geras, išmintingas ir galingas. „Pavesk savo rūpesčius Viešpačiui, ir tave jis palaikys“ (Ps 55, 23).

Paslaptingas veikimas

Mano Dieve, esu Tavo, noriu būti mažu vaiku ant Tavo rankų. Į Tavo tėvišką širdį sudedu visus savo reikalus.

Noriu panirti į Tavo neribotos galybės ir savo begalinio silpnumo apmąstymą. Šita mintis išlaisvina mane nuo manęs paties, nuo mano rūpesčių, duoda mano sielai šventą laisvę ir sūnišką pasididžiavimą.

Mano siela, savo šventėjimo darbe tu esi bejėgė. Tu net nesugebi suregzti nė vienos savo išganymui nuopelningos minties. Malonė, kuri yra tavo antprigimtinės būties pagrindas ir šaltinis, yra tikra, nepelnyta Dievo dovana. Ji taip pranoksta tavo protą, kad tu pati negali suprasti jos veikimo.

Malonės veikimas yra paslėptas kaip ir šaltinis, iš kurio ji trykšta. Ji ateina ir praeina, ir tu net negali suvokti, kada ji praėjo. Ji įsiskverbia į tavo galias bei veiksmus, tačiau jos veikimas paslaptingas.

Kartais malonės veikimas yra stiprus kaip kalnų upė. Jis užlieja sielą šviesos ir meilės srove: „Vaišinamės tavo Namų valgio gausa, girdai mus iš savo gėrybių upės“ (Ps 36, 9). Siela yra lyg paskandinama joje ir su šv. Pranciškumi Ksaveru sušunka: „Gana, Viešpatie, gana. Aš nebepakeliu Tavo paguodos svorio.“

Kartais gi malonė teka į sielą kaip tykus ramios upės vanduo. Ji sudrėkina galias, įsiskverbia į jutimus, sustiprina veiksmus. Jos gaivinančioje įtakoje viskas vystosi, auga ir klesti. Kaip vaisinga dirva siela atneša gausų derlių.

Kartais malonės veikimas yra šėlstantis kaip audringos jūros bangavimas. Jis sukrečia šimtininką kryžiaus papėdėje, parbloškia Paulių ant žemės kelyje į Damaską, pavergia minias, atėjusias pasiklausyti Apaštalų Kunigaikščio pamokslo.

Kartkartėmis malonės veikimas švelnus kaip zefyro dvelkimas. Jis myluojančiai glamonėja subtiliausias ir jautriausias sielos stygas; jis ją užliūliuoja, pagauna ir nuneša į aukščiausias padanges. Siela jaučiasi paguosta, sustiprinta, apsupta švento džiaugsmo. Dievo įsčios jai atrodo kaip jauki tėvynė ir poilsio vieta. Bet šita laimės vizija trunka neilgai. Greitai dangus aptemsta, susitelkia debesys, besišypsantis Dievo veidas dingsta. Siela lieka viena: silpna ir be patarimo; sukyla aistros, ją ištinka įvairūs smūgiai, žmonės ją persekioja. Viešpatie ir Mokytojau, kurį aš mylėdamas šlovinu, kurgi Tu? Ar Tu leisi nuskęsti silpnai valtelei? Ne! Dievas yra čia pat: Jis budi, stiprina tikėjimą, grynina viltį, uždega meilę, bet savo dieviškuoju būdu.

O dieviškasis veikime, kas galėtų atskleisti tavo paslaptis? Kas suseks tavo milžiniškus žingsnius? Tu perbėgi visatą, peržengi kalnus, pereini dykumas, mažiausia žolelė jaučia tavo praėjimą: tu visa atgaivini, sušildai, pažemini ir pakeli. Musų akys tavęs nepastebi. Visi kūriniai tau tarnauja lyg šydas. Tu pasislepi ir po paprasčiausiais, ir po kil-

niausiais pavidalais. O dieviškasis veikime, kas gali pasigirti ištyręs tavo paslaptis, suvokęs tave, nustatęs tavo pavidalą arba sureguliavęs tavo kryptį? Kartais tu esi trykštantis šaltinis, kartais srauni upė, kartais gili jūra.

Mano siela, nesistenk įsiskverbti į dieviškos paslapties gelmes. Tau neduota pažinti Dievo veikimo ir jį suprasti. Tavo užduotis yra tik nesipriešinti jam, atidaryti duris, kai jis beldžiasi, priimti jį su meile, nežiūrint, kokiu pavidalu pasirodo.

Dievo veikimas yra galingas. Jis pašventins tave. Atsiduok jam, mylėk savo Dievą, visada šlovink Jo šventąjį vardą ir leisk Jam tave tobulinti.

Malonės stebuklai

Jeigu siela atsiduoda Dievui, besąlygiškai atsisakyda ma vadovauti sau pačiai, jeigu Jam patiki save su žėruojančia meile, tada Dievas jaučiasi įsipareigojęs rūpintis ja: šios sielos šventėjimas tampa Jo gyvybiniu reikalu. Nuo dabar Jo galybė pradeda veikti, kad ją tobulintų.

Dievo rankose kiekvienas kūrinys tampa nuovokus ir klusnus. Šalčiausią širdį Jis paverčia meile degančiu angelu. Be Jo įgimti gabumai nieko nereiškia, su Juo trūkumai virsta dorybėmis. Be Jo mokslas gimdo puikybę ir pražudo, su Juo dingsta nežinojimas, užleisdamas vietą žinojimui. Kad padarytų šventą, Dievui reikia tik sielos geros valios.

Rasos lašelis, smiltelė ar žolėje pasislėpęs vabzdys mokslininkui kelia neišsprendžiamų klausimų. Milijonai mikrobų viename vandens laše ir visatoje besisuką milijo-

nai pasaulių stulbina jo protą. Žemė ir jūra pilni stebuklų bei mįslių. Pats žmogus yra didžiausia mįslė. Kas galėtų paaiškinti jo vidinių bei išorinių jutimų žaidimą, dvasinių galių veikimą, širdies polinkius bei ilgesį? Kas ištyrė sielos prigimtį ir dvasios veikimą materijoje?

Kuo aukščiau kylama, tuo daugiau sutinkama stebuklų, tuo labiau paslaptis apgaubia protą ir jam nepasiduoda.

O ką besakyti, kai peržengiamas antgamtinio pasaulio slenkstis, ypač kai prieš mūsų akis atsiskleidžia sielų pasaulio grožis?

Dievas atsispindi savo šventuosiuose. Jis formuoja ir perdirba kiekvieną nuovokią sielą taip, tarsi pasaulyje būtų tik ji viena. Kad ją pagražintų, Dievas panaudoja begalinę galią. Su sužadėtinio dosnumu ir rūpestingumu Jis jai parenka gražiausius rūbus, papuošia viliojančiomis malonėmis, dirba ilgus metus, kad ją aprūpintų ir praturtintų, ir pats susižavėjęs savo darbo gražumu sušunka: „A, kokia tu graži, mano meile, kokia tu graži!“ (Gg 4, 1)

Kiekviena siela yra atskiras stebuklų pasaulis. Dievas nekopijuoja savo kūrinių. Tarp Jo meno kūrinių nėra nė vieno, kuris butų panašus į kitą. „Žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi spindėjimu“ (1 Kor 15, 41). Dievui patinka dauginti savo stebuklus. Jis dosniai veikia sielų pasaulyje, nes nė vie na Jam neatrodo nei per daug turtinga, nei per daug graži.

Be to, kodel Jis turėtų būti santūrus dalydamas savo dovanas? Argi Jis nėra visagalis Dievas? Argi visos klusnios sielos nėra Jo švelniai mylimi vaikai?

Mano siela, tau nežinoma, kaip nuostabiai Dievas veda tave į tobulumą. Savo gyvenime tu matai tik nereikšmingus įvykius, mažus pasiaukojimus, nuobodžią kasdienių užsiėmimų grandinę. Tokiu būdu Dievas tavyje kuria savo šlovingą paveikslą. Tave žavi dideli kryžiai, žygdarbiai, tu ieškai progos paaukoti Dievui savo gyvybę, bet Jis ne to iš tavęs nori. Šią akimirką Jis nori tave pašventinti ne per nepaprastus apsimarinimus bei piktų žmonių persekiojimus, bet per kasdienį pasikalbėjimą, per poilsį ir ramybę, per tūkstančius kasdienio gyvenimo smulkmenų ir veiksmų, kuriuos tau uždeda paklusnumas.

Galbūt tą akimirką, kai apleidai mažiausią įstatų smulkmeną, mažas savo luomo pareigas, Dievas buvo pasiruošęs suteikti tavo sielai ypatingo grožio bruožų. Tavo neištikimybė sukliudė Jam veikti.

Tu galvoji Jam padėsianti išrasdama naujas pašventinimo priemones; tu studijuoji šventųjų gyvenimus, godžiai skaitai dvasinio turinio knygas. Tačiau ne to reikia tavo šventėjimui. Reikia tavo pačios atsidavimo, kurį kiekvieną akimirką pakartotum vienu dosniu meilės aktu.

Šventieji turėjo savo idealą, kuris nėra tavo. Dievas jiems nurodė kelią, kuris nėra tavo. Dvasinės knygos tau naudingos tik tada, jei jas skaitai Dievui paliepus. Kitaip skaitymas ne stiprina, bet silpnina. Jis ne suvienija su Dievu, bet nutolina nuo Jo. Jis ne pamoko, bet sužadina tuščią smalsumą. Jis nukreipia nuo teisingo kelio, o ne veda juo*.

* Ši pastraipa ypač skirta vienuoliams arba sieloms, turinčioms dvasinį vadovą. Šiandien žmones, deja, per mažai skaito ir klysta ne dvasiniu smalsumu, bet dvasinių dalykų apleidimu ir nesidomėjimu jais. *Vert. pastaba.*

Mano siela, neieškok šventumo toli! Jis tave supa iš visų pusių. Visi kūriniai tau jį teikia, jo pilni visi tavo gyvenimo įvykiai, jo prisotintas oras, kuriuo tu kvėpuoji. Atverk burną ir pilna krūtine įkvėpk šventumo! Dievo nurodymai tau atskleidžiami kiekvieną akimirką per kasdienes pareigas. Kitokiu būdu tu nepasieksi nei šventumo, nei laimės. Priimk šitą dievišką pertvarką, nors išorė, po kuria ji slepiasi, gal ir yra neišvaizdi! Priimk ją džiaugsmingai ir plačiai atkelk jai savo širdies vartus! Ji yra Dievo pasiuntinys, ateinantis pas tave. Gal ji yra kukli arba netgi pasaulio paniekinta. Argi tai svarbu? Juk čia pasireiškia pats Dievas. Gal tau atrodo nesvarbu, ką Jis tau atneša, gal tai net priešinga tavo protui arba skoniui. Bet argi tai svarbu? Juk ateina Dievo Pasiuntinys, Dovydo Sūnus. Jis ateina Viešpaties vardu. Pagerbk ir pašlovink Jį; patiesk po Jo kojomis savo drabužius, parpulk į dulkes ir pagarbink! Kuklia ir atvira siela sušuk: „Osana, Dovydo Sūnui! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!“ (Mt 21, 9)

Visiško šventumo pavyzdys

Dievo Žodis yra pavyzdys, pagal kurį visi kūriniai turi siekti tobulumo. Nuo amžių kiekviena siela gyvena toje dieviškoje Išmintyje su savo grožiu ir tuo asmeniniu bruožu, kuris ją išskiria iš visų kitų. Kadangi šitas pavyzdys yra taip aukštai virš musų žmogiškos prigimties iškilęs idealas, todėl Dievas jį priderino prie mūsų silpnumo. Dievo Sūnus tapo žmogumi; Jis tapo pirmagimiu tarp visų kūrinių (plg. Kol 1, 15), ir Dievas nusprendė, kad mes turėtume tapti panašūs į Jo Sunaus paveikslą.

Tas lyg sužmogintas dieviškasis pavyzdys yra Jėzus Kristus, Dievas-Žmogus, pagal kurį turime šventėti. Kadangi šis pavyzdys yra be galo tobulas, jis taip pat yra be galo sektinas, ir Dievas nori, kad kiekviena siela atspindėtų jį originaliu būdu.

Jėzus visuomet kuria mumyse savo paveikslą su tais grožio bruožais, kurie mus išskiria iš kitų.

Kaip labai gabus menininkas Jis turi visas spalvas ir teptukus. Jis yra laiko Viešpats ir naudoja jį savo nuožiūra, o jeigu reikia, pailgina, kad užbaigtų savo darbą. Tik Jis pažįsta šitą darbą, ir tik Jis gali jį padarytį. Ir jeigu žmogus tam netrukdo, Jis užbaigia jį neklysdamas.

Matai, mano siela, kaip išmintinga visiškai atsiduoti Viešpačiui. Ką tu žinai apie Jo dieviškąjį planą? Ar tau naudinga įžūliai tyrinėti Dievo veikimą, jį vertinti, o ypač atmesti? Leisk Dievui su meile tave formuoti ir ugdyti.

Kokia nauda pažinti Dievo darbus, jeigu pažinimas neskatina Jo mylėti? Siela tobulėja ne protu, bet valia ir širdimi. Jei galėčiau dangaus dirbtuvėse pamatyti visus dieviškojo Menininko šedevrus, jei galėčiau smulkiai pažinti visus slaptus kiekvieno šventojo gyvenimo stebuklus ir grožybes, jei juose galėčiau stebėti nuostabų Šventosios Dvasios veikimą, šis žinojimas man nebūtų naudingas, jei neprimčiau formos, pagal kurią dieviškasis Menininkas nori mane formuoti. Pasauliui trūksta ne žinojimo, bet meilės, klusnumo, pasidavimo dieviškajam veikimui.

Mano siela, nustok rūpintis savo šventėjimu ir kankintis dėl to, karštligiškai ieškoti priemonių augti dorybėje! Ne tavo reikalas jų ieškoti ir norėti jas rasti. Dievas nuo amžių jas paruošė, kai numatė tavo būsimąjį grožį. Dabar Jis jas kiekvieną valandą tau pritaiko, kai atlieki savo profesijos arba luomo pareigas, arba per mažesnes ar didesnes kančias, kurias įaudžia į tavo gyvenimą. Atlik savo pareigas ir nešk savo kryžių visa Dievą mylinčia širdimi. Tai yra dabartinio momento tavo šventumas, tai yra per kiekvieną veiksmą, per kiekvieną kasdienį kentėjimą atnaujintas atsidavimas. Visa kita tau nepriklauso ir galėtų tik pakenkti.

O Dievui atsidavusios sielos paprastume, kaip mažai esi vertinamas! Tu esi laikomas kvailu ir nevykusiu, bet iš tikrųjų esi gabus ir turi amžinosios išminties. Kur kitus supainioja ir sulaiko žinojimas, ten tu praeini laisvai ir be jokio vargo, kur kiti prieina bedugnę, ten tu matai tik platų ir lygų kelią. Pirmyn, paprasta siela, pirmyn, nesustok! Šalia tavęs kaip patikimas vadovas eina Jėzus.

Visos sielos pasiektų aukštą nepaprasto šventumo laipsnį, jeigu norėtų eiti šiuo keliu.

Jeigu žemeje sutinkama taip mažai šventųjų, kaltas ne Dievas, bet pačios sielos. Atrodo, kad jos tesirūpina tik priešintis dieviškajam veikimui. Jos norėtų padėti dieviškajam Darbininkui, bet iš tikro Jam tik trukdo. Būdamos pasipūtusios, jos nori pagerinti Jo darbą. Viskam, ką Jis daro, jos randa priekaištų. Dėl to darbas vyksta lėtai, Darbininkui nepaisant jų nekantrių pageidavimų ir patarimų, nesitaikant prie jų vaikiškų kaprizų.

Gerasis Jėzau! Ir tada dar pradedama skųstis, kad pažanga daroma nepakankamai greitai ir visuomet stovima vienoje vietoje!

Mistinis Kūnas

Jėzau! Tu esi pasaulio centras. Viskas sukasi apie Tave, viskas veržiasi į Tave. Tu esi tiesos sostas, meilės šaltinis, visų grožybių pavyzdys.

Tu esi jungiamoji grandis tarp Tėvo, kuris Tave gimdo, ir Šventosios Dvasios, kuri kyla iš Tėvo ir Tavęs.

Kaip Dievas-Žmogus Tu sujungi savyje Kūrėją ir kūrinį, baigtinius dalykus ir begalybę. Kaip Išganytojas Tu esi malonės pasaulio steigėjas, kuris sujungia prigimtį su šlovės tvarka.

Tavyje visi mokslai suranda vienybę, visos dorybės – pavyzdį, visi menai – idealą. Tu esi raktas tautų istorijai suvokti. Tik Tu paaiškini valstybių iškilimą ir žlugimą, permainas, revoliucijas ir karus. Tik Tu vienas tegali atsakyti į klausimus, neduodančius ramybės žmogaus širdžiai. Tu suteiki skausmui prasmę, vilčiai – pagrindą ir palaimingai įgyvendini laimės troškimą.

Bet pirmiausia, o Jėzau, Tu esi širdžių ryšys! Su visomis teisiomis sielomis Tu sudarai vieną mistinį Kūną, kurio Galva Tu esi, o aš esu to Kūno narys.

Nuo amžių Dievo Žodis išrinko mane savo mistinio Kūno dalimi. Jis tiksliai numatė jame mano vietą ir vaidmenį. Jis iš anksto nusprendė, kokiu būdu dieviškieji syvai

įsilies į mano butį, numatė įvairius kanalus, kuriais jie tekės į mane, pasikeitimus, kuriuos jie patirs manyje prieš pasiekdami kitas sielas. Jis numatė ligas, kurios ištiks mano dvasinį organizmą, silpnumą, kurį jis iškentės, ir ypatingas priemones, kurias Jis kaip dieviškasis Gydytojas pritaikys jam nugalėti.

Niekas, kas susiję su manimi, neišsprūdo iš Jo dieviškos priežiuros. Ir ką Jis padarė su mano siela, tą daro ir su kiekvieno krikščionio siela, nes visi yra Jo Kūno nariai. Dieviškasis Vadovas rūpinasi kiekvienu taip, tarsi tik jis vienas tebūtų pasaulyje. Kiekvienam Jis nurodo vietą, skiria uždavinį; Jis padeda, sprendžia, prižiuri ir gydo atsižvelgdamas į kiekvieno poreikį.

Kaip išmintinga yra leisti dieviškajam Vadovui veikti savo nuožiūra, o pačiam pasilikti savo vietoje, ištikimai eiti savo pareigas, noriai pasiduoti Viešpaties veikimui, dėkingai priimti Jo malonę, leisti Jėzui savo nuožiūra mane keisti, formuoti ir vesti.

Ak, kaip dažnai aš noredavau išvengti šito dieviškojo veikimo, pats duoti savo veiklai kryptį, rinktis užsiėmimus ir savintis dieviškojo Vadovo vietą.

Mano siela, ateityje pasitikėk tik Jėzumi, atsižadėk savo veikimo, nes esi akla. Tu netgi nežinai savo vietos Kristaus Kūne. Veikdama savo nuožiūra ir pasiduodama savo užgaidoms, trukdai veikti Jėzui. Jei, būdama koja, nori būti ranka, tu sukeiti vaidmenis. Tada dieviškieji syvai nebegalės cirkuliuoti tavyje, tu išseksi, nudžiūsi ir sunyksi, ir kita siela, klusnesnė už tave, užims tavo vietą.

O Jėzau, apsaugok mane nuo tokios nelaimės! Dieviš koji Žvaigžde, aplink kurią sukasi visos geros valios sielos, įtrauk mane į savo orbitą! Išlaisvink mane iš manęs paties ir pasiimk su savimi į tas erdves, kur kvėpuojama tik meile.

Mano širdis be paliovos ieško Tavęs; ji nori paskęsti Tavyje, gyventi su Tavimi šitą paslėptą gyvenimą, apie kurį kalba šv. Paulius (Kol 3, 3). Kaip kukli lauko gėlė leidžia šaknis į žemę, taip ir aš noriu suleisti savo šaknis į Tavo Švenčiausiąją Širdį, gerasis Mokytojau. Kaip bitė glaudžiasi prie gėlės, taip ir aš glaudžiuosi prie Tavęs, o dieviškoji Jesės Gėle. Noriu pasinerti į Tavo taurę ir pasisotinti skaistumu bei meile. Argi Tu nesi puošnus kaip lelija ir skaistus kaip rožė, argi Tavo lūpos nelaša medumi? (plg. Gg 4, 11).

Kokį nuostabų gyvenimą turėsiu Jėzuje! Jis įsipareigoja pašventinti mane, o aš Jį mylėti.

O geroji Motina, nukreipk mano akis ir širdį nuo visų pagundų, nuo visų žemės vilionių. Paimk mane į savo glėbį; aš jaučiu, kad mes kylame į aukštesnes sritis, kur viešpatauja skaidrumas ir šviesa.

Šventosios Dvasios veikimas

Dievas atsiduoda sielai, o siela atsiduoda Dievui – tai yra tobulumas. Šis atsidavimas įvyksta tarpininkaujant Jėzui. Atgimti Jėzuje, Jame stiprėti, Jame pasiekti savo tobulą brandą – toks yra mūsų žemiškojo gyvenimo tikslas.

Bet kaip vyksta šis brendimas? Mes atgimstame Kristuje ir augame Jame per malonę. Šventoji Dvasia įlieja šitą malonę į mūsų sielas.

Bažnyčia, mistinis Išganytojo Kūnas, yra panaši į medį. Jį gaivinantys syvai yra pašvenčiamoji malonė.

Pasodintas Jėzaus krauju sudrėkintoje Golgotos žemėje, šitas medelis pamažu vystėsi. Tris šimtmečius tęsėsi persekiojimai, tačiau jis giliai įleido šaknis į pagonišką žemę; ir kai audros nutilo, medis prieš nustebusio pasaulio akis išskleidė savo galingas šakas, pilnas lapų, žiedų bei vaisių.

To nuostabaus medžio, kurio lapija dengia visas pasaulio tautas, kamienas yra Jėzus. Kiekvienas tikintysis yra viena to medžio šakų.

Dievas rūpinasi, kad medis neštų vaisių. „Mano Tėvas – vynininkas" (Jn 15, 1). Jis rūpinasi jo grožiu ir vaisingumu. Jis jį geni, laiku nuskina prinokusius vaisius, gausiai teikia saulės ir lietaus, siunčia vėjus ir audras, kad jį stiprintų ir atskirtų nudžiūvusias šakas.

Bet pats auginimas yra Šventosios Dvasios darbas. Šventoji Dvasia yra meilė – esminė Tėvo ir Sūnaus meilė. Šita meilė yra tikrasis Dievo gyvenimas, Jo prigimtis: „Dievas yra meilė" (Jn 4, 16).

Iš Dievo šita gyvybė buvo perduota protingam kūriniui. Šventoji Dvasia ją be saiko išliejo Kristui, medžio, kuris yra Bažnyčia, kamienui, ir nuolat tais pačiais syvais maitina ir maitins visas šakas, kurios tik išaugs iki amžių pabaigos.

Syvai visada yra tie patys, bet jų poveikis įvairus. Viena jų savybių yra niekada nevesti dviejų tokio pat skonio bei kvapo vaisių. Jų veikimas be galo įvairuoja.

Nuo amžių pradžios Šventosios Dvasios pašventintos sielos yra gražios kiekviena savo grožiu.

Vienos pasižymi angelišku tyrumu ir mergaitišku paprastumu, kaip antai šv. Agnietė, šv. Rožė Limietė, šv. Liucija, šv. Aloyzas; kitos – griežtumu ir didvyrišku apsimarinimu, kaip antai šv. Marija Egiptietė, šv. Jeronimas, šv. Antanas, šv. Pachomijus, šv. Kryžiaus Jonas.

Vieni praleido savo gyvenimą ramiai besikalbėdami su Jėzumi, kaip antai šv. Marija Magdalena de Pazzi, šv. Margarita Marija, šv. Gertrūda; kiti skubėjo per žemynus ir jūras, kad išgelbėtų sielas, kaip antai šv. Paulius, šv. Bonifacas, šv. Pranciškus Ksaveras.

Vieni sudegė iš šventos meilės dieviškajam Nukryžiuotajam, kaip antai šv. Pranciškus Asyžietis, šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė, šv. Gerardas Majella; kitus degino šventas uolumas dėl Dievo garbės, kaip antai šv. Ignacą Lojolą, šv. Alfonsą Mariją Liguorį.

„Ir visa tai veikia ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip jai patinka“ (1 Kor 12, 11).

Yra viena ir ta pati Dievo Dvasia, kuri padaro šiuos tokius įvairius malonės stebuklus. Yra tie patys syvai, kurie teka Bažnyčios šakomis, vienur išaugindami tankią lapiją, kitur – žavingus žiedus, dar kitur –sultingus vaisius.

Jos veikimas švelnus ir tylus. Syvai teka nuolat; jie tyliai sruvena iš šaknų į kamieną, iš kamieno į šakas, iš šakų į šaknis. Jie sustojo tik sutikę kliūtis, kai pasipriešinama. Kartais jie pulsuoja galingiau; tada ateina dvasinio gyve-

nimo pavasaris ir vasara. Kartais atrodo, jog syvai išseko. Malonės glamonės dingsta, gražūs jausmai praeina, entuziazmas atšąla. Ateina liūdnas ruduo ir ilga žiema. Brėkšta išbandymų laikas, kai siela kaupia savyje, savo valioje gyvybines jėgas; jas surinkusi išvalo, dešimteriopai padaugina ir pasiruošia naujam, intensyvesniam antgamtiniam gyvenimui.

Laimingos yra klusnios ir Dievui atsidavusios sielos! Jos supranta, kad jų uždavinys yra nekliudyti meilės Dvasiai jas valdyti. Jos žino, kad šita dieviškoji meilė jas kasdien vis labiau artina prie Jėzaus. Kai šitas pakeitimas bus užbaigtas, tada įvyks susivienijimas su Jėzumi, tada atsidavimas bus tobulas. „O kuriuos jis iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti panašius į jo Sūnaus pavidalą“ (Rom 8, 29).

Nuolatinė pažanga

Dieviškoji Dvasia, Tu paimi mane už rankos ir vedi tiesiai pas Dievą! Noriu būti klusnus, pamiršti save ir pasiduoti Tavo vadovavimui. Tai yra aukščiausioji išmintis.

Jeigu keleivis nepažįsta krašto, tada nepasitiki savimi ir ieško patikimo vadovo.

Ką gi aš žinau apie šventumo kraštą? Viskas ten man svetima: gyventojai, įstatymai, papročiai, gyvenimo sąlygos, netgi kalba. Ir kaip ten nepaklysti?

Be to, aš turiu priešų, kurie labai stengiasi mane suklaidinti. Šitie priešai yra gausūs ir gudrūs; kai kurie visai

arti manęs, kai kurie yra mano paties dalis. Jie sudaro są mokslą prieš mane ir neduoda nei ramybės, nei poilsio, kol nenugramzdina į bedugnę. Kaip išvengti tiek pinklių? O, kad teisingas kelias būtų platus ir lygus; bet jis yra tik siauras takelis, kartais pranykstantis beveik nepraeinamuose kalnuose, kartais apžėlusiose pelkėse.

Bet vis tiek reikia nuolat eiti pirmyn; jei žengsi žingsnį atgal, būsi pasmerktas tikrai pražūčiai.

Turiu nė kiek nepasitikėti savimi ir sekti tik savo vadovą!

Tas vadovas yra dieviškoji Dvasia, guodėjas liūdesio ir nusiminimo valandomis, atrama kelionės sunkumuose, šviesa tamsią naktį!

Sielų pašventinimas yra didelis Jos rūpestis. Kas Jai valstybių likimas, jeigu Jos vadovaujamos sielos pasiekia šventumą! Jos apvaizda valdo pasaulį, suteikia karūnas, duoda arba atima galią; Ji viską daro savo nuožiūra ir dėl sielų išganymo. Kodėl kyla perversmai, karai, epidemijos, didelės socialinės nelaimės? Kodėl vyksta persekiojimai, engiamos mažos tautos, triumfuoja žiaurumas? Kodėl kyla visuotinės nelaimės ir mirtys šeimose, žmonių gyvenimai paverčiami griuvėsiais, motinos lieja ašaras? Koks trumparegis yra žmogaus suvokimas! Gal daug išrinktųjų sielų per šiuos išbandymus bus nuvalytos ir pašventintos. Bet yra ir kitų sielų, kurios be šių išbandymų nebūtų išgelbėtos. Visas pasaulis nėra vertas tiek, kiek viena siela.

Jūs, šio pasaulio išmintingieji ir galingieji, manote esą pasaulio arbitrai, skelbiantys karą arba taiką! Dievas tyčio-

jasi iš vienadienės jūsų galios. Jūs esate įrankiai, kuriuos Jis panaudos vieną akimirką, o tada jūs išnyksite. Ir Dievo darbas bus atliktas. Geros valios sielos šventėja.

Mano Vadovas ne tik atsidavęs mano sielai ir pasiryžęs ją pašventinti: Jis taip pat turi visas priemones įvykdyti savo ketinimui. Jis pasilieka teisę pats jas parinkti.

Jam vadovaujant visi keliai tampa geri ir vedantys į tikslą. Jam patinka neatskleisti sielai savo ketinimų. Jis veda ją per daubas ir padeda įkopti į stačius kalnus. Jis nuveda ją į milžiniškus ir neįžengiamus miškus bei palieka orų permainoms ir žvėrims. Kartais Jis pats pasislepia.

Bet Jam visiškai atsidavusi siela nepraranda drąsos. Ji išmoko pamiršti save ir pasitikėti Mokytoju. Tamsa išsisklaido, ramybė grįžta, kelias išsilygina, Išganytojas vėl atsiranda šalia. Jis norėjo ją pamokyti atsiduoti Jam besąlygiškai ir vien tik Jam pavesti savo pašventinimą.

Dieviškoji Dvasia, keliaukime kartu. Aš atsiduodu Tau visiškai. Tegul nuo manęs nutolsta bet kokia baimė, bet koks delsimas! Aš aklai atsiduodu Tavo apvaizdai. Vesk mane, šventink mane! Mano uždavinys yra nesikišti į tai ir pranykti.

III skyrius

Atsidavimas Dievui – saugus kelias į šventumą

Įsivaizduoti dvasinio gyvenimo sunkumai

Dievas yra visų dalykų aukščiausiasis Viešpats. Jis yra mano buvimo šaltinis, galutinis mano būties tikslas, dieviškasis pavyzdys mano gyvenimui. Jis turi man visuotinę ir absoliučią galią.

Aišku, mane gąsdina šita griežta ir sunki pareiga visiškai priklausyti Dievui. Aš negaliu nuslėpti nuo Jo nei vieno veiksmo, nei vienos akimirkos, netapdamas dėl to vagimi.

Bet kaipgi aš galiu Jam paaukoti savo gyvenimą, kuris susideda iš tūkstančių kasdienių veiksmų? Dvasioje gimsta begalės minčių, širdies palinkimų yra be skaičiaus. Kaip suvaldyti visą šį vidinį pasaulį ir jam vadovauti?

Nuolat veikia stiprios ir nesuvaldomos aistros. Jausmai tik su dideliu vargu ir priešindamiesi pasiduoda valiai. Vaizduotė tariasi esanti namų šeimininkė ir kelia betvarkę visame vidiniame pasaulyje. Protas leidžiasi apgaunamas jausmų ir suvedžiojamas tariamosios tiesos. Pati valia yra silpna, kurstanti slaptus pasiryžimus: ji sudaro sąjungą su priešu.

Ir kaipgi aš galiu paaukoti Dievui visą savo gyvenimą, jeigu mano siela apsupta išorinių sunkumų? Jeigu ji ir nori dovanoti save Dievui, tai ar pajėgs? Gausūs yra Viešpaties ir pamaldumo priešai, dar daugiau yra abejingųjų ir bailių jų. Pasaulio valdovė yra žmonių baimė. Išdidi šypsena, ge-

liančios kalbos, kandžios ir pašaipios replikos nuo Dievo nukreipe daugiau sielų negu pats velnias.

Kaip galima būti apsaugotam nuo pasaulio vilionių, ydų pinklių, blogų pavyzdžių, nuo lemtingų ir pražūtingų principų? Taip, teisingai pasakyta: „Visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami“ (2 Tim 3, 12).

Jeigu šitoks gyvenimas atsidavus Dievui tęstųsi tik ribotą laiką! Bet jis turi būti toks nuolat, iki paskutinio atodūsio: be palengvinimo, sušvelninimo; nes viskas priklauso Dievui ir turi Jam priklausyti.

Bet kaip galima atlaikyti tokią nepaliaujamą kovą su savimi, su išorinėmis kliūtimis ir visokios rūšies priešais? Galop siela pavargsta, širdis suglemba, valia išsenka. Uolumą pakeičia rutina, ugningus siekius – abejingumas, pirmųjų dienų įkarštį – nejautrumas.

Sudie, dideli planai, kilnūs norai, didvyriškos aukos! Jūs buvote tik gražios svajonės, tik tuščios viltys! Sudie, šventume. Tavo žodžiai, Viešpatie, kviečiantys mane į tokį gyvenimą, yra per daug kieti, „kas gali jų klausytis!“ (Jn 6, 60)

Tai tikrai niūrus vaizdas! Mano siela, argi nori pasišalinti nuo Viešpaties, kviečiančio tave sekti Jį, ir Jį apleisti?

Mano Jėzau, pas ką aš eisiu? Argi ne Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius? Tu pasakei: „Mano jungas švelnus, mano našta lengva. Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislegti: aš jus atgaivinsiu!“ (Mt 11, 30; 28) Taigi, nėra sunku sekti Tave. Mane apgaudinėja, jei kalba apie šventumą taip, tarsi jis būtų nepasiekiamas mano silpnumui.

Tu visiems savo kūriniams davei visa, kas reikalinga, ir dar daugiau. Jiems nieko netrūksta savo tikslui pasiekti. Argi tik aš būčiau toks nelaimingas ir negavęs visų priemonių šventumui pasiekti?

Aplink mane gausu gyvenimui reikalingų dalykų: netrūksta nei vandens, nei oro, nei žemės. Ar mano antgamtiniam gyvenimui, kuris Tavo akyse yra daug brangesnis, galėtų trukti būtiniausių dalykų? Tuo aš niekada nepatikėsiu. Tavo išmintis viską numatė ir sutvarkė, Tavo galia viską paruošė, Tavo gerumas viską davė, kad palengvintų mano dvasinį siekį.

Mano Jėzau, aš nenoriu padidinti tobulinimosi sunkumų. Tai paliksiu Tavo priešams. Jie siekia nutolinti sielas nuo Tavo dieviškosios širdies, o aš noriu glaustis prie Tavęs ir kartu vestis daug sielų. Išmokyk mus neužgriozdinti kelio įsivaizduojamomis kliūtimis, neapsisunkinti nereikalingomis naštomis, nenueiti klaidžiais takais, neeikvoti jėgų vargingoms kelionėms!

Rodyk mums platų ir lygų kelią! Vesk mus už rankos! Mes niekada Tavęs neapleisime. Su Tavimi norime kopti iki kalno viršūnės. Ir ten, o Jėzau, pailsėsime Tavyje ir džiaugsimės kartu su pirmiau ten užkopusių kilniaširdžių sielų legionais.

Žingsnis po žingsnio

Kuo remiasi šis universalus ir absoliutus atsidavimo Dievui įstatymas? Ištikimu pareigos atlikimu dabartinę akimirką.

Pašventinti visą savo gyvenimą – vadinasi paaukoti Dievui dabartinę akimirką. Praeities jau nebėra, ateitis dar neatėjo, tik dabartis yra reali ir uždeda pareigas.

Kaip neprotinga yra apsunkinti savo dvasią milijonais veiksmų, kurie ateityje bus aukojami Dievui, būsimomis aukomis ir sunkumais; tai per vaizduotės didinamąjį stiklą matomas šventumas. Realybėje tikras gyvenimas yra vieno veiksmo paaukojimas Dievui, vienos pareigos atlikimas, kantrus vieno kryžiaus nešimas, vieno skausmo priėmimas; kartais tai bus poilsis Jo akivaizdoje, pasidalijimas su Juo vienu džiaugsmu, vieno vakaro praleidimas kartu.

Jeigu mūsų šventumas remiasi vieninteliu šitos akimirkos pareigos atlikimu, tada jis tampa lengvas, tada pritariame ketinimams Dievo, nenorinčio mūsų apkrauti našta, kurios jokiu būdu negalėtume panešti. Gyvenkite nuo vienos dienos iki kitos, kaip Jis liepia, ir nesirūpinkite rytojumi, kuriuo Jis pats pasirūpins: „Kiekvienai dienai gana savo vargo“ (Mt 6, 34).

Vaizduotėje krauti visus akmenis, besimėtančius ant kelio, kuriuo turime eiti, ir jais užversti praėjimą, o tada susidėjus rankas sakyti: „Kokia nauda pradėti kelionę? Niekada negalėsiu nugalėti tokios kliūties“, – vadinasi be reikalo pasiklysti ir apsunkinti savo gyvenimą. Protingas ir sumanus keliautojas gerai žino, kad ant kelio visada mėtysis akmenų; bet jis taip pat žino, kad, pasitelkus šiek tiek geros valios, galima juos apeiti ir nė karto neatsitrenkti nė į vieną iš jų.

Vaizduotė bjauriai „pasitarnauja“ sieloms. Pirmiausia iš jų atima pusę laimės, į kurią jos turi teisę, o likusią apnuodija. Ji primena praeities skausmus, leidžia apgautai sielai vėl juos išgyventi ir padidina kartėlį. Atmintis išsaugo nusivylimus, prieštaravimus, netaktiškumą, priekaištus, įžeidimus, neteisybę: visa tai vaizduotė atkuria sąmonėje, sustiprindama ir padidindama. Net ir ateitis, kuri sielai dar nepriklauso, ją jau kankina nepagrįstais būgštavimais, tuščiomis viltimis, juokingais spėliojimais.

Jėzus tikrai buvo teisus, sakydamas: „Pasidarykite kaip vaikai“ (Mt 18, 3). Vaikas negalvoja apie praeitį ir dar mažiau apie ateitį; jis yra prie savo motinos, žaidžia jai prižiūrint ir puikiai žino, kad ji pasirūpins savo numylėtiniu.

Mano siela, vėl tapk vaiku! Atsikratyk visų praeities rūpesčių, baimės, neramių lukesčių dėl ateities ir būk su Dievu dabartyje. Tada būsi laiminga ir rami; tu turėsi visą valios jėgą ir dvasios atidumą dabarties pareigoms atlikti.

Taip, tik dabartinė akimirka tau svarbi. Joje vienoje slypi begaliniai turtai. Kiekvieną akimirką gali prisikrauti turtų dangui, nes kiekvieną akimirką Dievas pasiruošęs tau padėti.

Kokios apakintos yra sielos! Jos ieško šventumo ne vidiniame, bet išoriniame pasaulyje; jos pereina dangų ir žemę, pasineria į praeitį ir tyrinėja ateitį, siekia svajonės, tačiau nepastebi, kad dabartinę akimirką yra labai arti tobulumas su visa savo gerove, dovanomis bei turtais. Šalia yra šventumo okeanas, į kurį jos gali pasinerti.

Dievas reikalauja iš sielos tik vykdyti šios akimirkos pareigas. Jis jai draudžia bet kokias neramias mintis apie praeitį, bet kokį rūpinimąsi ateitimi.

Taip siela apsiriboja tik Dievo valios supratimu ir jos vykdymu dabartinę akimirką.

Dievas paima mane už rankos; Jis eina kartu su manimi; aš turiu tik eiti koja kojon su Juo nežiūrėdamas atgal, nenukreipdamas neramių žvilgsnių į ateitį, nenorėdamas eiti nei lėčiau, nei greičiau už savo dieviškąjį Vadovą. „Tu laikai mane už dešines rankos. Tu vedi mane savo mokymu“ (Ps 73, 23–24). Jis mane palydės iki mano kelio galo.

Tad siela turi atsikratyti bet kokio neramumo ir kiekvieną akimirką trokšti pažinti šventą Dievo valią. Kai tik ją supranta, ji atsiduoda Dievui meilės ir prisitaikymo prie Jo valios aktu.

Yra nuostabu, su kokiu malonumu Dievas palengvina mūsų bendradarbiavimą pašventinimo darbe! Tačiau yra sielų, kurios sugeba per šitą tokį paprastą užsiėmimą prisidaryti bereikalingų sunkumų.

Jos yra pasiruošusios vykdyti Dievo valią, jeigu ją pažįsta. Bet kaip jos gali ją pažinti? Jų protas karštligiškai kabinasi į dabartines akimirkos pareigą, ją tyrinėja, visapusiškai svarsto, ar ši pareiga tikrai yra Dievo valia. Ir kuo labiau jos nerimsta, tuo labiau abejoja, o kuo labiau abejoja, tuo labiau nori tyrinėti. Taip iškankinta siela įpuola į skrupulus ir kuo labiau nori iš jų išsivaduoti, tuo labiau juose susipainioja.

Vargše baiminga siela, išmok tarnauti Dievui taikoje ir ramybėje!

Šio momento įsakymas nustoja būti pareiga, jei jo nesuvoki. Jeigu tavo dvasia nepastebi įsakymo, vadinasi, jis nėra Dievo valia. Taigi, yra nenaudinga įdėti į šį tyrinėjimą daug pastangų. Tikrai pakanka sekundės nukreipti vienam žvilgsniui į Dievą. Tavo sąžine duos atsakymą. Jeigu jis teigiamas, valia įsakymą priims, jeigu neigiamas – atmes, jeigu abejotinas – nekreips į jį dėmesio.

Jeigu Dievas nori mums ką nors įsakyti, tada Jis tai padaro aiškiai. Jis nemėgsta kelti neaiškumų, nes tai trukdo Jį matyti.

Nelaimingos sielos, kenčiančios dėl baimingumo, dažnai praranda daug laiko, kadangi jos nuolat klausinėja, kokie veiksmai Dievui labiausiai patiktų. Ar reikėtų savo laisvalaikį paskirti skaitymui ar mąstymui, rankdarbiams ar studijoms? Ar Dievui būtų maloniau, jei pasinertume į vie natvę ar kalbėtume apie dvasinius dalykus, gyventume kontempliatyvųjį gyvenimą ar pasiaukotume tarnystei artimui?

Vargše siela! Tai vis bereikalingi klausimai. Negaišk laiko, leisk juos išspręsti savo nuodėmklausiui, savo sielos vadovui! Daryk tai, ko iš tavęs reikalauja dabartinė akimirka! Jeigu nieko nėra įsakyta, daryk tai, kas tau pirmą akimirką atrodo geriau. Atsikratyk bet kokių tolesnių svarstymų ir baiminimosi. Pirmiausia Dievas nori, kad siela neprarastų nei laiko, nei vidinės ramybės. Širdies ramybė yra toks brangus dalykas, kad Dievas geriau pakeis savo įsakymus, negu leis sielai ją prarasti.

Jeigu siela sąžiningai stengiasi pažinti Dievo valią, tada greitai ir lengvai išmoksta pažinti savo pareigas. Slaptas balsas jai pasako, koks veiksmas Dievui patiktų, o koks – ne. Šita suteikta pažinimo dovana yra kuklių ir paprastų sielų privilegija. Dievas mielai bendrauja su tiesiomis bei paprastomis širdimis ir bendrauja su jomis daugybe paslaptingų būdų. Dažniausiai Jis veikia per slaptus įkvėpimus. Siela jaučia, kad Dievui patiktų šis darbas arba ši auka. Nedelsdama, netyrinėdama ji atsiduoda jam ir išpildo Mylimojo norą. Taip Dievas vadovauja sielai visuose darbuose.

Kartais Jis pakviečia sielą dar arčiau savęs. Kai ji pa klauso šio kvietimo, palieka visus klusnumo neįsakytus darbus ir skuba pas Jėzų. Ji puikiai žino, kad Mokytojas šią dieną nori intymiai su ja kalbėtis, pasidalyti savo dieviškomis paslaptimis, pasiguosti dėl kitų nedėkingumo.

Siela nesugeba protu suvokti to antgamtinio įkvėpimo, ji tik jaučia jį ir žino jį ateinant iš Dievo.

Mažai apie tai išmanantiems žmonėms tokios paslaptingai vedamos sielos elgesys kartais atrodo keistas; ji laikoma neprotinga ir egzaltuota. Siela į tai nereaguoja ir ramiai eina savo keliu. Be to, ji turi rūpintis, kad jos veiksmai neprieštarautų akivaizdžioms pareigoms ir aiškiems dieviškosios valios pasireiškimams.

Ji sąžiningai atlieka savo luomo pareigas, yra klusni savo šventai regulai ir vyresniesiems, paslaugi artimui, ma-

loni ir mandagi santykiuose su visais. Bet ji ir toliau atidžiai klauso vidinio balso, kuris ją kviečia ir duoda aukštesnių paliepimų. Šis balsas yra kaip švelnus vėjelis, glamonėjantis sielos paviršių: siela pajunta dieviškąjį įkvėpimą, suvirpa ir paklūsta.

Dieviškasis pasaulis pilnas stebuklų! Dievas atlieka paslaptingus dalykus sieloje, kuri visuomet pasiduoda Jo įtakai. Jis gyvena su ja nuolatiniame artume ir meilume. Tokia siela visuomet susikaupusi. Ji išsilaisvina nuo rūpinimosi praeitimi ir ateitimi. Ji gyvena tik dabartine akimirka, visiškai ištirpusi Dieve, atidžiai besiklausanti Jo balso ir visiškai pasiduodanti Jo veikimui.

Dievas visose sielose padarytų nepaprastų dalykų, jei jos žinotų, kaip pasitenkinti tik šiuo vienu momentu.

Bet tada reikėtų atsisveikinti su visu dvasią veikiančiu minčių pasauliu, visiškai atsisakyti nesuskaičiuojamų norų, ambicingų reikalavimų, tuščių būgštavimų, kurie kelia joms nerimą. Reikėtų atsisakyti visų jausmų ir prisirišimų, kurie sukausto, supainioja, nuvargina jų širdis ir verčia bodėtis dieviškaisiais dalykais. Reikėtų nebesivadovauti savo pačių dvasios patarimais, bet visus rūpesčius pavesti Viešpačiui ir nutraukti ryšius su savimeile. Vienu žodžiu, reikėtų užmiršti save ir dabartinę akimirką visiškai atsiduoti Dievui.

Ar ne liūdna, kad daug gražių sielų, pašauktų artimai bendrauti su Jėzumi, praranda save tūkstančiuose nereikalingų dalykų, pasiduoda nerimui, liūdesiui, nuobodulinui ir baimei, kadangi nenori pasitenkinti šia Dievo duota akimirka?

Paprastos sielos! Kodėl rupinatės ateitimi, apie kurią žino tik Dievas ir kuria tik Jis tegali pasirūpinti? Ko dėl graužiatės dėl praeities, kurios negalite susigrąžinti ir kurią Dievas užmiršo, jeigu ji buvo bloga ir apgailėta, ir atsimins, jeigu buvo gera? Kodel jums rūpi dabartiniai įvykiai, susiję ne su jumis, bet su kitais? Kodėl rūpinatės žmonėmis, su kuriais gyvenate ir kurių žodžius bei darbus ne jūs turėtumėte įvertinti? Kodėl, pagaliau, rūpinatės visu pasauliu? Jums yra svarbu tik vienas dalykas: dabartinė akimirka, kurią Dievas jums dovanoja. Pašventinkite ją taip, kaip galite, kaip leidžia Dievo suteikta malonė, kūno ir dvasios jėgos, kurias Jis jums dovanoja, supratimas, kurį turite. Tada išlikite ramios: nuo šios akimirkos jūs esate šventumo kelyje.

Dieve, sukurk mumyse paprastas ir tiesias širdis!

O Tu, palaimintoji Mergele, suteik mums savo nesutepto tyrumo, visiško šio pasaulio atsižadėjimo. Tyroji Balande, padek paliesti žemę tik pirštų galais ir, pajutus nuodėmės pavojų, vėl grįžti į dieviškąją arką, į Jėzaus Širdį.

Tik meilė

Taigi, Dievo įsakyta šventėjimo pareiga suvedama į šios akimirkos pareigą.

Kas galėtų manyti, kad šis dieviškas reikalavimas yra perdėtas? Dievui mūsų šventėjimas neatrodo sunkus darbas.

Bet yra dar ir kita dalyko pusė. Kad ir kokia lengva atrodytų ši asmeninė pareiga, aš turiu ją atlikti. Ar šitos užduoties atlikimas yra toks lengvas?

Šventėti - vadinasi atsiduoti Dievui kūnu ir siela, pavesti jausmus protui, protą – valiai, o valią – Dievui. Šventėti – vadinasi visus išorinių ir vidinių galių aktus kreipti į Dievą, jų šaltinį, tikslą ir pavyzdį, tvarkyti aistras, narsiai kovoti su blogais įpročiais, įveikti blogus polinkius, nepasiduoti pražūtingoms idėjoms ir pasaulietiškiems suvedžiojimams. Trumpai tariant, šventėti – vadinasi nuolat kovoti su savimi, velniu ir pasauliu.

Ar šitas darbas yra lengvas ir ar galima tikėtis, kad atsidavimas Dievui vyks be sunkumų?

Dievas labai palengvino tą naštą, kuri mūsų pečiams atrodo sunki. Kas šventėjimo procese atrodo supainiota, iš tikro yra labai paprasta, nes pats Dievas jį sukūrė. Mus gąsdina jo įvairumas ir sudėtingumas, tačiau Dievas padarė jį nepaprastai vieningą.

Žmogiškąją mašiną sukonstravo dieviškasis Darbininkas. Ji yra tobula. Centre Dievas įmontavo pagrindinį ratą – valią. Ji judina visas kitas galias ir tvarko jas savo nuožiūra. Valia yra tobulesnė už bet kokį mechanizmą ir turi judėjimo laisvę. Ji veikia kada nori ir kaip nori. Viskas priklauso nuo jos.

Išoriniai jutimai duoda medžiagą vidiniams jutimams ir protui, o šis yra pavaldus valiai. Jausminiai troškimai ir geismai taip pat turi būti valios tarnai. Tik ji viena yra valdovė; ji įsako, o pavaldiniai privalo jos klausyti.

Taigi, valioje pasirodo visas žmogus. O valia reiškiasi vienu vieninteliu aktu – meile. Valia gali norėti, bijoti, tikėtis, nusiminti, neapkęsti, džiaugtis, liūdėti.

Visi šitie dvasiniai pasireiškimai yra vienintelio pagrindinio akto, meilės, pasireiškimas. Valios gyvenimas ir troškimas, jos nenugalimas polinkis yra mylėti. Jeigu meilė tvarkinga, tada valia yra gera ir žmogus yra šventas. Bet jeigu meilė netvarkinga, tada valia yra sugadinta ir žmogus yra blogas.

Taigi, sutvarkyti meilę – vadinasi gyvenimą kreipti Dievo link.

Visas šventėjimo darbas yra dovanoti Dievui visą širdį. „Mylėk, ir daryk, ką nori", – sakė šv. Augustinas. Nes jeigu myli Dievą, tada darysi tik meilės darbus, bėgsi nuo blogio, nužudančio meilę, ir vengsi pavojų, vedančių ją į pražutį. Tame glūdi gili vienintelio tokio didelio įsakymo prasmė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis, o savo artimą kaip save patį."

Mano siela, kad dabartinę akimirką atliktum savo pareigą, turi atsiduoti Dievui iš meilės, dovanoti Jam visą savo gyvenimą ir atlikti šios meilės įkveptas pareigas, nešti paskirtą kryžių, vengti draudžiamo blogio. Ir jeigu tu šiuo momentu negalvoji pavesti Dievui savo širdies, nebijok, nes tavo atsidavimas įvyko jau seniai ir tu jo neatšaukei. Visus savo veiksmus tu iš anksto paaukojai Dievui. Dabar jie yra vaisiai to medžio, kurį Jam dovanojai prieš kažkiek metų, ir tą auką daug kartų atnaujinai.

Šventėti – vadinasi dabartinę akimirką atsiduoti Dievui karštu meilės aktu, vykdyti Jo valią pagal savo supratimą ir galimybes, leidžiant Jam elgtis su savo kūriniu taip,

kaip Jam patinka, pavesti Jam praeitį ir ateitį, kad Jis viską tvarkytų ir taisytų, dėl visko spręstų.

Aš noriu!

Kokia galinga ir kelianti baimę yra disciplinuota narsių kareivių armija, kuriai vadovauja patyrę generolai. Tokios armijos galia yra vieno žmogaus rankose. Vyriausiasis vadas įsako, ir jo įsakymas per visus laipsnius ateina iki paskutinio kareivio. Viena vienintelė valia įsako milijonams kareivių, viena vienintelė mintis valdo jų protus.

Žmogus su savo galimybių įvairumu, aistromis, jausmais ir daugybe jų aktų, judesiais ir įspūdžiais yra panašus į didelę armiją, kurioje yra tobula tvarkos ir vadovavimo hierarchija. Generolas čia yra valia.

Valia gali duoti įsakymus visiems savo pavaldiniams. Jai reikia tik panorėti. Jos įsakymas tuojau bus perduotas paskutinei grandžiai ir įvykdytas. Jeigu valia ištikima savo karaliui, tada ir visa armija bus jam ištikima; bet jeigu valia išduos savo vėliavą, visa armija pereis priešų pusėn.

Kad įvykdytų savo pareigą, valia turi tik gerai atlikti savo vaidmenį. Ji turi būti tik valia, vadinasi, energingas vadas, kuris žino savo tikslą ir pareigas bei tai, kaip priversti klausyti jo įsakymų.

Mano siela! Tu nepažįsti jėgos, kuria Dievas tave apdovanojo, tu neturi supratimo apie galią, kuri tau pavaldi. Dievas, kuris tau davė valią valdyti kitoms galioms, ją aprūpino ir vadovavimui reikalingomis savybėmis. Nuo

tavęs priklauso, kaip jas panaudosi, išvystysi ir per nuolatines pratybas bei nuolankią maldą ištobulinsi.

Nebijok sunkumų, kurie pastoja kelią. Leisk valiai vadovauti šitai aistrų, palinkimų, jausmų, baimių, vilčių bei neramumų armijai, kuri užpildo tavo vidų ir kelia triukšmą. Ji padarys tvarką. Liepk jai visuomet žiūrėti į Dievą, kad pažintų Jo valią ir perduotų ją savo pavaldiniams. Taip reikia įsakinėti, taip reikia vadovauti!

Tada nebesikrimsk dėl to, kas iki šiol nedavė ramybės. Nesidomek savo mintimis, norais ir įsivaizdavimais, nebijok jų nesuskaičiuojamų klystkelių ir vingių. Nebijok savo nesutramdytų aistrų maištavimo, nekreipk dėmesio į šitos prastuomenės šūkavimus. Nemanyk, kad šitą į palaidumą linkusią minią galėsi suvaldyti per vieną dieną. Tvarką su gebėsi įvesti pamažu ir nejučiomis, jeigu paliksi valiai visą jos įtaką ir galią.

Gyventi vadovaujant valiai – taip vadinasi ši didelė paslaptis. Nebūti priklausomam nuo kaprizų ir nuotaikų! Priešintis nusiminimų, norų ir džiaugsmų bangai! Nebūti priklausomam nuo momento įspūdžio, jausmų šnabždesio ir išorinio pasaulio principų! Stovėti nepajudinamam kaip uola net kai siaučia aistrų audros, kai įsišėlusi jūra grasina viską užlieti! Taip, tai yra vyriška!

Mano siela, tu turi gyventi tokį gyvenimą. Žmogus yra tas, kas yra jo valia. Valios energija yra sukaupta viename meilės akte. Kiekvieną akimirką siųsk šitą karštą meilės aktą Dievui ir būsi stiprus kaip pats Dievas.

Dievo valia sielai reiškiasi nuolat, kai reikia atlikti pareigą, išvengti blogio arba nešti kryžių; ir siela kiekvieną akimirką atsako sutikimo aktu, mylinčiu savo pačios atsidavimu Dievui.

Šiame vieninteliame akte susitinka Kūrėjas ir kūrinys. Siela visiškai atsiduoda Dievui ir taip pat Dievas savo ruožtu besąlygiškai dovanoja save sielai. Kiekvienas įvykis ragina sielą atnaujinti šį aktą, kiekvienas mažas skausmas jį išspaudžia iš širdies kaip brangų aliejų. Ir kiekvieną kartą Dievas atsako didesne meile ir didesniu dosnumu. Tai yra nesiliaujantis potvynis ir atoslūgis, kuris pripildo ir perpildo meilės šaltinį.

Mano siela, pralaužk tave varžančias užtvaras ir išsiliek Dieve. Tas didysis Dievas, šitas bedugnis ir beribis okeanas nori ir pats išsilieti iš savo krantų, nori išeiti iš savęs ir užpildyti tave savo neribotumu. Trys kilnūs dieviškieji Asmenys nori apsigyventi tavyje ir tavo sieloje vesti savo meilės pašnekesį.

Vienas vienintelis tavo žvilgsnis sužavėjo Dievo širdį ir privertė Jį ateiti pas tave. Tu nuolankiai atlikai vieną meilės aktą, ir štai visas dangus artinasi prie tavęs. Dievas tol nenurims, kol neatsiduos tau visiškai. Jis galėtų laukti amžius, kad tave padarytų laimingą, bet Jo meilė negali delsti, Jis skuba save dovanoti tau.

Mano Dieve, kai matau šitą skubėjimą, man atrodo, kad Tau reikia mūsų meilės, kad Tu be savo menko kū-

rinio jautiesi vienišas ir apleistas savo begalinėje laimėje. Tu džiaugiesi, kai girdi mano širdį plakant prie savosios, kai Tavo akys gali panirti manosiose, kai jauti mano rankų apkabinimą ir girdi vadinant Tave Tėvu. Tavo širdis nori mylėti amžinai ir būti mylima be ribų.

Mano siela, leisk Dievui tave mylėti, leisk Jam padaryti tave laimingą. Tavo gyvenimas vyksta Dievo įsčiose. Tavyje visuomet yra trys Asmenys, kurie rūpinasi tavimi; atsiduok Jiems: Jų valiai ir Jų meilei.

Tevas mane sukūrė ir palaiko, Sūnus išganė ir apvalo, Šventoji Dvasia man vadovauja ir mane pašventina.

Tėvas mane palaiko savo galybe, Sūnus apšviečia savo išmintimi, Šventoji Dvasia praturtina savo gerumu.

Teve, Sūnau ir Šventoji Dvasia, palaiminga Trejybe, gyvybes, tiesos ir meilės šaltini, vadovaukite man! Susivienijusi su Jumis, mano menkystė suvirpa gyvybe ir palaima, išsisklaido tamsumos, sušyla ir išsiplečia šalta kaip ledas mano širdis.

Būnant giliame vieningume, manęs nebeapims baimė. Esu kartu su savo švelniausiu Tėvu, mylimiausiu Broliu ir atsidavusiu Sužadėtiniu. Amžiams turėsiu kalbos su Jais.

Tegul mano sielą apima liūdesys ir dangaus nostalgija: aš jų nebebijau. Nes turiu meilės šaltinį, netgi dangų. Ko man pavydėti angelams ir šventiesiems? Aš galiu Dievą mylėti nuolat ir be pabaigos. Juk meilė mums duoda dangų?!

Atsidavimo aktas kviečia Dievą ateiti į sielą, o su Dievu taip pat ir visus dangaus turtus. Tas pats aktas atiduoda Dievui visą žmogų, jo sielą ir kūną, visas jo galias ir veiksmus.

Jeigu siela vieną kartą atliko šitą atsidavimo aktą ir po to nuolat jį atnaujino, tada ji nebeturi ką duoti ir Dievas nebeturi ko iš jos reikalauti. Šitas paprastas aktas yra tobuliausias aukščiausių dorybių praktikavimas.

Tai labai stiprus tikėjimo aktas. Siela atsiduoda Dievui besąlygiškai ir neatšaukiamai, todėl ji tvirtai tiki, kad Jis yra absoliutus jos Viešpats, jos Išganytojas, jos Pašventintojas. Ji tiki Jo visagalybe, išmintimi, gerumu.

Atsidavimo aktas taip pat yra absoliutaus pasitikėjimo Dievu aktas. Jeigu siela Jam atsiduoda, į Jo rankas atiduodama visus rūpesčius, užmiršdama savo pačios bėdas, tada ji išreiškia neribotą pasitikėjimą tuo, kuriam save patikėjo. Kaip Abraomas ji pasiruošusi kiekvieną akimirką aukoti jam tai, kas brangiausia. Kaip Abraomas ji žino, kad Dievas gelbsti tada, kai viskas atrodo prarasta.

Atsidavimo Dievui aktas yra tobuliausias meilės aktas. Jis yra pati meilė. Meilė jį diktuoja, meilė jį formuoja, meilė jį daro tyrą ir nuopelningą, meilė yra jo stiprybė.

Į ką panašus Dievui atsidavusios sielos gyvenimas? Kaip serafimai ji tik myli. Meilė yra jos drabužis, jos maistas, jos gyvenimas. Kaip bijo pragaras šitos sielos, šitos širdies, kuri tik svaido meilės liepsnas!

Atsidavimas Dievui yra visų dorybių praktikavimas. Nė vienos neišskirdama, Dievui atidavusi siela yra visuomet pasiruošusi kilniaširdiškai praktikuoti visas dorybes, kai tik Dievas to pareikalaus. Ji yra kukli, nes puikiai žino, kad yra tik nenaudinga tarnaitė, net jei būtų Dievui viską atidavusi. Ji yra apsimarinusi. Ji apkabina kiekvieną kryžių, kurį Dievas siunčia. Ji yra tyra ir gyvena pagal savo luomą, neprisirišdama prie žemiškų malonumų. Ji yra uoli ir aukoja Dievo Sūnui ir Jo vardo garbei visas savo gyvenimo valandas. Ji yra kilniaširdė ir, kadangi save pamiršo kartą ir visiems laikams, aukojasi kiekvieną akimirką galvodama tik apie Jėzaus reikalus.

Tik šiuo atsidavimo aktu siela praktikuoja visas dorybes, ji atsiduoda Dievui su viskuo, ką turi ir kada nors turės.

Mūsų gerasis Mokytojas sukaupė tobulumą viename vieninteliame akte – atsidavime dabartinę akimirką. Šitas atsidavimas yra Dievo ir sielos susitikimas nenusakomame susivienijime; jis yra nuolatinė Komunija, aukščiausias tobulumas, kurio gali trokšti menkas žmogus.

Per atsidavimą Dievui teisieji prieš Kristaus atėjimą tapo šventi. Jie neturėjo žmogiškojo šventumo mokslo, dvasinių knygų, reikalingų jam pasiekti, bet visa tai jiems atstojo Šventosios Dvasios įkvėpimai.

Per šitą atsidavimą tapo šventi ir po Kristaus gyvenę apaštalai, kankiniai, mergelės, išpažinėjai bei nesuskaičiuojama minia šventųjų, kurių vardai nežinomi, bet kuriuos gerbia ir kurių dorybes šlovina dangus. Dievas jiems dova-

nojo įvairiausių malonių, apšvietimų, įkvepimų, tik vienas dalykas visiems visada buvo bendras – meilė.

Per tą patį atsidavimą Dievui pašventinamos ir rinktinės sielos, kurias Jėzus dabar priskaičiuoja prie savųjų. Daugybei žmonių nežinomos, bet Dievui labai gerai pažįstamos, gyvendamos paslėptą ir nuošalų gyvenimą, jos leidžiasi pamažu formuojamos panašios į Kristų.

Jų gyvenimas yra paprastas ir pakilęs aukštai virš žemiškų rūpesčių, apsaugotas nuo pasaulio triukšmo ir sumaišties. Jos ramiai džiaugiasi Dievu, ir Dievui patinka jose daryti nuostabius dalykus. Bet kas galėtų mums parodyti šiuos stebuklus? Mes norime šią paslaptį palikti Viešpačiui ir laimingoms sieloms. Mus pašventins ne Dievo šedevrų pažinimas, bet atsidavimas Jam, savęs paaukojimas, sielos gilumoje nuolat kartojamas meilės aktas.

II dalis

Atsidavimo Dievui praktikavimas

I skyrius

Apie atsidavimo praktikavimą bendrai

Atsidavimo aktas

Dvasinio gyvenimo moksle ne tiek svarbu žinoti apie pareigą save dovanoti Dievui, kiek apie būdą, kaip Viešpačiui atsiduoti.

Sielos laimei, ši praktika neturi paslapčių.

Pats atsidavimas yra laisvos valios aktas. Jis yra kilniaširdiškas sprendimas širdies, kuri visiškai dovanoja save Jėzui.

Vadinasi, Viešpačiui atsidavusios sielos aktas nėra proto aktas. Jis nėra studijų arba kitokio protinio darbo išdava. Protas nevaidina esminio vaidmens įgyjant šventumą. Dievas mėgsta pasireikšti nemokytuose ir nuolankiuosiuose. Jų sielose Jo veikimas nesutinka kliūčių, ir jis ten nekontroliuojamas.

Viešpačiui atsidavusios širdies dosnus aktas nėra ir vaizduotės aktas. Kad atsiduotų visiškai, sielai nereikia iki galo suvokti Dievo tobulumo ir gražumo, Jo tėviško gerumo, visagalybės ir nuosavybės teisių į kiekvieną kūrinį. Vaizduotės veikimas reikalauja tam tikro darbo, kurį ne visos sielos gali atlikti. Dievas yra dvasia, ir Jis negali būti pažintas jokiomis juslėmis. Jam pasiekti pakanka paprasto valios akto.

Atsidavimas Dievui nėra ir jausmo aktas. Jausmas yra visuma palinkimų, norų, džiaugsmų, būgštavimų ir vilčių,

kurios sužadina jausminį siekimą. Šioje žemesniojoje žmogaus dalyje yra visas emocijų ir įspūdžių pasaulis.

Nors jausmas yra tikras vergas ir jokiu būdu neprilygsta valiai, tačiau jis siekia užimti pirmą vietą. Deja, daugybėje pamaldžių sielų jam pavyksta ją užgrobti. Kas nori visiškai atsiduoti Dievui, tas turi parodyti jausmui jam tinkamą vietą, kuri yra paskutinė. Jis negali leistis vadovaujamas jo skundų ir dejavimų.

Šventėjimo darbas turi būti įveiktas valia, padedant malonei. Jeigu jausmas suvaldytas, jis gali būti naudingas pagalbininkas. Bet jeigu jam leidžiama pasisavinti valios vaidmenį arba kištis į jos sritis, tada tampa priešu, su kuriuo reikia kovoti.

Kad siela dovanotų save Dievui, jausmas nereikalingas. Visiškai atsiduodant Dievui, jai nereikia jausti pasitenkinimo arba malonumo. Kai valia atsiduoda Dievui ir paaukoja Jam visą savo būtybę, žemesniąją žmogaus prigimtį gali apimti baimė ir ji gali nejausti paguodos. Kai aukštesnioji prigimtis maudysis šviesoje, jausmai gali skendėti giliausioje tamsybėje.

Mano siela, išmok gyventi imdama pavyzdį iš valios! Nesivadovauk, kaip aklas žmogus, jausmu ir nuotaika! Jausmas prie atsidavimo akto negali nieko nei pridėti, nei atimti.

Atsiduok Viešpačiui valios aktu. Valios aktas yra tik dvasinis. Tau nereikia jo išreikšti formule, įrėminti į gražius apmąstymus, pajausti žodžiais, panardinti į entuzias-

tingą susijaudinimą. Visa tai nuo jo yra toli kaip dangus nuo žemės.

Atsidavimas yra dviejų dvasių, Dievo ir sielos, susitikimas. Šis susitikimas įvyksta valios centre per meilingą, bet gryną dvasinį palytėjimą. Dažnai jausmai jo nepajaučia, net protas ne visuomet jį suvokia.

Paprastinkime vidinį gyvenimą, grąžinkime jam tikrąją prasmę, ir jis mums pasirodys lengvas ir esminis.

Bet Dievas nereikalauja, kad pašalintume tai, kas jaučiama. Siela turi tik žinoti, kad tikram atsidavimui jausmas nėra būtinas. Jeigu ji suprato šį dalyką, tada atsiduoda Dievui taip, kaip Jo malonė jai leidžia.

Dievas nedraudžia jausmo: dažnai Jis netgi suteikia paguodos ir sužadina švelnias emocijas. Jis tik nori, kad mes jo nesureikšmintume ir dvasinės sausros dienomis, neturėdami paguodos, nemanytume, kad Jis atėmė iš mūsų savo tėvišką gerumą ir daugiau mumis nebesirūpina.

Kuo tobuliau!

Dievas sujungė šventumą su paprasčiausiu ir spontaniškiausiu žmogiškosios prigimties aktu. Sielos atsidavimas yra ne kas kita, kaip mylinčios širdies skrydis pas geriausią Tėvą.

Taigi, siela turi sutelkti visas pastangas į šitą atsidavimo Dievui aktą ir pašalinti visa kita. Jeigu suskaidome savo jėgas, jas susilpniname. Padalytos jėgos silpnėja ir nyksta visiškai be naudos.

Jėzus nori visą mūsų žmogiškąją prigimtį su visomis jos galiomis sukoncentruoti tik valioje, o valią - vieninteliame meilės akte. Kodėl norime būti išmintingesni už Jį? Pasitenkinkime atsiduodami Jam kiekvieną kartą vien tik meilės aktu. Šiame akte yra viskas, ką galime Jam duoti ir ko Jis gali iš mūsų reikalauti.

Kai siela išsilaisvino iš visų kitų rupesčių, tada ji turi siekti atlikti šitą aktą kiek galima tobuliau, su visa jėga ir tyrumu.

Mūsų valia gali mylėti labai stipria meile. Ji yra meilės galia. Meilė yra valios egzistavimo sąlyga. Apie Dievą sakoma, kad Jis yra meilė. Ji yra Jo esmė. Mūsų valia nėra meilė iš esmės, ji yra tik galia mylėti; bet visa toji jai suteikta galia vadinama meile.

Žmogaus širdis bedugnė. Ji yra tarsi bekraštis rezervuaras. Širdis visuomet trokšta daugiau meilės. Kuo daugiau ji pripildoma, tuo labiau jaučiasi tuščia, kuo labiau nori nu malšinti troškulį, tuo labiau trokšta meilės.

Nėra lengva suprasti šią nepaprastą meilės galią, kuria apdovanota mūsų širdis. Kasdieniame gyvenime mes mylime beveik nepastebėdami. Tik išsiskyrimo valandomis, kai širdžiai iškyla pavojus prarasti mylimą objektą, pajuntame meilės stiprumą. Tada meilė gali virsti neviltimi, ji gali sukelti net mirtį. „Juk meilė stipri kaip mirtis" (Gg 8, 6).

Kokia bauginanti meilės galybė slepiasi mūsų širdyse! Bet mes ją išskirstome tūkstančiams objektų. Visa, kas patinka, pririša. Visa, kas atrodo gražu ir gera, pavergia

mūsų širdis. Ir taip iššvaistome sukauptus meilės lobius. Jeigu šitą ugnies karštį sukoncentruotume į vieną vienintelį objektą, į Dievą, jeigu kiekvieną akimirką, kai atsiduodame Jam, nusileistume į giliausias savo meilės galios gelmes, greitai taptume tobuli!

Dievas kviečia plačiai atverti savo širdis: „Atverk plačiai savo burną, aš ją pripildysiu“ (Ps 81, 11).

Kai siela atlieka atsidavimo Dievui aktą, ji turi surinkti visas meilės daleles, kurias atidavė kūriniams, ir atiduoti jas vieninteliam jos palankumo vertam objektui.

Tada reikia apvalyti šitą aktą nuo visų savimeilės priemaišų. Meilė Dievui yra tarsi grynas aukščiausios rūšies auksas; mažiausia svetimo elemento priemaiša sumažina jos žibėjimą ir grožį. Siela turi stengtis atlikti šitą aktą su didžiausiu nuoširdumu, nes Dievui labai patinka pasiaukojimas.

Kas myli Dievą, tas turi turėti drąsos pamiršti save ir atsiduoti Jam be išskaičiavimo bei slaptų ketinimų.

Siela turi panirti į Dievą kaip akmuo į bedugnę. Gerai žinoma, kad tas akmuo niekada nebeiškils į paviršių, kad jis niekada negalės būti panaudotas žmonių reikmėms. Taip ir siela puola į Dievo rankas ir atsiduoda Jo apvaizdai, Jo veikimui gerai žinodama, kad niekada savyje neberas pasitenkinimo ir nebegalės rūpintis savimi. Ji tik žino, kad bedugne, į kurią pasinėrė, yra be galo geras, išmintingas ir galingas Dievas, kuris rūpinasi jos išganymu geriau, nei ji pati galėtų tai padaryti.

Taip siela stengiasi atlikti savo atsidavimo aktą su visa galima jėga ir pasiaukojimu. Šitas išskyrimo ir išgryninimo darbas ramiai vyksta sielos viduje be didelių dvasios bei vaizduotės pastangų. Siela apvaldo savo valią, sutvarko visas jos galias, pašalina svetimus elementus ir tada atsiduoda Dievui karštu ir giliu meilės aktu.

Atsidavimo praktikavimas

Kai geros valios pilna siela atsidavė kilniaširdišku aktu, tada ji padėjo dvasinio gyvenimo pamatą. Dabar reikia pradėti statyti, šį aktą dažnai atnaujinant. Tai yra atsidavimo praktikavimas. Jis turi būti daromas su tuo pačiu paprastumu bei ramiu švelnumu, su kuriuo siela atlieka visas savo pareigas.

Jau ryte, atsibudus, siela kyla į Dievą, visiškai atiduodama Jam save ir prašydama Jį elgtis su ja savo nuožiūra. Šitas aktas atstoja ilgas maldas. Tai yra malonus sutikimas priimti visa tai, ką saldaus arba kartaus, džiaugsmingo arba sunkaus atneš ši diena. Tai yra džiugus nusiteikimas viską padaryti arba iškęsti, kad patiktum Dievui.

Siela pasistengia ramiai laikytis toje būsenoje ir retkarčiais pakartoja savo meilės aktą. Šitame šventame susitelkime į Dievą ji eina melstis ir atlikti savo luomo darbus.

Dirbdama ji išlieka savo pačios valdovė. Ji veikia negaišdama ir neskubėdama, nepasiduoda norui kuo greičiau pasiekti tikslą, netrokšta pagyrimų, nesivaiko darbo teikiamo malonumo.

Ji nepriklauso sau, kadangi visiškai atsidavė gerajam Mokytojui. Taip pat ji nepriklauso ir kam nors kitam, nes yra Jėzaus sužadėtinė ir karalienė. Ji nėra savo darbo vergė, nes darbas nėra tikslas, o tik priemonė.

Be aistros, indiferentiškai ji dirba darbą, kurį Jėzus nurodė laukiant Jo atėjimo. Neskubėdama ji užbaigia darbą, nes žino, kad po šito bus kitas. Kad nuramintų savo nekantrumą, ji dažnai kartoja: „Kol aš atlieku šitą darbą, man nereikia rūpintis kitu. Jeigu Dievo valia esu šioje vietoje, man nereikia būti kitoje."

Visiškai valdydama save, ji laisva širdimi vieną po kitos atlieka savo pareigas. Šita vidinė laisvė leidžia viskuo užsiimti su nauja jėga ir nuolatiniu atidumu, nepavargstant, per daug neskubant, bet ir be ištižimo bei delsimo.

Aktyviausi žmonės yra tie, kurie neatrodo tokie esą. Besijaudinantys ir labai užsiėmę beveik nieko nenuveikia. Jie pradeda daug darbų, bet retai kada pabaigia. Po darbo jų širdis nerami, dvasia išsiblaškiusi, nepajėgianti galvoti apie Dievą.

Paprasta siela seka Dievu, kuris visada atrodo ramus, tačiau visada yra veiklus.

Taip siela praleidžia dieną, remdamasi atsidavimo Dievui aktu. Ji jį pakartoja atlikdama kiekvieną veiksmą, iškilus sunkumams, kiekvienoje kančioje, džiaugsme ar nusivylime.

Ji moka priešintis pagundoms ir šalinti išsiblaškymą. Pastebėjusi gundymą, ji nepuola jo tiesiogiai lyg ranka vaikydama muses, bet apsimeta nematanti ir pasitenki-

na trumpa malda: „Jėzau, visiškai priklausau Tau, padėk man!“ Karštu meilės aktu ji atsako į velnio šnabždesius. Todėl pagundos tęsiasi neilgai. Priešas žino, kad kiekviena pagunda sukels naują širdies pakelimą į Jėzų.

Tokiu pat paprastu meilės aktu ji priima kasdienius nemalonumus, kryžius bei kančias. Visos kliūtys, su kuriomis susiduria siela, sukelia tik meilės aktus.

Poilsis negali nutraukti jos bendravimo su Dievu. Ji jo ieško apmarinta širdimi, nes žino, kad Dievas to nori. Ji nepasiduoda tuščiam ir nesaikingam džiaugsmui, joje viskas santūru. Ji ilsisi kaip vaikas prie motinos ir stengiasi neužmiršti, kad čia yra Dievas, kuris ją mato ir myli.

Taip pat ir valgį ji priima su tobula dvasios laisve, nesirūpindama maisto savybėmis. Ar ji viską gauna ne iš Dievo, savo Tėvo? Ji žiūri į save kaip į Dievo mylimą avinėlį, kuris gali miegoti Jo įsčiose ir maitintis iš Jo rankos. Ji skiria dėmesį tik šitam gerajam Tėvui, kurį švelniai myli. Apie visa kita ji negalvoja.

Kai pagaliau ateina vakaras ir dienos darbai jau baigti, tada siela, prieš užmigdama, sušnabžda dar vieną švelnų ir karštą meilės aktą, kad atsilygintų už visas dienos klaidas, ir užmiega ramybėje gerajam Mokytojui prie jos budint.

Sunkumai

Praktikuojant atsidavimą Dievui, bėga dienos, mėnesiai ir metai, kurie atrodo vienodi, bet iš tikrųjų yra labai įvairūs. Fonas, t. y. atsidavimo Dievui aktas, išlieka tas pats, bet Dievas nupiešė ant jo spalvotą paveikslą.

Be abejo, ne visos dienos panašios viena į kitą. Kartais Dievą mylinti siela yra žvali ir budri. Viskas jai lengva, viskas ją žavi. Kaip lengvas pukelis ji skrenda į Dievą.

Kartais ji vos pasivelka. Ji jaučiasi esanti našta sau ir kitiems, yra tarsi prikaustyta prie žemės ir tik su vargu mintys kyla aukštyn, bet greitai krinta žemyn lyg sunki masė.

Per mąstymo maldą ji dar palyginti lengvai atsiduoda Dievui, bet, dirbdama ir atlikdama kasdienes pareigas, jaučiasi pavargusi.

Ji ypač kenčia, nes nepajėgia įsivaizduoti Dievo akivaizdos. Su Juo viskas būtų malonu ir lengva. Pasibaigus mąstymo maldai, sielą pradeda pulti išblaškančios mintys, sunkumai, įvairūs rūpesčiai bei baimės, kurios užvaldo jos dėmesį ir nusineša su savimi.

Vargše siela, nusiramink! Jėzus nori tik vieno: kad pakartotum savo aktą, kai Jį prisimeni. Atmintis nėra mums pavaldi, ji nepriklauso nuo valios. Atsitinka taip, kad, nors ir būdama tvirtai pasiryžusi galvoti apie Dievą, siela ilgą laiką Jo neprisimena. Tas užmiršimas nėra kaltė, o tik žmogaus silpnumo ženklas.

Taigi, reikia ramia širdimi eiti į darbą, tvirtai pasiryžus ieškoti ne pasitenkinimo, bet tik Dievo valios. Šita dieviška valia apima visus užsiėmimus, kuriuos diktuoja paklusnumas, visuomenine padėtis, būtinybė ir mandagumas.

Dievui atsidavusi siela su šventa ir sąžininga ambicija atlieka net ir menkiausias pareigas, kuriose ji mato savo dieviškojo Tėvo nutarimą. Jeigu savo valia Dievo nuro-

dymuose ji pakeistų tik smulkmenas, į tai žiūrėtų kaip į nuodėmę. Ji nesidomi, ko Dievas reikalauja iš kitų. Ji yra visiškai nukreipusi žvilgsnį į savo pareigą ir nori tik vieno: atlikti šitą pareigą ištikimai ir sąžiningai.

Veikimas jai yra lyg sakramentas, per kurį priima Išganytoją; jis yra šydas, už kurio Jis paslepia savo tikrąjį buvimą. Vaikiška ir paprasta širdis perplėšia šitą šydą ir puola į Dievo glėbį.

Kiekvienas veiksmas yra naujas atsidavimas Dievui. Ištikima siela nuolat žengia tobulumo keliu. Pamažu ir nejučia joje viskas pasikeičia ir susidievina. Nes Jėzus dovanoja sielai tiek, kiek ji Jam duoda. Jis veikia joje ir vietoj jos, laisvina ją nuo klaidų ir dovanoja jai savo paties dorybes.

Mano Išganytojau, aš nenoriu pasitenkinti visiškai atsiduodamas Tau tik vieną kartą. Šitas aktas turi būti viso mano gyvenimo pagrindas ir užsiėmimas, jame yra mano tobulėjimo esmė.

Aš nenoriu leistis sutrukdomas nei šitos pratybos sausumo ir vienodumo, nei savo nesuskaičiuojamų neištikimybių. Be to, Tu, o Jėzau, per daug mane myli, kad paliktum nusivylusį. Tu moki nemalonumą pakeisti malonumu, sunkią valandą – lengvesne, kad man nereikėtų dairytis atgal.

Palaimingas įprotis

Vaisiams prinokti gamta skiria daug laiko. Daug daugiau laiko naudoja Dievas, kad subrandintų sieloje šventumo vaisius.

Pasibaigus žiemos šalčiams, pradėjus šildyti pirmiesiems pavasarinės saulės spinduliams, pumpuras išbrinksta ir greitai išsiskleidžia puikus žiedas. Taip yra ir su kilniaširdišku sielos sprendimu visiškai atsiduoti Viešpačiui. Pumpuras pilnas gražių vilčių, žiedas gražus ir grakštus.

Bet žiedo gyvenimas trumpas; jis nukrinta leisdamas vaisiui sudaryti pirmą branduolį. Tada prasideda ilgas augimo ir nokimo laikotarpis su daugybe įvairių išbandymų bei nutikimų.

Vaisius turi iškęsti karštį ir šaltį, saulę ir lietų. Kartais atrodo, kad viskas susivienijo prieš jį, kad atskirtų nuo šakos, kuri jį laiko ir maitina savo sultimis. Tai yra kietas vaisiaus brendimo procesas.

Į jį panašus atsidavimo praktikavimas. Jį reikia atlikinėti ilgai ir įvairiomis aplinkybėmis: pasilikti ištikimam ir glamonėjant gaiviems dieviškosios saulės spinduliams, ir dieviškajam Mokytojui lankant bei guodžiant, ir per liūtis bei audras, pučiant atšiauriems vėjams, ir blogomis dienomis, kai atrodo, kad viskas nori mus prispausti ir išsemti kantrybę.

Bet visa tai yra gera ir išganinga. Taip pamažu stiprėja dorybė; vaisiai tobulai išsivysto, įgauna gardų kvapą, auksinį blizgesį ir puikų skonį.

Pagaliau ateina ruduo. Dangus giedras, saulės spinduliai nebe taip kaitina, ateina derliaus nuėmimo metas. Dvasinio gyvenimo rudenį ir siela kartais atrodo esanti nebe tokia uoli Dievui kaip saulėtos vasaros dienomis. Bet jau

seniai baigėsi skausmingas jos augimo procesas. Medžio viršūnė apsidengusi sultingais vaisiais. Lėtas ir sudėtingas susivienijimo su Dievu laikotarpis pasibaigė. Dabar ateina džiaugsmo metas.

Atsidavimas sielai tapo palaimingu įpročiu.

Siela bet kada lengvai ir savaime sugrįžta pas Dievą. Paprastai ir ramiai ji atlieka savo veiksmus Dievo akivaizdoje. Be to, ji neišsiskiria iš kitų sielų, nesistengia pasižymėti ir nieko ypatingo nedaro. Ji nenaudoja varginančių metodų, nes visiškai priklauso nuo Dievo. Ji pasitenkina tuo, kad paprastai ir be maivymosi vykdo Jo šventą valią.

Ji yra atlaidi ir meili, bet niekada prie nieko ypač neprisirišanti: Jėzus to neleidžia, nes ji priklauso Jam. Jis rūpinasi jos grožiu.

Ji gyvena nuošaliai tiek, kiek nori Jėzus. Malonė ją traukia į nuolankų, mažai žinomą ir vienišą gyvenimą, nes tik vienumoje ji suranda gaivesnių šaltinių numalšinti kankinančiam troškuliui.

Iš tikrųjų ši paprasta, pasaulio taip menkai vertinama siela gyvena virš žemiškosios tikrovės. Jos gyvenimas panašus į erelio skrajojimą neaprėpiamose dieviškosios didybės platumose. Juo aukščiau ji pakyla į erdves, tuo labiau platėja horizontas. Reikia perskrieti begalybę!

Palaimingas gyvenimas, šventas polėkis, didingas susivienijimas su Dievu yra nesuskaičiuojamų atsidavimo aktų vaisiai, kuriuos siela sukrovė kantriu darbu.

Žmogaus gyvenimas yra nenutrūkstama pareigų grandinė, laimingų ir liūdnų įvykių serija.

Žmogaus protas mato tik dabartį, bet Dievas mato įvykių, iš kurių sudarytas visas gyvenimas, visumą. Jis numate visas smulkmenas, sužymėjo visas akimirkas, sumaišydamas patogumus su vargais, džiaugsmus su kančiomis, pasisekimus su likimo smūgiais. Jis nustatė gyvenimo trukmę ir jo galą. Pagal Jo dieviškąjį sumanymą viskas turi tarnauti didžiausiai Jo šlovei ir išrinktųjų pašventinimui.

Kai paprasta siela dažnomis ir ilgomis pratybomis išsiugdė atsidavimo įprotį, tada visuose gyvenimo įvykiuose ji leidžia vadovauti Dievui.

Nežinodama ir nieko nenorėdama žinoti apie ateitį, ji laikosi Dievo rankos ir lydi savo Viešpatį visą dieną.

Ji nenurodinėja savo Vadovui kelio, nenustatinėja sustojimo vietų bei poilsio valandų. Visa tai yra Dievo reikalas. Sielai reikia tik laikytis ją vedančios rankos ir eiti pirmyn.

Ji neina greičiau arba lėčiau nei jos Vadovas, jokiu būdu neprašo pagreitinti žingsnio, nes gerai žino, kad Dievas yra laiko bei įvykių Viešpats ir kad ji pasieks tikslą Jo nustatytu laiku.

Siela, kuri leidžiasi Dievo vedama per gyvenimą, niekuo nesistebi. Visi kūriniai, su kuriais ji susitinka kelyje, jai tarnauja, kadangi ji eina įsikibusi į tėvišką Dievo ranką. Dauguma jai tarnauja nenoriai. Ji tai gerai žino, bet dėl to

nesijaudina ir nenusimena. Ji netgi pastebi, kad yra norinčių jai pakenkti, bet nieko nebijo, kadangi yra šventame artume su Dievu.

Dažnai ji nesupranta aplink ją vykstančių įvykių ir joje besidarančių pasikeitimų, bet nesisieloja dėl savo nežinojimo, nes gerai žino, kad Dievas turi visų istorijos ir kiekvieno žmogaus gyvenimo įvykių raktą. Patirtis parodė, kad įvykiai, kurie atrodė nereikšmingi, turėjo svarbių pasekmių, ir kad išoriškai nesvarbūs faktai buvo Dievo skirti jai išgelbėti iš pavojaus.

Todėl ji nieko savo gyvenime nelaiko nereikalingu arba nereikšmingu ir su didele pagarba bei meile priima menkiausias pareigas, nereikšmingiausius įvykius, mažiausius kryželius. Ji gerai žino, kad tai yra lyg dieviškosios Ostijos dalelytės, kuriose, nežiūrint jų neišvaizdumo, yra visas Dievas.

Ji nesirenka pareigų ir kryžių, norėdama vienus priimti, o kitus atmesti. Dievui visi vienodai svarbūs. Taip pat ji nemato reikalo greičiau užbaigti vieną darbą, kad galėtų pradėti kitą. Nes viskas yra auksas ir dieviškas turtas, kurį ji turi pasiimti nesirinkdama.

Paprasta siela nesiskundžia. Ji nežino, dėl ko reikėtų skųstis, nes visko turi apsčiai. Kiekviena akimirka atneša Dievą su Jo begaliniais turtais. Kūriniai noriai arba nenoriai jai tarnauja. Įvykiai visuomet ateina laiku ir jos naudai.

Ji niekada nedejuoja, kad jai trūksta laiko maldai. Viskas jai yra priemonė susivienyti su Dievu. Ji nebamba dėl

neteisingo prieštaravimo, nes tas prieštaravimas įeina į Dievo planus. Taip pat nesmerkia kitų, nekritikuoja jų elgesio, nes jai nežinomi jų ketinimai.

Ji tenkinasi atlikdama savo pareigas ir nelabai rūpindamasi sėkme. Kartais geriausios sielos pradeda jaudintis matydamos, kad su tyriausiu ketinimu Dievui atlikti darbai nedave jokių rezultatų. Jos apgailestauja dėl nesėkmės ir yra sunkiai paguodžiamos. Dvasinį gyvenimą gyvenanti siela nedaro tokios klaidos. Jai gerai žinoma, kad Dievas kartais nori pastangų, o ne sėkmės.

Palikime Jam pačiam rūpintis savo šlove, nes niekas nesutrukdys Jam jos pasiekti. Neliūdėkime dėl nepasisekimų, kurie atrodo priešingi Dievo reikalams. Jo ketinimai siekia toliau nei mūsų, nes apima visą kūriniją iki amžinybės.

Toks gyvenimas yra pilnas dieviškų džiaugsmų! Mano siela, pradėk jį jau šiandien! Tu atlikai pagrindinį aktą, tu atsidavei Dievui iš meilės, tad būk su savo Vadovu visose pareigose, visuose įvykiuose, visuose dienos varguose bei rūpesčiuose. Mylėk tik Jį, priimk tai, ką Jis tau duoda, daryk tai, ką Jis liepia, nešk tuos kryžius, kuriuos Jis tau siunčia, ir leisk Jam laisvai daryti su tavimi ir tavyje tai, ką Jis nori. Tada tavo šventumas ir laimė bus užtikrinti.

Marija, mano geriausioji Motina, myliu Tave visa širdimi. Noriu visuomet pasilikti su Tavimi kaip vaikas su savo motina. Mergele Marija, pamokyk mane, kaip patikti Tėvui, kad Jis mane palaimintų ir pašventintų.

Nepatyrusi siela galvoja, kad, atlikusi visiško atsidavimo Dievui aktą, išsilaisvins iš visų nuodėmių. Pamačius savo silpnumą, sukyla apmaudas ir nusivylimas.

Šalia pozityvaus atsidavimo praktikavimo yra ir negatyvus.

Atsidavimui nera didesnės kliūties už nuodėmę. Nes nuodemė yra netvarkinga savimeile, egoizmas. Bet ir sielos, kurios tūkstantį kartų atsidavė Viešpačiui, dar padaro klaidų.

Šis prieštaravimas iš tikrųjų yra netikras ir dėl sielos ramybės reikia jį gerai suprasti.

Šv. Augustinas sakė, jog dvi meilės kovoja dėl viešpatavimo sieloje: meilė Dievui ir savimeilė. Meilė Dievui, einanti iki savęs paniekinimo, yra tobula meilė. Savimeilė, einanti iki paniekos Dievui, yra mirtina nuodėmė.

Jeigu sieloje viešpatauja Dievas, Jis yra pakankamai stiprus, kad sunaikintų savo priešą – egoizmą. Bet Jis pasitenkina parbloškęs jį ant žemės ir pažeminęs. Dievas nenori, kad savimeilė staiga dingtų iš širdies, kurią Jis nori užvaldyti. Jis leidžia jai gyventi toliau, bet laiko pavergęs ir pažeminęs. Dievas turi daug priežasčių taip elgtis ir nori, kad siela keletą jų nujaustų.

Pirma, Dievui būtų nelabai garbinga valdyti mirusį priešą. Bet leisti priešui gyventi tvirtovėje ir priversti jį rodyti pagarbą bei paklusnumą yra kilniaširdiškumo ir jėgos ženklas.

Be to, ar nėra geriau, kad priešiški filistinai gyvena šalia išrinktosios tautos? Visuomet grasinąs ir pulti pasiruošęs priešas verčia budėti.

Jeigu sielai nereikėtų kovoti, ji išleptų ir užmigtų. Kaip tada su dorybės herojiškumu ir nuopelnais?

Kovojanti siela kartais pralaimi ir nusideda. Nuodėmė yra neišvengiama sąlyga šitos nuolatinės kovos, kurią Dievas čia skyrė žmogui. Jeigu Jis nori kovos, turi leisti ir pralaimėti. Jam bus garbė blogį panaudojus geram ir leidus priešui pasidžiaugti tik laikinomis pergalėmis.

Taip Dievas, leisdamas blogį, geriausiai apsaugo sielą nuo išdidumo.

Siela klysta, per daug gerai manydama apie savo pačios nuopelnus. Išskyrus šventuosius, visi kiti šiuo klausimu save vertina neteisingai. Sielai reikia daug kasdienių patirčių, ir tik po ilgo laiko ji nebepriskirs sau nuopelnų, kurių neturi. Be to, Dievas turi dažnai priminti, kad be Jo malonės ji yra visiškai nepajėgi daryti gera. Todėl Jis dažnai leidžia mažus nuopuolius. Jis netgi leidžia jai pasilikti su mažais charakterio trūkumais: nekantrumu, jautrumu, pavydu.

Po šių išorinių netobulumų pavidalais Dievas slepia daug dorybių, kurias Jis suteikia sielai ir kiekvieną dieną augina, iš dalies jai to nepastebint, iš dalies didvyriškai bendradarbiaujant. Be to, Dievui atsiduodančios sielos klaidos neturi joje šaknų. Kai tik išauga piktžolės, jos tuoj pat išraunamos. Gerasis augalas nuolat auga ir vystosi.

Taip mes per kasdienę atgailą sunaikiname visas šias mažas klaidas, ir Dievas jas išbraukia iš savo sąskaitų knygos; bet mūsų meilės ir atsidavimo aktai pamažu kaupiasi ir per keletą metų sudaro didžiulį malonių bei nuopelnų kapitalą.

Didžiulė povandeninė uola

Atsidavimo gyvenime yra didelė povandeninė uola, už kurios kai kurios sielos užkliūva ir paskęsta.

Ši uola yra paslėptas išdidumas, paslėpta puikybė, kuri apakina sielą. Ji pradeda per daug gerai manyti apie savo tobulumą ir po pasikartojančių nuopuolių įpuola į nusiminimą.

Išdidumo nuodai yra pernelyg subtilūs! Jie įsiskverbia į visas sielos galias ir pasklinda po visą organizmą. Dažniausiai jie nenužudo, tik susilpnina ir išvargina. Užnuodyta siela jaučiasi nykstanti, bet nežino kodėl.

Pirmieji dvasinio gyvenimo metai praleidžiami rodant didelį uolumą. Siela energingai naikina ydas ir ugdo dorybes. Ji daro vis daugiau pasiryžimų, nagrinėja savo sąžinę ir drąsinasi mintimi, kad greitai bus tobula ir be nuodėmės.

Eina mėnesiai ir metai: vis tie patys pasiryžimai, tos pačios pastangos ir, deja, tos pačios silpnybės. Pamažu sieloje kaupiasi nusiminimas ir nepasitikėjimas Dievu. Jos viltis pasiekti šventumą mažėja. Besikartojančios silpnybės atrodo tarsi nenugalima kliūtis tobulumui pasiekti. Jaunystėje kurti šventumo planai atrodo lyg tolimos svajonės. Ji nusivilia ir mano, kad šventumas skirtas ne jai.

Vargše siela, tu klysti. Šventumas skirtas tau. Kad būtum tobula, būtinas tik vienas dalykas: pažinti save tokią, kokia esi Dievo akyse. Tu esi silpna ir linkusi į nuodėmę, tad tai ir prisipažink. Tu nepajėgi daryti gera, tad ramiai ir mielai pasisakyk savo Viešpačiui. Tu nusidėsi kiekvieną dieną, nors tikrai pasiryšı nenupulti. Turi su tuo susitaikyti.

Nesisieloti nupuolus yra viena didžiausių dvasinio gyvenimo paslapčių. Bet tai yra paslaptis, kurią sielai gali atskleisti tik Dievas.

Šita paslaptis leidžia sielai, viena vertus, pažinti savo nepaprastą valios silpnumą ir dvasios nepastovumą, kita vertus, giliai suvokti bei patirti begalinį Dievo gerumą ir neišsemiamą Jo švelnumą savo kūriniui.

Jėzus yra toks geras ir maloningas, kad dėl jokio silpnumo ir jokios klaidos Jis nenusigręš nuo geros valios sielos.

Šioje žemėje mes visi esame keleiviai į dangiškąją tėvynę. Kelias ilgas ir nuobodus. Tad ko stebėtis, jeigu nuovargis kartais sutrukdo kelionę, o kartais netgi visiškai sustabdo? Kartais mus per daug sulaiko ir išblaško pakely sutikti dalykai, ir mūsų pažanga sulėtėja. Bet vis tiek einame pirmyn ir niekada nekyla mintis pasukti atgal.

Keliaudamas į Mediją, jaunasis Tobijas kartais sustodavo pailsėti ir atsigaivinti ežerų pakrantėse. Šitas poilsis galbūt pailgino kelionę, kėlė pavojų, bet angelas jį saugojo ir taisė neprotingus žygius.

Taip pat ir Dievas padeda geros valios sieloms. Jis ištiria širdį ir, radęs ten atvirą gerą valią visiškai priklausyti nuo Jo, mielai atleidžia sielai laikinas silpnumo klaidas.

Mūsų puikybė nesupranta, kad valia gali būti nuoširdi, pažadėdama Dievui ištikimybę ir vėl padarydama tą pačią klaidą. Ji dar mažiau supranta, kaip tie patys pažadai ir jų netesėjimai gali kartotis iki gyvenimo pabaigos ir nesuma žinti dieviško Jėzaus švelnumo bei užuojautos žmogaus silpnybei.

O Jėzau, kaip mažai pažįstame šventumo paslaptį. Mes manome, kad mūsų pačių vaidmuo joje svarbus. Ak, mes tik tada galime bendradarbiauti, jeigu pripažįstame nuolatinį savo nepastovumą ir niekada nenusimename nupuolę. Visa kita yra Tavo darbas.

II skyrius

Atsidavimo praktikavimas per įvairius užsiėmimus

Vidinė malda

Mano siela, sek dabar Jėzų svarbiausiuose dienos darbuose. Jis pamokys tave juos atlikti šventai. Įeik su Juo į paslaptingą mąstymo maldos kambarį ir ten galesi gausiai atsigerti meilės!

Didingasis Dieve! Kaip gali vargšas kūrinys prisiartinti prie Tavęs, su Tavimi kalbėtis veidu į veidą, burna į burną, širdimi į širdį, jausti Tavo žvilgsnį, nukreiptą į jo akis? Ar Tu nesi didysis Dievas, prieš kurį su šventu drovumu, užsidengę veidus lenkiasi angelai, prieš kurį dangaus šventieji klaupiasi drebėdami ir šaukdami: „Šventas, Šventas, Šventas yra Viešpats, galybių Dievas“?

„Štai kaip drįstu kalbėti Viešpačiui, būdamas dulkė ir pelenai“ (Pr 18, 27). Dykumoje žydai nedrįso pakelti akių į Jehovą. Jie siuntė Mozę, kad juos užtartų, o patys drebėdami ir išsigandę laukė Sinajaus kalno papėdėje.

Ir aš drįstu įžengti į Tavo šventovę, atsistoti prie Tavo sosto ir draugiškai kalbėtis su Tavimi? Gal Tu sumažinai akinantį savo didybės spindesį? Gal sušvelninai savo dieviškąsias teises?

Ne, Tu esi tas pats Jehova, amžinybės Dievas, karalių Karalius, dangiškų kareivijų Viešpats. Kiekvienas kūrinys turi šlovinti Tave, gulėti dulkėse prie Tavo kojų!

Mano siela! Kai artiniesi prie Dievo, nepamiršk pagarbos ir nusižeminimo. Bet taip pat atsimink, kad Dievas yra be galo geras ir kad Jis tave – nedrįstu net pasakyti – padarė savo karaliene.

Kai Estera atsistojo prieš Asuerą, visoje karališkoje didybėje sėdintį savo soste, ji pradėjo drebėti iš drovumo ir beveik nualpo. Bet jos grožio sužavėtas karalius ištiesė jai savo auksinį skeptrą ir leido prisiartinti. „Įstatymas, kuris taikomas kitiems, tau netaikomas", – tarė jai meiliai.

Tai yra jaudinanti ir žavi paprastos sielos privilegija. Be abejo ji įeina į savo Karaliaus ir Sužadėtinio menę pilna pagarbos, bet taip pat ir vaikiškai drąsi. Ji žino savo privilegiją ir gali prisiartinti prie Jo, intymiai su Juo kalbėtis, atsisėsti prie Jo kojų ir Jį mylėti.

Bet kaip kalbėtis su tokia nesuvokiama didybe? Paprasta siela žino tik viena: ji atlieka tik vieną aktą – atsidavimo aktą. Kaip išpildyti visus reikalavimus, keliamus mąstymo maldai? Kaip pritaikyti meistrų nurodytas metodikas, atpažinti laipsnius, atskirti niuansus, išvengti povandeninių uolų, tinkamą akimirką pradeti mąstymą, sutvarkyti širdies jausmus ir pasiryžimus?

Nebijok, mano siela! Kur kiti suklumpa pilni sumaišties, ten tu laisvai rasi išeitį savo paprastumu.

Mąstymo maldoje visoms sieloms yra vienas bendras, visiems pajėgumams prieinamas ir visiems polinkiams tinkamas elementas. Šis elementas yra mąstymo esmė: jis nėra kažkas kita, tik valios susivienijimas su Dievu. Šis su-

sivienijimas įvyksta per meilės aktą, kuris visiškai paveda žmogų Dievui.

Mano siela, tu mąstai visą dieną to nežinodama. Nuolat ir dėmesingai atsiduodama Dievui, tu įpranti mąstyti. Tavo malda yra tavo kvėpavimas ir tavo gyvenimas. Bet ar reikia tave mokyti kvėpuoti ir gyventi?

Kokia yra mąstymo maldos paslaptis ir jos metodika? Mąstymo paslaptis yra atiduoti save Viešpačiui, visiškai pavesti savo kūną bei sielą dieviškajai valiai ir vykdyti jos nurodymus. Mąstymo metodika yra be perstojo kartoti šį aktą, jį atliekant vis teisingiau, stipriau, praktiškiau, atlikinėti jį visuose savo gyvenimo darbuose, kančiose bei džiaugsmuose.

Tai padariusi, tu atlikai savo pirmąją ir esminę pareigą.

Taip suvokta mąstymo malda yra paprasta ir gili. Ji yra tokia paprasta kaip ir Dievas, kurį tu myli; gili kaip begalinės meilės okeanas, į kurį ji tave panardina. Ji yra plati ir atskleidžia tau beribius horizontus; nes ant šito tokio paprasto pagrindo Dievas dabar pradeda statyti pats.

Svarbiausias tavo darbas atliktas. Prasideda Dievo darbas. Tu nori metodikos, Dievas ją tau nurodys. Joks žmogus neišmokys mąstymo maldos metodikos, nes kiekviena siela naudoja savo Dievo jai įkvėptą metodą Jam vedant ir Jo atstovui prižiūrint.

Dvasinio gyvenimo mokytojai gali nurodyti keletą gairių, taisyklių bei formulių, kas, be abejo, yra naudinga, bet jie negali to darbo nei patikslinti, nei užbaigti. Tai Dievo

darbas. Jis moko sielą paslaptingame širdies kambarėlyje, ir jeigu ji išlieka Jam atsidavusi, tada išgirs Jo balsą.

Kad visi žinotų, kaip svarbu būti paklusniems Dievo rankose ir pradėti mąstymą išsilaisvinus iš nusistatymų bei asmeninės nuomonės!

Dieviškasis Vadovas

Siela, kuri artinasi prie Dievo per mąstymo maldą, turi pagarbiai nusilenkti Jo aukščiausiajai didybei ir tada drąsiai, su vaikišku pasitikėjimu pulti į Jo glėbį ir pareikšti savo meilę.

Tai, kas sudaro mąstymo maldos esmę ir ko Mokytojas reikalauja iš kiekvienos sielos, yra meilės aktas, kuriuo siela atsiduoda Dievui.

Sielai reikia kartoti šitą aktą kuo dažniau, be didelių pastangų ir vargo, ramiai ir paprastai. Tada ji turi stengtis kuo ilgiau pasilikti šioje dieviškoje įtakoje, klausydamasi Dievo, pasilikdama su Juo ir kartais dar įsakmiau pakartodama savo meilę arba žodine malda, arba širdies gelmėse. Kiekvieną išsiblaškymą ir pagundą ji nugali nauju atsidavimo ir meilės aktu.

To Dievas visuomet reikalauja iš sielos per mąstymą. Jeigu Jis, kaip dažnai atsitinka, iš jos nori daugiau, tada pats jai pasako arba leidžia suprasti. Jis turi tūkstančius būdų, kaip kalbėtis su ja, ir visi yra veiksmingi bei sėkmingi. Siela turi tik susikaupti, atsiduoti, įsiklausyti, būti nuovoki bei paklusni ir savo iniciatyva neužbėgti Dievui už akių.

Dievas pats kiekvienai sielai paskyrė mąstymo maldos būdą. Jam priklauso teisė vadovauti pokalbiui su Juo. Jo nevaržo tikslūs metodai, Jam neprivalomos jokios griežtos taisyklės.

Jis yra Viešpats. Visos sielos yra Jo galioje. Jis elgiasi su jomis, joms vadovauja ir formuoja taip, kaip Jam patinka. Jis prisitaiko prie kiekvienos prigimties, palinkimų bei gabumų, bet kartais nepaiso jokių prigimties įstatymų, pasielgia nenuspėjamai ir suardo visus planus.

Jo veikimas paslaptingas, nepastebimas, dažnai nesuvokiamas, bet visuomet puikus. Kartais Jis mums leidžia Jį matyti, padeda Jį atrasti, netgi liepia Jį aprašyti ir parodyti kitiems, kad Juo būtų žavimasi ir Jis būtų garbinamas. Šventieji paliko mums netobulą Dievo veikimo savo sielose aprašymą; bet tokie atvejai reti. Teisė gėrėtis Dievo daromais stebuklais sielose yra palikta dangui. Būtų įžūlu norėti žinoti apie juos jau žemėje ir panirti į juos. Kiekviena klusni siela pakankamai jaučia Dievo veikimą, kad suprastų Jo paslaptį.

Kartais Dievas pakviečia sielą mąstyti. Ypatinga šviesa Jis nušviečia protui vieną kurią nors didžiąją tiesą ir skatina sielą giliau ją tyrinėti. Kartais tai būna tikėjimo paslaptys: Eucharistija, karti Dievo-Žmogaus kančia, Jo vaikystė; tai gali būti viena iš Dievo savybių: Jo beribis gerumas, galingumas, buvimas visur, kilnus tobulumas; arba vienas iš paskutinių dalykų, viena amžinoji tiesa, Dievo Motinos visagalis užtarimas, šventųjų bendravimas; arba viena dorybė: meilė Dievui, sutikimas su Dievo valia. Siela yra klusni: ji mąsto ir kontempliuoja.

Jeigu ji linkusi mąstyti, tada atranda naują požiūrį, platesnius horizontus, nuostabią harmoniją. Tai yra ženklas, kad Dievas ją kviečia ilgiau pasilikti mąstymo maldoje. Jis nori į sielą įspausti gilesnį dalykų supratimą, kurį paskui sutvirtins staigiu apšvietimu arba tiesioginiu regėjimu.

Kartais Dievas duoda sielai tik bodėjimąsi mąstymu. Ji nesugeba suregzti nė dviejų minčių. Net aiškiausiai ir suprantamiausiai parodytos tiesos palieka protą abejingą. Mąstymas sukelia nenugalimą nuobodulį. Tačiau širdis pilna meilės. Jausmai ištrykšta iš širdies kaip vanduo iš gausaus šaltinio. Kai siela yra su Jėzumi, išsiveržia dieviškoji nesibaigiančių meilės aktų srovė: švelnus posakiai, ugningi pokalbiai, karšti troškimai, gilus gailestis dėl praeities. Kartais jausmai tampa per stiprūs ir nuplaunami gausiomis ašaromis.

Pats Dievas vadovauja tokiai sielai. Jis uždega joje šitą ugnį. Siela turi paklusti ir pasiduoti dieviškajam proveržiui. Šitų paskatinimų ir pamaldžių jausmų gausumas dažnai rodo dvasinio gyvenimo pavasarį. Artėjant šalčiams, dvasinės sultys išbėga. Ruduo bus ramesnis ir dorybingesnis. Bet siela ramiai priima Dievo dovaną. Ji žino, kad medžiui yra savas laikas žydėti ir subrandinti vaisių. Ji nenori skubėti išgyventi pavasario, nes Daržininkas geriau žino, kas jai tinka.

Kartais sielos jausmai būna šalti. Jos nežavi karštos širdies proveržiai. Mąstymas jai atrodo tik nuobodžios ir nevaisingos pratybos. Bet ji mėgsta pasinerti į vienumą ir tyliai būti prie Dievo. Kartais ją pagauna gilus jausmas,

bet ji išlieka rami. Ji gerai jaučiasi būdama su Dievu, nors sunku su Juo kalbėtis. Šita didinga Būtybė ją apgaubia ir pripildo gilios pagarbos; bet ją ypač žavi Jos nuostabus gerumas, ir ji puola į Dievo glėbį kaip į bedugnę.

Visa tai vyksta ramiai, sielos gilumoje, daugiau nevalingu judesiu nei aiškiu žodžiu. Siela visą laiką jaučia ryšį su Dievu. Ir nuo tada jos veiksmai tarsi pakvimpa dieviškų aromatu. Ji norėtų, kad šitas saldus ir tylus susivienijimas tęstųsi amžinai. Bet Dievas turi kitų planų. Po šitų šventų meilės akimirkų ateina šalto abejingumo laikas. Siela jaučiasi tarsi atstumta Dievo, ji kankinasi ir aimanuoja. Tada vėl nušvinta saulė, oras sušyla, širdis prisipildo dieviškosios jėgos, dangus atsiveria ir Dievas vėl parodo savo mielą veidą.

Taip per tūkstančius pasikeitimų Jis veda sielą iki viršūnės, nuo kurios atsiveria kiti horizontai, ir ragina paskubinti darbą.

Bet kam tai aprašinėti, o Jėzau? Kiekviena klusni siela yra stebuklų pasaulis. Kiekviena eina savo keliu, kurį tik Tu vienas težinai ir kurį tik Tu nurodai. Aš tenoriu būti tik paklusnus, pagarbiai klausytis švelnaus Tavo balso ir sekti Tave per visas permainas, kurias Tu sukeli mano sieloje. Mano kelias, mano metodas bus visuomet ir visur Tave mylėti, paklusti Tavo vadovavimui ir nuolat prašyti Tavęs daugiau meilės.

Marija, šventoji Sužadėtine, mistine Balande, išmokyk mane gyventi „uolos prieglobstyje" (Gg 2, 14) ir džiuginti savo dieviškąjį Sužadėtinį norų karštumu bei meilės švelnumu.

Pamaldžios sielos nesitenkina tik mąstymo malda. Jos atlieka ir kitas dvasines pratybas, kurios padeda išlaikyti uolumą ir maitina pamaldumą. Tai yra dvasinis valgis. Svarbiausios iš jų yra šios: šv. Mišios, šv. Komunija, dvasinis skaitymas, Švč. Sakramento lankymas, Rožančius, išpažintis.

Negalima menkinti šitų ir kitų pratybų reikšmės, bet taip pat negalima jų pervertinti. Dievas vadovauja sieloms ir jas tobulina taip, kaip Jam patinka. Jis naudoja daug įvairių priemonių. Tarp jų pamaldžios pratybos dažniausiai užima daug vietos. Bet kartais Jis jas praleidžia ir veikia be jų.

Sielos pareiga yra suprasti Dievo valią ir tada nedelsiant prie jos prisitaikyti. Jeigu ji gyvena vienuolyne, kur yra daug išorinių šventėjimo priemonių, tada turi uoliai jomis naudotis. Jei gyvena pasaulyje, darbų triukšme, jei reikia rupintis šeima ir kasdiene duona, tada ji neturi galimybes naudotis tomis priemonemis ir neprivalo to daryti.

Dievas, kuris yra pilnas gailestingo gerumo, leidžia tekėti į sielą šiomis pratybomis gaunamoms malonėms kitais keliais. Į šventumą vedantis kelias yra platus ir prieinamas visoms geros valios sieloms.

Kas galėtų manyti, kad gausios dvasinės pagalbos priemonės, kuriomis naudojasi sielos, galėtų būti kliūtys tobulėjimui? Bet tikrai taip būna.

Vargšė žmogaus prigimtis! Palikta savo pačios vadovavimui, ji atsitrenkia į visus kelio akmenis. Kada ji pagaliau

supras, kad, siekiant tobulumo, negalima eiti vienai, reikia įsikibti į Dievo ranką?

Yra sielų, kurios nori kuo greičiau pasiekti tikslą. Tikrai kilnus noras! Tam jos apsikrauna dvasinėmis pratybomis, pamaldžiais skaitymais, novenomis, pamaldžiais pokalbiais. Bet ne viskas išeina pagal jų norą. Dvasinių knygų skaitymas ne apšviečia, bet suklaidina jų dvasią. Dvasiniai pokalbiai sielose palieka neaiškų liūdesį, skausmingą tuštumą. Gausios maldos sukelia pasibjaurėjimą ir nuobodulį. Bet kas gi nutiko? Ak, tam uolumui pradėjo vadovauti savivalė. Kaip neatsargus vaikas, kuris paleido savo motinos ranką ir išdrįso vienas leistis į tolimą kelią, taip ir jos norėjo Dievui užbėgti už akių. Ar tada reikia stebėtis, jeigu jos nupuolė ir susižeidė?

Dvasinės pratybos, atliekamos ne pagal Dievo nurodymą, sielai iš viso nenaudingos. Ji turi nuolat rūpintis, kaip visiškai atsiduoti Dievui ir tada naudoti tas priemones, kurias Jis suteikia, ir tokia forma, tokiomis aplinkybėmis bei tuo laiku, kaip Jis pataria.

Atlikti šias pratybas, kai Dievo valia mums liepia jas nutraukti, jas pailginti, padauginti, sustiprinti, kai Jis to ne nori, vadinasi priešintis kiekvienai sielai nuo amžių numatytam Dievo veikimui.

Taigi, reikia laisva ir apmarinta širdimi pradėti dvasines pratybas, vengti skubėjimo, perdėto užsidegimo ir netvarkingo troškimo, bet taip pat bailumo, tingėjimo bei delsimo.

Šventasis Kryžiaus Jonas teigia, kad kai kurios sielos turi vieną aistrą, kurią jis vadina dvasiniu pomėgiu smaguriauti. Kas galėtų prieštarauti tokiam didžiam šventajam, tokiam patyrusiam sielų vadovui? Tas nesaikingumas kenkia sveikatai; tai yra nemokėjimas valdytis, kai silpna valia nemoka suvaldyti perdėtų juslių norų.

Ta pati aistra dvasinėje srityje griauna sielos sveikatą. Tai yra nesaikingas alkis bei troškulys, rodantys didelį susivaldymo trūkumą ir perdėtą prisirišimą prie savo nuomonės.

Šita sielos aistra rodo, kad ji dar nesuprato guodžiančio atsidavimo Dievui mokymo. Be abejo ji nori atsiduoti Dievui, pasitikėti Jo apvaizda, bet savo būdu, savo numatytu laiku, savo nustatytomis sąlygomis. Atrodo, kad ji nori pamokyti Dievą, kokių priemonių Jis turėtų imtis, kad pagreitintų jos šventėjimą.

Tik Dievo valia!

Mano siela, išmok atlikti dvasines pratybas dvasios ramybėje. Neapleisk nieko, ką uždeda pareiga arba Dievas, bet pernelyg neapsikrauk praktikomis.

Tu esi Dievo vaikas. Jis labai gerai supranta širdies kalbą. Sakyk ir kartok, kad Jam priklausai besąlygiškai. To Jis nori iš tavęs. Paskui atlik pratybas punktualiai ir tikslingai, kaip ir kitus darbus.

Jeigu tai atlikai, būk rami. Nuo tos dienos, kada viską paaukojai Dievui norėdama Jam patikti, pats Dievas apsiėmė rūpintis tavo tobulumu.

Ypač būk atsargi dėl dvasinių pokalbių su kitais. Kalbėkis tik su Dievo paskirtais asmenimis ir tik Jo nurodytu laiku. Toks „vidinių“ žmonių ieškojimas dažnai sukelia sieloje didelę tuštumą, nes labiau ieškoma malonumo ir paguodos nei pamokymo.

Ir dvasiniu skaitymu užsiimk tik pagal Dievo valią ir Jo nustatytu laiku. Netvarkomi pagal Dievo valią, tie skaitymai sukelia tik nerimą, aptemdo, užuot apšvietę, supainioja, užuot padėję, atima ramybę, užuot ją davę.

Kaip svarbu, kad siela nebeturėtų savo valios ir siektų tik visiškai bei tvirtai priklausyti Dievui visuose įvykiuose, sėkmėje ir nesėkmėje, paguodoje ir nusiminime, tamsybėje ir šviesoje, turėdama dvasinių priemonių perteklių ir jų stokodama.

Tada paprasta siela nebėra pasiekiama jokiam gundymui ir jokiai klaidai, nes ji remiasi tik Dievo valia. Ji visada patenkinta, visada turtinga. Ji nesiskundžia dvasinių gėrybių trukumu, nes jai jų netrūksta.

Ji gyvena Dievo, kuris kiekvieną valandą patenkina jos norus, pilnatvėje. Todėl ji nebeturi troškimų.

Dieviškoji pilnatve, kaip mažai apie tave žinoma ir kaip mažai tu vertinama! Sielos žūva dėl daugybės Dievo valiai priešingų norų, jos išsisemia nenaudingai besistengdamos ir karčiai besiskųsdamos.

Vienos trokšta dažnesnės šv. Komunijos, daugiau apsimarinimų, maldų. Kitos ilgisi daugiau vienatvės, ramybės, daugiau kitokių patrauklių dalykų. Dar kitos dejuoja dėl

darbų naštos, laiko trūkumo, dėl to, kad negali rasti dvasin gų sielų bei dvasios vadovų. Visi turi norų ir skundų.

Bet aš, o Jėzau, noriu pasitenkinti tik Tavimi ir Tavo dieviškąja valia. Aš nieko nepageidauju, nieko neatstumiu, nereikalauju kažko kito, nei Tu išmokei mane pageidauti ir trokšti: kad Tavo vardas būtų šventas, kad ateitų Tavo karalystė, kad būtų Tavo valia kaip danguje, taip ir žemė je. Šiuose prašymuose taip pat yra ir mano troškimai, nes žinau, kad čia, žemėje, ir ten, amžinybėje, yra tik vienas trokštamas gėris: priklausyti tik Tau.

Be abejo aš trokštu priimti Tave šventojoje Komunijoje, turėti Tave savo širdyje, būti ten Tavo mylimas ir laimingas; bet viso to pageidauju tik jeigu Tau patinka. Ir jeigu man reikėtų gyventi dykumoje kaip anksčiau atsiskyreliams, jei mano siela nepatirtų Tavo kasdienio apsilankymo laimės, turbūt numirčiau iš ilgesio, o Jezau, bet joks skundas neišsiveržtų iš mano lūpų, mano širdyje nebūtų jokio kartėlio, nes žinočiau, kad Tu taip sutvarkei.

Be abejo ir aš trokštu vienatvės, o Jėzau. Ji mane pa slaptingai žavi. Man atrodo, kad tada jausčiau Tave arčiau, labiau mylintį ir intymų, kad pasinerčiau į Tavo meilės bedugnę. Bet jeigu Tu nori, kad būčiau užsiėmimų triukšme, rūpesčių, nemalonumų ir sunkumų skuboje, aš mielai su tinku, mano Dieve, nes Tavo ranka juose mane palaiko.

Be abejo esu laimingas, jeigu Tavo apvaizda atveda į mano gyvenimo kelią sielą, kuri myli tik Tave ir veda mane pas Tave, kuri moko Tave mylėti ir taiso mano klaidas. Mano Viešpatie ir mano Išganytojau, koks brangus pa

tyręs sielos vadovas ir mylintis tėvas. Bet jeigu pareiga ir Tavo garbės reikalai jį iš manęs atima arba visam laikui nuo manęs atskiria, tada nenoriu skųstis, nes žinau, o Vieš patie, kad Tavęs vieno man pakanka, kad Tu, jeigu reikės, iš žemės iškasi žmonių, kurie galės man padėti ir pamokys, kaip Tave mylėti.

Tik prie Tavęs, o Jėzau, noriu glaustis su karštais mei lės aktais, per pasiaukojantį atsidavimą.

Bendravimas su pasauliu

Tačiau Dievui atsidavusi siela turi gyventi pasaulyje ir būti tarp žmonių. Dievas jai nedavė angeliškos prigimties, kuri neveikia nieko kita, tik galvoja apie Jį ir Jį myli. Ji gyvena šeimoje, religinėje bendruomenėje, visuomenėje. Ją riša ir jos dėmesio reikalauja tūkstančiai draugystės, interesų, mandagumo ir giminystės ryšių.

Tokia yra Dievo nustatyta tvarka. Veltui siela priešintųsi tokiai būtinybei. Jeigu ji nenori pasislėpti nuošaliame urve ir bendrauti tik su dykumos žvėrimis, ji negali išvengti vi suomeninių santykių. Vieni yra dori ir taktiški, padedantys nekaltai praleisti laiką, naudingai prasiblaškyti arba pailsėti; kiti nuoširdūs ir intymūs: jie tarsi balzamas apkartusiai širdžiai, padrąsinimas nusivylus, pastiprinimas nusiminus. Dar kiti yra paviršutiniškesni; juos diktuoja mandagumas, geras elgesys ir interesai; todėl jie tik trumpalaikiai ir nepastovūs kaip ir priežastis, nulėmusi jų atsiradimą. Pagaliau yra santykių, kuriuos diktuoja bėda, baimė, vergiškumas, prigimtis, profesija, užsiėmimas bei aplinka.

Ta santykių daugybė ir įvairovė neprotingai sielai sudaro rimtą kliūtį siekiant šventumo. Ji susipainioja juose kaip tinklo akyse, praranda vidinę laisvę, širdies ramybę ir ramų savęs valdymą, kuris yra tobulo gyvenimo pagrindas.

Kartais jai patinka tie santykiai. Jie ją žavi ir ji leidžiasi jų vedama prie bedugnės krašto. Kartais juos lydi rūpinimasis, jaudinimasis, sutrikimas, laiko ir ramybės praradimas; kartais jie sukelia nerimą, nepasitenkinimą, pavydą ir neapykantą. Ir visa tai nutolina mintis nuo taikos Dievo.

Kaip gali tokia išsekusi, suvaržyta, padalyta siela traukti į savo širdies vienumą Jėzų, uždaryti širdies vartus ir ramiai atsisėsti prie savo Viešpaties kojų?

Tad reikia išmintingai tvarkyti savo santykius: atsisakyti nereikalingų, sumažinti naudingus ir sutvarkyti reikalingus.

Kilniaširdiška siela lengvai susidoroja su tuo darbu. Ji nemyli pasaulio, nebijo kritikos ir pašaipų. Su šventu abejingumu ji pakyla virš visų pagyrimų ir nepritarimų. Ji nutraukia ar apriboja kai kuriuos santykius, pasilikdama tik tuos, kuriuos išlaikyti verčia mandagumas ar būtinybė.

Taip siela jaučiasi saugi pildydama Dievo valią. Ji stengiasi išsaugoti širdies laisvę, dvasios ramybę ir tvardyti savo jausmus.

Tikrą dvasinį gyvenimą gyvenanti siela niekada nesileis pavergiama kūrinio, kad ir koks malonus ir žavingas būtų bendravimas, kad ir koks atviras ir nekaltas būtų jo

palankumas. Ji niekada niekam neatsiduoda visiškai, tik savo Viešpačiui Jėzui. Niekada žemiškas, net ir labai artimas draugas negali įeiti į jos širdį. Tos mažos tvirtovės vartai visuomet uždaryti, ir tik Viešpats gali pro juos įeiti. Tai yra Dievo buveinė, tik Išganytojui ir jo sužadėtinei sielai prieinamas kambarėlis.

Dievui priklausanti širdis visuomet Jo pilna, ji net pertekusi Jėzaus.

Šitam pertekliui širdis leidžia išsilieti į aplinką.

Nė viena siela negali mylėti taip labai ir giliai kaip paprasta siela; niekas nemyli taip tyrai ir ištvermingai, kaip ji. Jos meilei nežinomas savanaudiškas išskaičiavimas, nes ji pilna Jėzaus meilės. Jos negali pavergti jokie pasikeitimai, nuotaikos ar momento ūpas. Ji nesiorientuoja į žavias savybes, gerumą, grožį, nuopelnus, nes jos pagrindas yra Dievas. Ją stebina neištikimybė, nedėkingumas, išdavystė, bet šitie dalykai negali nuliūdinti. Savo meilę ji semia iš Dievo.

Tokia siela niekada neapsimetinėja, ji netrokšta nė vieno kūrinio palankumo ir pagarbos. Ji labai gerai žino, kad neturi tam teisės ir kad Jėzus yra vienintelis sielų Mokytojas bei vienintelis Vadovas, kuriam vienam priklauso meilė ir pagarba.

Be to, jai gerai žinoma, kad žmogiška garbė yra nepatikima ir atneša nusivylimus. Patirtis parodė, kad nė vienas kūrinys negali visam laikui numalšinti širdies meilės alkio. Žmogus jaučiasi gimęs begalybei.

Taip nesuskaičiuojamų santykių pasaulyje siela gyvena laisva ir apsimarinusi. Ji pakilusi virš jų, ji juos valdo, tvarko jų pobūdį, laiką ir santykiavimo būdą. Ji jaučiasi esanti aukščiau už ją supančius ar norinčius supti žmones bei daiktus; nuo jų ją skiria neperžengiama užtvara – jos nuolatinis atsidavimas Jėzui.

Pasaulis kartais mano tą užtvarą įveikęs. Bet kai jis įsivaizduoja sielą užvaldęs ir įtraukęs į savo sūkurį, Jėzus ją pašaukia į jos vidų, į slaptą kambarėlį, į kurį pasaulis negali įeiti. Jis ją išvaduoja nuo išorinio nerimo ir sugrąžina įprastą ramybę.

Niekas, nei draugas nei priešas, negali pakenkti šiai sielai. Jos širdies negali pavergti ir nugalėti jokia žmogiška meilė bei simpatija, įbauginti jokia prievarta, pririšti jokia nauda.

Ji eina per pasaulį prie nieko neprisirišdama kaip skubantis žygeivis. Ją bando sulaikyti gražios vietovės, žavingi kraštovaizdžiai: ji tik stebi, gėrisi ir eina toliau.

Nepailsdama ji seka savo bėgimą, nukreipusi akis į tikslą. Be abejo kartais ji sustoja pailsėti kelkraštyje, pamirko duoną gaivinančiame sraunaus upelio vandenyje, nusiskina gardžių pakelės medžių vaisių; bet atsigaivinusi ir pasistiprinusi skuba toliau.

Yra tikras stebuklas, kad ši siela neramiame ir besiblaš kančiame pasaulyje gyvena ramiai, išsaugodama vienatvę. Ar ji nepanaši į didingą ąžuolą, kurio viršūnę vos judina

vėjas, kuris išlieka ramus ir tvirtas, kai viskas aplink jį linksta, lūžta ir raunama su šaknimis? Pasaulietiškų užsiėmimų sukurys pasiglemžia tik vidutiniškas sielas, stumdamas jas į išsiblaškymą ir painiavą; bet dvasinį gyvenimą gyvenanti siela išlieka rami ir nesvyruojanti. Jos kupinos vilties akys kyla į dangų, o širdis yra stipriai įsitvirtinusi Jėzuje.

Yra labai didelis menas pasilikti savo paties valdovu, valdyti savo širdį, tvarkyti savo santykius, nepasiduoti jų puolimui, neleisti jiems įsiviešpatauti. Niekas negali būti pats sau viešpats, jei neatsižada visų asmeninių ir laikinųjų interesų, garbės ir rūpinimosi ateitimi.

O Jezau, išmokyk mane to dieviškojo meno. Prirašk mane prie savęs taip, kad joks kūrinys nebegalėtų atplėšti nuo Tavęs. Jaučiu: esu pati silpnybė. Viskas mane jaudina: vienas draugiškas žvilgsnis, priešiška laikysena, vienas pajuokiantis žodis, viena pašaipi šypsena. Viskas mane erzina ir klaidina. Ištikus nelaimei nusimenu, sunkumai atima drąsą, kančia išsekina, prieštaravimas supykdo. Vienas meilės įrodymas pririša, jos netekimas nuliūdina, vienas geras žodis padrąsina, pagyrimas malonus širdžiai, vienas pritarimo žodis paskatina. Visiškai priklausau nuo savo įspūdžių.

Dvasia ir širdis nebėra pavaldžios mano valiai. Jos yra tarsi viešoji aikštė, priimama bet kokioms naujienoms, kur draugai ir priešai dažnai netgi prieš mane kalba ir derasi.

Mano Jėzau, visiškai viešpatauk manyje, išvaryk iš mano širdies visus tuos pašaliečius, prekiautojus ir maininkus, kurie paniekina Tavo šventovę, paversdami ją vie-

šuoju turgumi! Grąžink man Dievo vaikų laisvę, kurią Tu atnešei į žemę! Kad aš nuo nieko nepriklausyčiau, tik nuo Tavęs ir Tavo atstovų! Tegul manęs nevaldo žmonių baimė, tebūnu abejingas pasaulio dalykams, teišlieku indiferentiškas pagyrimams bei priekaištams, pareigų įvairovei, o reikalingi santykiai tegul nenutolina manęs nuo Tavęs.

Užsiėmimų sūkuryje

Ne visos sielos gali pasitraukti į vienuolyną, kur griežta klauzūra, triguba vienuolinių įžadų siena apsaugo jas nuo pasaulio įtakos. Dauguma gyvena pasaulio viduryje, paskendusios darbų sukuryje. Jas visiškai užvaldo nuolatinė kova dėl kasdienės duonos.

Išoriniai užsiėmimai patraukia visą jų dėmesį. Klusnumo, būtinumo ar pomėgio padiktuoti darbai tokie gausūs, jog viršija sielos jėgas.

Veltui siela kovoja su šiuo perkrovimu. Jai nepavyksta sujungti vidinio gyvenimo su išorine veikla. Užsiėmimai neleidžia prasiskverbti maldos dvasiai, uždusina ir įveikia. Pagaliau sutrikusi siela pavargsta ir pradeda manyti, kad maldos gyvenimas skirtas ne jai.

Prie lėkimo ir darbo karštligės prisideda dar ir kiti sunkumai, kuriuos sukelia geranoriški žmonės, pasirinkta profesija arba uždėta pareiga. Iš išorės ateinanti painiava užpildo visą sielą, išdžiovina širdį ir galop sukelia bjaurėjimąsi dvasiniu gyvenimu.

O Jėzau, šitas pavojus mane tikrai gąsdina. Aš mačiau tiek daug atsitrenkusių į šitą povandeninę uolą ir sudužu-

sių. Ar gali būti, kad Tu pašaukei mus į dykumą ir dauginai savo stebuklus tam, kad mes ten pražutume? Ar gali dėl Tavęs prisiimti vargai būti mūsų pražūties priežastis? Tu negali to leisti, o Jėzau. Išmokyk mus pereiti tą Raudonąją jūrą, kurios bangos grasina paskandinti.

Geros valios sielos, ko gi jūs bijote? Klausykite Mokytojo balso. Be abejo pavojus rimtas, bet ne paklusnioms sieloms.

Darbai patys savaime nėra tikslas, tik priemonės, kuriomis siela gali įrodyti Dievui savo meilę. Galima jiems atsiduoti, bet tik su tam tikru saiku.

Jeigu galima laisvai pasirinkti darbus, tada reikia rinktis tokius, kurie neatitolina arba ne per daug atitolina nuo Dievo. Čia reikia saikingumo. Tarp pamaldžių asmenų yra tokių, kurie gali visiškai laisvai tvarkyti ir riboti savo darbus, tačiau yra nešami kylančio darbų potvynio. Kas juos verčia apsikrauti darbais? Niekas! Juos traukia polinkis, prigimtinis aktyvumas. Jiems pritrūksta jėgų įtempti vadžias, todėl lekia kaip nepažaboti lenktyniniai arkliai. O, jie neprotingi! Bedugnė netoli ir ji juos praris.

Kas nežino pavyzdžių tokio nupuolimo ir netgi atkritimo, kylančio iš nesaikingo uolumo darbui? Pradžioje malda, mąstymai ir dvasinės pratybos sutrumpinami, tada apleidžiami.

Priešingai, išmintingas žmogus visuomet prisimena vienintelę reikmę – visos būtybės atsidavimą Dievui. Viešpačiui nereikalingas mūsų tarnavimas, jei jis atliekamas skubotai.

Jeigu mes, vedami prigimties, stebintume visą pasaulį žinojimu, išminčius – tyrinėjimų gilumu, ir jeigu nusipelnytume tautų pasigėrėjimą ir dėkingumą už savo didžius bei puikius nuopelnus: net tada nebūtume pareiškę Dievui tiek pagarbos, kiek galime pareikšti per vieną meilės aktą.

Mūsų pasipūtimas mus apgauna. Žemėje nesame nepakeičiami. Dievas gali valdyti visatą be mūsų. Kai mūsų nebebus, žvaigždynai tęs savo kelionę plačiojoje pasaulių erdvėje, valstybės sieks savo žemiškų tikslų, tautos kovos dėl dominavimo pasaulio scenoje, gėris ir blogis toliau gyvens šalia, šventieji sieks šventumo, o blogieji pražus. Ką mes galime čia pakeisti? Mūsų vieta čia labai menka ir įtaka labai ribota, jeigu kūnu ir siela nepriklausome Dievui. Jeigu esame valingi įrankiai Jo rankose, jeigu visiškai atsižadame savo valios ir veikiame tik pagal dievišką Apvaizdą, kuri nori mus panaudoti savo tikslams, tada mūsų veiksmai tampa ramūs, nes yra santūrūs, ilgalaikiai, nes yra švelnūs, vaisingi, nes yra dieviški.

Bet siela nedažnai gali pasirinkti užsiėmimus. Dažnai klusnumas jai uždeda daug ir sunkių pareigų.

Dievas leidžia, kad šitie darbai viršytų sielos jėgas ir, nepaisant geros valios, negalėtų būti užbaigti pageidautinu laiku. Tačiau paklusnumas to reikalauja. Kiek vargšių sielų jau stovėjo sutrikusios prieš tokią užduotį!

Taip, užduotis tau duota, kad įgytum paklusnumo. Dievas nori, kad ją atliktum rūpestingai, neeikvotum nė vienos minutės kitiems užsiėmimams. Jei taip darai, tada atlieki savo pareigą. Dievas nereikalauja jokio skubėjimo,

priešingai: Jis tai draudžia. Jis nori, kad dirbtum tyliai, nepervargdamas, ramiai, pagal savo jėgas.

Todėl prisiimk kiekvieną darbą ir atlik jį taip, tarsi daugiau nieko kita neturėtum padaryti. Dirbk stropiai, netingėdamas, be lėtumo, bet nenorėk ir greitai užbaigti. Jei pirmą darbą pabaigei, valandėlei pakelk akis į dieviškąjį Mokytoją ir pradėk kitą.

Dievas nori, kad būtum užsiėmęs, bet Jis nenori, kad padarytum tai, kas neįmanoma. Jeigu yra darbų, kurių negali pabaigti sutelkęs ramias pastangas ir darbštumą, tada lik ramus, nes tu įvykdei Dievo valią. Šią dieną padarei, ką galėjai, ir tuo Jezus patenkintas.

Aš gerai žinau, kad žmones kartais taip negalvoja ir kad netgi neprotingi vyresnieji kartais reikalauja daugiau, nei nori Dievas, ir parodo savo nepasitenkinimą. Tai skausmingiausia situacija, kurioje gali atsidurti sąžininga siela, norinti patikti viršininkams ir nepakenkti savo dvasiniam gyvenimui.

Protingi vyresnieji niekada tyčia neleis savo pavaldiniams patekti į tokią situaciją; jie niekada neužmirš, kad laikinoji vienuolyno ir artimo dvasinė gerovė turi užleisti pirmenybę jiems patikėtų sielų vidiniam gyvenimui. Darbas nėra tikslas, jis yra tik užsiėmimas, kurio Jėzus reikalauja tiek, kiek galime tam atsiduoti saikingai.

Pačios sielos elgesys yra paprastas. Ji daro, ką gali, nesirūpina ir išlieka rami. Jeigu ji ne dėl savo kaltės nepabaigė darbo ir vis tiek susilaukė priekaištų arba pažemi-

nimų, tada priima šitą kryželį kaip ypatingą Jėzaus meilės įrodymą. Vidinė ramybė ir savęs valdymas yra vertesni už žmonių pagarbą bei simpatijas. Taip siela laimi dvigubai: ji išsaugo širdies ramybę darbe ir pažeminime. Abiem atvejais ji atnaujina savo širdies atsidavimą Dievui.

Vieni gali rinktis darbus, kitiems juos uždeda paklusnumas, dar kitiems savaime nurodo profesija ar socialinė padėtis. Rūpinimasis kasdiene duona ir šeima, svarbūs reikalai, sudėtingi ryšiai iš daugumos pasauliečių pareikalauja nemažai dėmesio ir laiko.

Tačiau ir čia geros valios siela gali išvengti dvasiniam gyvenimui gresiančių pavojų.

Ji turi prisiminti Jėzaus žodžius: „Nesisielokite ir neklausinėkite: „Ką valgysime?“ arba: „Ką gersime?“, arba: „Kuo vilkesime?“ Visų tų dalykų vaikosi pagonys. Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia. Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta“ (Mt 6, 31–33). Tai yra Evangelijos išmintis ir Jėzaus, raminančio sielą, savo sužadėtinę, saldus balsas.

Taigi, niekada nepersistenk, mano siela! Niekada nesileisk paglemžiama užsiėmimų, kad ir kokie skubūs ir svarbūs jie būtų.

Visame savo elgesyje siek saikingumo ir brandos. Judesiai, eisena, kalba: viskas turi būti susivaldžiusios sielos veidrodis. Išorinė laikysena veikia vidų. Taip tu savo namuose visuomet išliksi rami ir būsi jų valdovė.

Jeigu tau būtų patikėtas netgi karalystės valdymas, ir tada šis rūpestis neturėtų atimti širdies ramybės, nes siela vertingesnė už visas pasaulio karalystes. Jėzus atsisakė žydų jam pasiūlytos karūnos. Jis paniekino šitą nevertingą dovaną. Bet tave Jis karštai prašo padaryti Jį savo širdies Karaliumi. Leisk Jam visiškai vadovauti. Paskirk Jį visų savo gėrybių Valdytoju, pavesk Jam rūpintis savo reikalais ir mylėk Jį tiek, kiek gali. Tada niekada nebus galima pasakyti, kad sužadėtinė savo karališkojo Sužadėtinio rūmuose kentėjo alkį ir troškulį.

III skyrius

Atsidavimo praktikavimas gyvenimo išbandymuose

Sielos vargai

Jėzus yra geras Sodininkas. Jis rūpestingai prižiūri savo Tėvo pasodintus vaismedžius ir tinkamu metu juos išgeni. Siela žino esanti Jo dieviško rūpinimosi objektas. Ji nori tik augti, pasidengti lapais, žiedais ir vaisais. Ji nesidomi, kada Mokytojas nupjaus nereikalingas ir nudžiūvusias šakas. Ji laukia kantriai, žinodama, kad Jėzus budi ir tinkamu laiku atsiųs savo brangų kryželį. Ji nieko nesprendžia pati, nenurodinėja kentėjimo, kurį Viešpats jai turėtų atsiųsti, rūšies. Tai būtų įžūlu, nekuklu. Ji atsiduoda Jam visiškai ir visame kame, nes viską, ką Jis daro, daro gerai.

Jėzaus siunčiami kryžiai sieloms tobulinti yra gausūs ir įvairūs. Siela nežino, koks jai skirtas. Ji juos visus priima iš anksto. Ir kai Jėzus ateina pas ją su kryžiumi, ji skuba Jam padėti jį nešti.

Ar galima apsakyti visus išbandymus, kuriuos Jėzus siunčia? Jie yra be galo įvairūs, atitinka kiekvienos sielos poreikius ir parinkti pagal tą grožio bruožą, kuris turi papuošti sielą.

Jėzus ypač mėgsta vidinius išbandymus. Sielos gelmėse Jo veikimas mažiau pastebimas ir kontroliuojamas; taip pat jam mažiau priešinamasi. Čia Jėzus gali pjauti į

skaudžiausią širdies vietą, išplėšti kiekvieną negerą šaknį, pašalinti visus nereikalingus syvus.

Jėzus dažnai naudoja sąžinės graužatį, abejones ketinimų tyrumu, gerų darbų kokybe. Siela nuolat kankinasi ir nuolat patvirtina Dievui savo meilę bei ištikimybę.

Išbandymas pasiekia skausmingiausią laipsnį, kai siela įsikalba, jog yra Dievo priešė, kuri Jį paliko ir išdavė. Jai atrodo, kad ir Dievas ją apleido, nusuko nuo jos savo veidą ir paliko ją jos priešams.

Taip pat siela galvoja, jog ji yra Dievo pykčio objektas, kad Jo panieka ją persekios ir Jo rustybės galia ją sunaikins.

Kartais siela jaučiasi esanti pasmerkta. Iš jos lūpų veržiasi šventvagystės, širdyje kaupiasi panieka, ją užklumpa ir prislegia nusivylimas.

Bet kam aprašinėti tuos vidinio gyvenimo laikotarpius? Šie dalykai priklauso Dievui. Jis yra laisvas ir nori pats vienas veikti sielos viduje. Todėl Jis sukausto sielos galias, apakina protą, suminkština valią, supainioja jausmus. Joks mokslininkas negali apšviesti sielos, kurią Dievas nori palikti tamsybėje. Niekas negali išaiškinti to, ką Dievas apsupa paslaptinga tamsa. Niekas negali paguosti, jei Dievas neleidžia paguosti.

Dievui pasiaukojusios sielos užduotis yra netgi tomis skausmingomis akimirkomis dažnai atnaujinti savo atsidavimą. Dievas visuomet sielai palieka šitą paskutinę galimybę – atsiduoti Jam valios aktu. Be abejo Jis atims iš šio akto išplaukiančią paguodą ir paslėps jo teikiamą malonumą bei

nuopelną, bet visada padės jai atlikti šį aktą, nes jis yra dvasinio gyvenimo esmė.

Atlikus atsidavimo aktą, sielai nieko kita nebelieka, kaip kentėti ir laukti. Ji pasiekė tobulumą, kurio reikalauja ši akimirka. Dievas dirba joje: ją valo, bando ugnimi, pjausto, degina. Jo dieviško plaktuko smūgius lydi žiežirbos, bet geležis jau įgauna kitą formą. Dar truputį kantrybės! Greitai Dievas bus sukūręs naują šedevrą. Tada staiga pasibaigs išbandymai. Panardinęs sielą į gaivinantį vandenį, Jis išlaisvins jos galias ir nuplėš šydą, dengusį jos akis.

Mano Jėzau! Tu kryžiuoji nuostabiu būdu! Kodėl gi negaliu suprasti, kad tomis skausmingomis akimirkomis turėčiau leisti Tau veikti nemurmėdamas ir nesiskųsdamas? Taip, kiekvieną naują vargą, bet kokį skausmingą išbandymą turėčiau visuomet sutikti meilingu *fiat*.

Visiškas apsimarinimas

Vidiniai išbandymai yra labai palaimingi. Jėzus juos siunčia daugumai sielų. Bet jie skirti ne visiems, ir ne visiems reikia juos atlaikyti.

Netgi ir vidinis išbandymas nėra būtinas dalykas. Yra sielų, nerimaujančių, jog nepatiria neramumų, susirūpinusių dėl nuolatinės vidinės ramybės, liūdinčių dėl nuolatinio džiaugsmo, kuriame skendi jų širdis. Jos beveik įtarinėja Dievą, kad Jis jų nemyli, nes nesiunčia savo brangių kryžių.

Vaikiška ir paprasta širdis nepažįsta tokios baimės. Ji myli kryžių ir, jei Dievas jį siunčia, priima meilingai ir pri-

glaudžia prie savęs kaip Jėzaus dovanotą miros puokštę. Bet ji moka pakilti virš kančios.

Kančia nėra tikslas, ji yra tik priemonė, tačiau reikia sutikti, kad labai kilni ir mylėtina. Siela neprisiriša prie skausmo, kaip neprisiriša ir prie šio pasaulio pasilinksminimų bei džiaugsmų. Ji turi būti laisva, pradėti savo skrydį ir kilti į meilės aukštumas. Tam jai reikia tik sparnų, kuriuos suteikia Jėzus.

Dieviškasis Mokytojau, sukurk manyje tyrą širdį! Tyros sielos nebevaržo grandinės. Ji nebeturi kliūčių skrydžiui į Dievą. Ji nėra jokio kūrinio belaisvė, ji nėra pavergta jokio įvykio. Jos nekausto joks noras, nekankina joks ilgesys, išskyrus vieną: visiškai priklausyti Viešpačiui. Ji sutraukė paskutinę grandinę, kuri dar pančioja kai kurias sielas: prisirišimą prie į tobulumą vedančių priemonių, ypač prie pagrindinės – kančios.

Ateityje sielai viskas vis tiek, jei ji myli Jėzų; viskas gerai, jei Jam atsiduoda visiškai. Ji tik tada prašo kančių, jeigu Jėzus įteigia šį prašymą. Ji labai gerai žino, kad Jėzus ją per daug myli, kad neduotų kančių, jeigu jos reikalingos. Ji tik meldžiasi, kad Jis duotų jėgų joms pakelti ir dėkoja už šitą kilnią dovaną.

Dievui atsidavusi siela turi būti patenkinta tuo, ką atneša dabartinė akimirka: džiaugsmu arba kančia, saldumu arba kartumu. Jos gyvenimas jai pačiai ir kitiems atrodo banalus. Bet iš tikrųjų tai yra kilniausias gyvenimas, kurį galima gyventi čia, žemėje. Jėzus nedažnai duoda kančių. Juk kryžius turi sutraukyti grandines ir išvalyti širdį, o Dievui

atsidavusi siela nebeturi prisirišimų. Jos širdis yra paprasta ir atvira. Kančios ugnis jos nebedegina: ji tampa ramia, palaimos kupina dieviškosios meilės žarija. Šita rami liepsna apima visą sielą, diena po dienos ją valo nuo netobulumų ir silpnybių, kylančių iš žmogiškosios prigimties, ir degina ją lėtai kaip malonų kvapą skleidžiančią auką.

Persekiojimas

Šv. Paulius, įkveptas Šv. Dvasios, pasakė: „Visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami“ (2 Tim 3, 12).

Iš prigimties gera siela pradžioje galvoja, kad gyvenimas jai šypsosi. Neabejodama ji atsiduoda viskam, kas jai patinka ir ją traukia. Ji galvoja, kad visi žmonės yra tokie pat teisingi ir paprasti, kaip ir ji pati!

Šita iliuzija trunka neilgai. Greitai ji pradeda suvokti, kad jai rodoma meilė ir gerumas yra savanaudiški; dažniausiai jie yra tik išorinis blizgesys ir regimybė, tik šydas, po kuriuo slepiasi bjaurus egoizmas.

Kuo daugiau siela bendrauja su žmonėmis, tuo daugiau patiria jų širdies šaltumo, tuo dažniau susiduria su bešir dišku ir smulkmenišku požiūriu. Ji pastebi turint šių trūkumų netgi tuos, kurie atrode dori ir išsilavinę. Pagaliau po eilės patirčių tas pačias silpnybes ji atranda ir savyje.

Ir ji neklysta. Iš prigimties kiekvienas žmogus yra ribotas: ribotas jo protas ir išmintis, samprotavimai ir patirtis.

Žmogaus širdį labai siaurina savimeilė ir ambicijos. Deja, ir gražiausias bei geriausias sielas iškreipia smulkme

niškumas, pažiūrų beširdiškumas, užsispyrimas priimant sprendimus. Tiesa, dažniausiai šių trūkumų mes neturime, bet jie egzistuoja realiai ir labai dažnai apsunkina netgi dvasinį gyvenimą gyvenančių žmonių bendravimą.

Gerai žinoma, kad abiejų pusių ketinimai puikūs, bet pažiūros ir temperamentai skiriasi. Abiejų pusių valia gera, bet dalykai vertinami skirtingai, dažnai net priešingai.

Jeigu sunkumai kiltų tik dėl mažų nesutarimų, charakterio ir sprendimų nesutapimo, tada jie butų lengvai įveikiami ir užtektų paprastos dorybės jiems nugalėti. Bet kartais šitas tylus ir slaptas požiūrių bei nuomonių skirtingumas išsiveržia aiškiu priešiškumu, atviru nepritarimu. Tada prasideda karas ir viešasis persekiojimas.

Geranoriška siela įtarinėjama, jai priešinamasi, gražiausi jos darbai stabdomi. Paprasta siela, kuri, vedama vidinio širdies troškimo, norėjo eiti tiesiai pas Dievą, tampa įtarimų, tyrinėjimų ir bausmių objektu. Jai neleidžiama elgtis kitaip nei visi, šalintis nuo visuomenės ir bendravimo su žmonemis, skirti daugiau laiko maldai, atsisakyti pramogų ir nutraukti santykius, kuriuos ji mano esant nereikalingus.

Apaštališka siela patiria pasipriešinimą savo veiklai, ją palieka geriausi draugai, kritikuoja kompetentingi teisėjai, išduoda ir apleidžia intymiausi bei geriausi patikėtiniai. Jos uolumas vertinamas kaip nesaikingumas, veiksmai vadinami perdėtais, pastangos ir rūpestingumas – neprotingais. Jos tvirtumas laikomas įnoringumu, nuolankumas – veidmainyste, ryžtingumas – puikybe, ištverme – paslėpta ambicija.

Ir nepasitenkinama tik nuosprendžiais bei žodžiais. Jeigu siela neatsisako savo veikimo būdo, tada prasideda kartais slaptas, kartais atviras persekiojimas. Norint paveikti sielą ir ją paralyžiuoti, naudojamos visokios priemonės: pajuoka, melagingi pranešimai spaudoje, netgi šmeižtas. Niekas nepažįsta žmonių piktybės geriau kaip siela, kuri buvo jos auka. Ji žino, kiek strėlių šita piktybė gali paleisti, kiek spąstų paspęsti, kad pakenktų tariamam priešui.

Persekiojimui ne visuomet būdinga ši be galo liūdinanti savybė. Dažnai jis būna slaptas. Bet yra sielų, kurių jis negali pasiekti arba dėl jų užimamos padėties, arba dėl priešą nuginkluojančių ir sustabdančių turimų nuopelnų bei dorybių, arba dėl jų paslėpto ir vienišo gyvenimo, kuris apsaugo nuo tų smūgių.

Nepaisant to, dauguma dvasinį gyvenimą gyvenančių sielų anksčiau ar vėliau turi tikėtis kažkokių išbandymų arba persekiojimų vienokia ar kitokia forma ir būti pasirengusios juos sėkmingai atremti.

Jėzus – mūsų saugus prieglobstis

Siela neturėtų nustebti, net jeigu persekiojimai ateina iš garbingų žmonių.

Jai reikia įsisąmoninti, kad šita blogybė yra neišvengiama žmogaus dvasios beširdiškumo ir įgimto širdies egoizmo pasekmė.

Jeigu žmonių pažiūros būtų plačios, jie būtų atlaidūs, gerbtų artimųjų nuomonę bei elgesį ir taip lengvai nesmerktų kitų ketinimų bei veiksmų. Niekas nėra toks at

laidus dvasios silpnybėms, charakterio trūkumams, keistenybėms, netgi moraliniams paklydimams kaip Dievas, nes Dievas yra be galo gailestingas. Jam pakanka geros kūrinių valios, pagal kurią Jis priima sprendimus.

Visapusiškai ribotas žmogus taip nesielgia: jis mato išorę ir sprendžia pagal ją. Jis vadovaujasi asmeniniais įspūdžiais, antipatijomis bei simpatijomis, atmeta arba pataiso viską, kas neatitinka jo paties idėjų ir veikimo būdo.

Siela turi labai tvirtai įsisąmoninti, kad žemėje nėra nieko, kieno pritarimu ir pagalba ji gali visiškai remtis. Ištikimiausio draugo, geriausio sielų vadovo, didžiausio patikėtinio, geranoriškiausio vyresniojo reikiamą akimirką gali nebūti, jie gali mus apleisti, todėl negalima remtis tik jų patarimu ir palaikymu.

Kol siela nėra tvirtai įsitikinusi, kad žemėje negalima ieškoti atramos, tol ji nebus apsaugota nuo nemalonių ir skausmingų nusivylimų. Nes žmogaus prigimtis yra tokia, kad saugiai remtis negalima nė vienu žmogumi. Dievas norėjo, kad siela galų gale turėtų tik Jį ir pasitikėtų tik Juo.

Įsisąmoninusi šią tiesą, siela turi išmokti nebijoti jokio persekiojimo, nesvarbu, kokia forma jis būtų vykdomas.

Dievui galutinai atsidavusiam žmogui žmonių pagarba nebeatrodo vertinga. Jų kritika, galia, pašaipa nebegali mūsų sukrėsti, nes mes ne tam visko atsižadėjome, kad patiktume žmonėms arba pelnytume jų pagarbą.

Net jei visas pasaulis sukiltų prieš Dievui atsidavusią sielą, jis negalėtų jai pakenkti. Sielai nereikalingas pasaulis

ir jo pritarimai. Ji žino, kad Dievas nesivadovauja žmonių nuomone. Ir jeigu net visas pasaulis susimokytų prieš ją, jis negalėtų iš jos išplėšti nė vieno veiksmo nuopelno.

Pasaulis turi galios tik tiems, kurie jo bijo, bet yra bejėgis prieš tuos, kurie priešinasi jo grasinimams ir riksmams.

Tad širdies gilumoje reikia dažnai sakyti: ateis laikas, kai būsiu viso pasaulio apleistas, kai stokosiu patarimo bei padrąsinimo, kai būsiu įtarinėjamas ir smerkiamas vyresniųjų bei man lygių. Bet aš nebijau tokios padėties, nes tik Jėzus man reikalingas. Aš iš anksto atsisakau pagarbos, meilės bei pasitikėjimo visų tų, kurie man brangūs. Tik noriu būti atsargus ir niekada neprasižengti paklusnumui. Kuo labiau kūriniai mane atstumia, tuo labiau noriu būti su Jėzumi. Tik Jis pažįsta mano ketinimų tiesumą bei širdies vaikiškumą.

Tas per vidinę maldą dažnai kartojamas aktas brandina didelę širdies laisvę ir nepriklausomybę nuo visų žmonių įvertinimų.

Tegul prasideda persekiojimai bei šmeižtai, tegul apleidžia draugai ir nebepasitiki vyresnieji: tai nepalies sielos. Ji pakilo į tokias aukštumas, kur debesys nebegali užtemdyti dangaus.

Šita linksma ramybė, nesudrumsčiama tyla, nuolatinis abejingumas paverčia bejėgiu pasipriešinimą ir nuginkluoja persekiojimą.

Be to, Dievas niekada nepalieka sielos be apsaugos. Kuo labiau ji atsiduoda Jam, tuo labiau Jis jai vadovauja.

Kuo mažiau ji ieško savo pačios interesų ir asmeniško pateisinimo, tuo labiau Dievas stengiasi ją ginti ir rūpinasi dvasine pažanga.

Net sielos priešai tarnauja Jo tikslams. Jų šmeižtai, piktybiški pranešimai, smurtas ir pinklės padeda išaiškinti persekiojamos sielos nekaltumą ir į dienos šviesą iškelti teisumą.

Už visus įžeidimus ir neteisybes bus visuomet atkeršyta, ir tai yra paslaptis. Siela turi tik atsiduoti savo Dievui, pavesti Jam visus savo rūpesčius ir reikalus, vien tik Jį mylėti, ir tada visas dangus jaučiasi įpareigotas ją ginti.

O Jėzau, mano elgesys esant dideliems nemalonumams ir persekiojimams turi būti labai paprastas. Man reikia tik pulti į Tavo glėbį, pavesti Tau rūpintis mano gyvenimu ir myleti Tave. Greičiau pražus dangus ir žemė, nei siela, kuri pasitiki Tavimi.

Dvasinį gyvenimą gyvenančios sielos elgesys niekada nesikeičia. Sėkmeje, paguodoje, šviesoje, aidint gausybei žmonių plojimų ji pripažįsta tik vieną aktą: visišką atsidavimą Jėzui. Taip pat ir tamsybėse, varguose, nepritarimuose bei sunkumuose ji pripažįsta tik viena: karštą atsidavimą Dievui meilės aktu. Tai visa jos paslaptis, visa išmintis.

Ligos patale

Jėzus tūkstančiais būdų bando ir valo sielas. Pasipriešinimai, persekiojimai, sausros, skrupulai, vidinė nepaguoda, profesiniai sunkumai, nepasisekimai, turto praradimas – viskas Jo rankose tampa sielų tobulinimo įrankiais.

Vieni supranta šitą meilingą Dievo vadovavimą ir leidžiasi formuojami taip, kaip Jam patinka. Kiti dėl to stebisi, murma ir nepasiduoda dieviškajam veikimui.

Tuo didvyriškos sielos skiriasi nuo vidutiniškų. Išbandymas yra tas pats, pasiūlyta galimybė ta pati, bet vidinis nusiteikimas skirtingas. Vienos gera valia nori priklausyti Dievui; jos ramiai pasiduoda Jo įtakai ir priima iš Mokytojo rankų visa, kas saldu ir kartu. Kitoms trūksta šito neriboto ir besąlygiško paklusnumo; jos atsiduoda tik su išlygom, ir kai dieviškoji valia priešinga jų norams ir neatitinka jų nuotaikos, jos atsitraukia nuo Jo.

Vienos nuolat kelia akis į Dievą, visų dalykų šaltinį, visų įvykių tvarkytoją, aukščiausią sielų pašventintoją, kitų mintys sustoja prie antrinių priežasčių ir jas ištikusių blogybių kaltininkais laiko kitus kūrinius.

Dvasinį gyvenimą gyvenančių ir kasdieniškų sielų skirtumas niekada taip aiškiai neišryškėja, kaip kilus kūniškiems nemalonumams bei negalavimams. Liga yra šventumo matas.

Sielos, kurios buvo laikomos tikrai dorybingomis ir savo tikslingumu bei teisingumu pasiekusiomis aukštą dorybių laipsnį, ligos metu dažnai apsileidžia ir tampa ištižusios.

Galima matyti, kaip stiprios lyg uola prigimtys, kurios savo pamatą statė ant principų granito, ištikus kūno negalavimams tampa savo nuotaikų aukomis ir žaislais. Drąsios, kančios subrandintos ir visokių sunkumų užgrūdintos sielos spaudžiant kūno kančioms bei nemalonumams staiga pasidaro jautrios ir silpnos.

Šitie vargšai, dvigubai kenčiantys ligoniai kelia stebinančius reikalavimus. Jie teiraujasi apie gydytojus ir vaistus, reikalauja nuolatinės uolios slaugos, skundžiasi, kai kažko stokoja arba jiems teisingai kažko neduodama. Jeigu liga tęsiasi ilgai, jie tampa nekantrūs. Argi jiems nereikia sutvarkyti tūkstančio reikalų, užsiimti tūkstančiais skubių darbų? „Šita liga atėjo netinkamu laiku, – sako jie. – Bet kokiu kitu laiku man būtų vis tiek, bet dabar, kai pradėjau šitą darbą, ji man nepatogi."

Tokios sielos tampa ne tik nekantrios, bet ir neramios. „Kada ši liga pasibaigs? Kokios komplikacijos gali kilti? Kokias pasekmes ji turės mano organizmui?" Persekiojamos šios baimės, jos beveik nebeturi laiko dvasinėms pratyboms ir visiškai nebepajėgia susivienyti su Dievu tobulu atsidavimo aktu.

Bet Dievui atsidavusi siela elgiasi visiškai kitaip. Pirmiausia ji nebijo ligos ir neieško perdėtų atsargumo priemonių, kad jos išvengtų. Ji laikosi tik elementarių išminties taisyklių ir po to atsiduoda Dievo apvaizdai.

Jeigu liga iš tikrųjų užklumpa, tada ji aukoja Dievui savo gyvybę ir prašo pasielgti su jos kūnu bei visomis jo dalimis didesnei Dievo garbei. Ji elgiasi tyliai ir ramiai, naudoja jai paskirtas palengvinimo priemones, vykdo gydytojų nurodymus ir prisitaiko prie slaugančiųjų patvarkymų. Ji nieko daugiau nereikalauja. Šią akimirką ji pasiekė savo tobulumą. Ji netrokšta nei gyventi, nei mirti. Ji baimingai nesiteirauja gydytojų nuomonės apie ligos eigą, priemonių veiksmingumą, nereikalauja geresnio slaugymo ir gydytojų, turinčių daugiau patirties.

Jos vidinis, nesikeičiąs nusiteikimas yra tobulas atsidavimas dieviškajai valiai ne tik su liga susijusiuose dalykuose, bet ir tuose, kurie susiję su jos aplinkybėmis bei pasekmėmis.

Jeigu Dievas leido ligą, vadinasi, Jis nori, kad sielos darbai būtų pertraukti, reikalai nukelti, kad ji gal netgi prarastų savo turtą. Jis nori šeimai arba vienuolyno bendruomenei visų su jos liga susijusių vargų, išlaidų bei sunkumų.

Taip paprastai ir vaikiškai sielai parodoma, kaip elgtis visose galimose situacijose. Ji tenkinasi būti tuo, kuo Dievas nori. Ji nesirūpina gydymu, sugrįžimu prie darbų, savo ir netgi tų, kuriems netyčia užkrovė šią naštą, padėties pagerinimu.

Jos pareiga yra mylėti Dievą, kuriam atsidavė. Dievo reikalas – duoti jai sveikatą arba ligą, gyvybę arba mirtį.

Prie amžinybės vartų

Paprasta siela yra patenkinta, jei dabartiniu momentu gali myleti Jėzų ir pildyti Jo dieviškąją valią. Taip teka nors ir vienodas, bet laimingas gyvenimas. Ji neturi kančių, nes visi skausmai virsta džiaugsmais. Ji neturi rūpesčių, nes viskuo rūpinasi Jėzus. Ji nieko nebijo, nes viskas ateina iš Jėzaus, kurį tik vieną ji myli.

Tad siela gyvena saugiai neištiriamose Dievo gelmėse. Vėtros ir vėjas gal tik paliečia jos paviršių, bet negali sujudinti visuomet šviesaus ir ramaus pagrindo. Mano Jėzau, koks pageidautinas yra toks gyvenimas, nepaisant to, kad jis yra dar gražesnės mirties preliudija.

Kas gi sielai yra gyvenimas? Ar jai rūpi pasaulis? Nuo tada, kai visiškai atsidavė Viešpačiui, ji nebeketina pasistatyti palapinės šalia kelio, vedančio į amžinybę. Nebent akimirkai sustoja kelkraštyje atsikvėpti ir apžvelgti jau nueito kelio. Ji žygiuoja į tikslą, pagreitindama žingsnius mirties link, nes mirtis yra jos tikrojo gyvenimo pradžia.

Tikra krikščioniška siela rūpestingai ruošiasi šitam paskutiniam svarbiausiam gyvenimo įvykiui. Ji stengiasi numirti kiekvieną akimirką. Kiekvieną akimirką ji atsižada savęs laisvos valios pasiaukojimo aktu; ji aukoja Dievui save ir visa, ką turi arba ateityje turės. Ji Jam pasiaukoja, kad Jis ją pašventintų ir susivienytų su ja. Ji Jam aukoja savo kūną, kad Jis pasielgtų taip, kaip Jam patinka: leistų jam gyventi arba sunaikintų. Ji Jam aukoja savo gyvybę, kad Jis ją pasiimtų tą akimirką ir tokiomis aplinkybėmis, kurias Jis pats numatė. Kiekviena jos gyvenimo akimirka yra iš anksto prisiimta mirtis.

Taip gyventi – vadinasi nuolat mirti. Kai Dievas pagaliau ateis jai pasakyti, kad reikia mirti, tada ji kaip Jo sužadėtinė galės atsakyti: „Gerasis Mokytojau, aš seniai nieko kita nedarau, tik mirštu."

Taip, Dievui pasiaukojusi siela, tavo gyvenimas yra nuolatinė mirtis, tavo pačios nepertraukiama auka, nuolatinės mišios. Šios mišios baigiasi tavo mirties patale. Tu pati, suvienyta su Jėzumi, esi ir kunigas, ir auka. Leisk save paaukoti. Tau suteikta didelė garbė sujungti savo auką su Jėzaus auka. Tavo lėta ir skausminga mirtis gimdo gyvenimą tau ir kitiems. Su Jėzumi tu gelbsti pasaulį, su Juo atsiteisi už žmonių nuodėmes, su Juo šventini sielas...

Tad ateis diena, gal greitai, kai reikės mirti.

Mano siela, tave jaudina ši mintis. Ateis diena, kai pasakysi: „Jėzau, po akimirkos būsiu Tavo rankose. Taip ilgai laukiau tos džiugios valandos. Dar valandėlė, ir šita mane nuo Tavęs skirianti siena subyrės: pulsiu Tau po kojų ir Tu priglausi mane prie savo dieviškos širdies. Tremties laikas buvo labai ilgas, o Jėzau! Siela, Tavo sužadėtinė, turėjo ilgai laukti, iškentėti daug didelių nemalonumų ir pasityčiojimų, bet dabar jai atlyginta už viską." Ne, jos Sužadėtinis nemiegojo, priešingai, Jis budėjo prie jos, uoliai saugodamas jos grožį, nekaltumą bei tyrumą. Ir pagaliau nušvito amžinų jungtuvių diena. Danguje jau šventė; angelai ir šventieji ruošiasi palydėti sužadėtinę į dangiškąjį rojų. Pats Jėzus ir Jo dieviškoji Motina skuba pasitikti sužavėtos sielos.

Ji be jokio gailesčio palieka šią liūdną žemę! Ji niekada nesijautė joje kaip namie. Labai dažnai ją kankindavo dangaus nostalgija, širdį skaudindavo Jezaus įžeidimai šioje nuodėmių šalyje, jos pačios neištikimybė apkartindavo džiaugsmus. Ir dar šitas nuolatinis pavojus įžeisti Dievą ir amžinai Jo netekti!

Bet visa tai jau pasibaigė! Žiemos nebebus. Šerkšno ir sniego laikas praėjo. Ateina pavasaris, pradeda linksmai čiulbėti paukščiai. Netrukus Jėzus tars savo ištikimai sužadėtinei: „Nuženk nuo Libano, mylima siela, palik žemės šalį, tamsos, netikrumo, liūdesio ir vargų šalį! Ateik pas mane, ir aš tau duosiu gyvenimo karūną."

Sudie, tremties šalie! Gana ilgai tave laisčiau savo ašaromis. Sudie, ištikimi draugai, mylimi broliai ir seserys, ku-

rie rėmėte mane savo pavyzdžiu bei žodžiais! Sudie, priešai ir persekiotojai, kurie buvote nesąmoningi dieviškojo gailestingumo įrankiai! Sudie, mano kūne, mano sielos kalėjime! Pagaliau subyra tavo sienos. Palieku tave be jokio gailesčio. Išeinu į šviesą, meilę ir gyvenimą. Išeinu namo pas Jėzų.

Pagirtoji Mergele, dangaus Vartai, atsidarykite labai plačiai, kai jūsų vaikas pasirodys prie amžinybės slenksčio. Geroji Motina, sutik mane maloniai ir švelniai ir nuvesk pas Jėzų.

III dalis

Atsidavimo Dievui pasekmės

I skyrius

Šventas gyvenimas iš meilės

Jėzus ir siela

Jeigu siela atsiduoda Jėzui, tada ir Jėzus atsiduoda jai. Tai draugystės įstatymas, ir nėra kito tokio draugo kaip Jėzus.

Šitas dieviškojo Mokytojo atsidavimas yra antgamtinis, netgi dar antgamtiškesnis nei sielos atsidavimas. Paprastai jis nejaučiamas juslėmis, protas jį tik nuspėja, tikėjimas duoda tvirtą įsitikinimą ir malonaus Jėzaus dėmesio dėka tyrai širdžiai jis dažniausiai pasireiškia per vidinę patirtį ir neapsakomą džiaugsmą.

Bet šitas malonumas neatspindi nei dieviškojo atsidavimo tikrovės, nei jo vertės; jis yra tik šio dangiškojo balzamo kvapas, kuris apsupa ir persmelkia visas jo galias.

Kadangi širdis atsiduoda visiškai, todėl ir Dievas neatsisako atsiduoti visiškai. Trys dieviškieji Švenčiausiosios Trejybės asmenys ateina į sielą ir ten apsigyvena. Jie suteikia jai pašvenčiamosios malonės dovaną, kuri pakelia sielą į Dievą. Ši malonė paverčia ją Tėvo įvaikinta dukra, Jėzaus seserimi ir Šventosios Dvasios sužadėtine. Ji leidžia sielai dalyvauti dieviškoje prigimtyje ir padaro iš jos palaimos bei Dievo karalystės paveldėtoją.

Šitą nuostabų Dievo dosnumą sužadina vienas vienintelis tikras atsidavimo aktas. Po kiekvieno naujo, netgi skuboto ir silpno akto ateina naujas dievystės išsiliejimas į ištikimą sielą.

Kuo labiau siela stengiasi visiškai atsiduoti Dievui, tuo daugiau ir Jėzus patiria džiaugsmo, atsiduodamas į jos rankas. Tai yra šventos meilės kova ir varžybos. Bet Jėzus yra turtingesnis ir ištikimesnis kovotojas, todėl Jis visuomet laimi.

Jėzus visada kviečia sielą atsiduoti. Jeigu ji yra išsikankinusi, tada Jis sužeidžia jos širdį meilės strėle ir siela suvirpa. Jeigu ji jaučia, kad uolumas atšalo, tada Jėzus numeta ant jos savo dieviškosios liepsnos kibirkštį ir siela užsidega šventa meile.

Kiek sumanių priemonių gerasis Jėzus turi išgalvoti, kad palaikytų mūsų meilę!

Kartais Jis sukelia mūsų širdyje gailestį, kartais leidžia jai sužėrėti karšta meile. Mes įsivaizduojame tai esant atlygį už ištikimybę, bet labai dažnai tai yra tik priemonė apsaugoti mus nuo pavojaus, užkirsti kelią nupuolimui, įkvėpti protingo saikingumo žemiškiems dalykams.

Kartais Dievas nustoja veikti. Dieviškosios malonės srovė staiga atrodo nebesrovenanti mumyse. Siela nuliūsta, tampa nerami. Ji galvoja, kad Jėzus nutolo nuo jos ir ją apleido. Jis nepabėgo nuo jos, tik pasitraukė giliau į jos vidų ir veda į tokią vietą, kur jos meilė valoma nuo nereikalingų priemaišų. Greitai Jėzus galės visiškai patenkinti savo norą atsiduoti dar labiau.

Nes Jis nori pripildyti egoizmo ištuštintas sielas savo meile. Jis yra neišsenkantis šaltinis, ieškantis bedugnės, į kurią galėtų nugarmėti. Jis yra slaptas lobis, ieškantis saugios dirvos, kurioje galėtų pasislėpti.

Dievas yra gerumas; Jo prigimtis Jį priverčia išdalyti save. Jis yra meilė; Jo širdis ieško progos kitus uždegti. Jis atėjo įžiebti žemėje ugnies ir labai norėtų, kad ji jau liepsnotų (plg. Lk 12, 49).

O visiškai atsidavusi siela, tavo laikysena bendraujant su Jėzumi dabar bus tik viena: tavo pačios atsidavimas. Šitas meilės aktas paveda tave Jėzui ir Jėzų tau. Palik žemėje viską. Gerk meilę dideliais gurkšniais, pasisotink savo Dievu glausdama lūpas prie Jo dieviškojo šono: ten tu semsi gyvybę ir apsvaigsi nuo meilės.

Kokia tu laiminga, nes esi Karaliaus vaikas! Nebesižvalgyk daugiau į žemę, nes esi per daug kilni, per daug didelė ir turtinga. Tu sėdi prie karalių Karaliaus stalo; tu vaikštai Jo valdose, kurios dabar ir tau priklauso.

Šventas susitikimas

Švč. Trejybė atsiduoda mylinčiai sielai. Su ja ateina visi turtai, kurie sieloje pasilieka. Bet šitas atsidavimas yra toks dvasinis, toks pakilęs virš juslių! Bet ak, žmogaus gyvenime yra tiek daug jausmo!

Jėzus rado priemonę pašalinti šiai kliūčiai ir atsiduoti dar labiau.

Ši kilni priemone yra šv. Eucharistija. Kokios jautrios širdies turėjo būti mūsų Mokytojas, kad pagalvotų apie Eucharistiją! Kaip Jį turėjo skaudinti mintis apie nesuvokiamą Jo užmiršimą tabernakuliuose! Bet kaip Jis turėjo džiaugtis matydamas visas sielas, kurias Jo eucharistinė meilė padarys laimingas!

O Jėzau, kas mes būtume be Tavęs, be Tavo realaus buvimo tarp mūsų? Koks liūdnas ir tuščias būtų mūsų gyvenimas! Kur pailsėtume nuvargę, kur ieškotume paguodos užėjus liūdesiui, į ką kreiptumės juodos melancholijos valandomis, kai kankina dangiškosios tėvynės ilgesys, jei Tavęs nebūtų tabernakuliuose?

Ačiū Tau tūkstantį kartų už tai, kad atsidavei mums tokiu kilniu, bet kartu ir žmogišku, mūsų vargšėms sieloms tokiu prieinamu būdu!

Taip mes lyg dalijamės su Tavimi visomis savo kančiomis bei džiaugsmais. Kiekvieną momentą mūsų širdys gali įsilieti į Tavo dieviškąją širdį. Kiekvieną rytą Tu ateini ir pasilieki su mumis, lyg įsijungi į mūsų kūną ir kraują, sumaišai savo šventą Kūną su mūsų dulkėmis, leidi savo dieviškam Kraujui tekėti mūsų kraujagyslėmis. Koks nuostabus ir vaisingas susivienijimas, kuriame Tavo širdis valo, perkeičia ir sudievina mūsų širdį!

O baltoji Ostija, kiek daug intymios paguodos Tu suteiki sieloms, kiek daug neapsakomos palaimos dovanoji žmonių vaikams, kad jiems atsilygintum, juos pastiprintum ir apsaugotum. Kiek pasiaukojimo ir heroizmo Tu nuolat sužadini!

Uolus krikščioni, gyvenąs pasaulyje ir dėl savo tikėjimo pašiepiamas ir persekiojamas, eik, priimk savo Dievą Eucharistijoje ir būsi stiprus. Tave pajuokiantiems drąsiai žiurėsi į akis ir atremsi jų patyčias bei puolimus, kad skleistum mylimo Viešpaties karalystę.

Gailestingoji sesuo, kuri nuolat budi prie ligonių lovos, dažnai matai baisias žaizdas, votis ir atstumiančias ligas, pirmiausia artinkis prie Jėzaus ir priimk Jį su šventu troškimu. Tada galėsi linksmai ir tvirtai tęsti savo stebinantį pasiaukojimo gyvenimą iš meilės Mokytojui, kurį nešioji savo širdyje.

Uolus kunige, bebaimi misionieriau, kuris esi paskendęs apaštališkuose darbuose, toli nuo visų, kuriuos myli ir kuriuos palikai, savo vienatvėje tarp šio pasaulio abejingųjų ir netikinčiųjų, besigrumiąs su įvairiausiais sunkumais bei nemalonumais, visuomet ir visur atsimink, kad Jėzus kiekvieną rytą nužengia į tavo pašventintas rankas, kad padalytų save Jo trokštančioms sieloms. Prisimink tai ir kiekviename darbe pasijusi esąs tvirtas ir nenuilstantis.

Ir tu, brangi siela, kuri esi nesuprasta ir pasislėpusi nuo pasaulio akių, kas bebūtum, sunkiai ir daug dirbdama pakelk akis į tabernakulį, kad liūdesio valandomis Jėzus būtų tavo prieglobstis, nes dėl tavęs Jis ten yra. Kai Jis įsteigė savo Sakramentą, Jo dieviškoji akis ir tave matė tarp visų kitų. Jo širdis jaudinosi dėl tavo kančių. Dabar, kai stovi netoli Jo, artinkis be baimės! Tu turi teisę būti sustiprinta ir paguosta. Jėzus tave pažįsta ir myli.

Dieviškasis mūsų sielų Drauge, pagarbiai Tave šloviname ir su šventu karštumu Tave mylime. Su gilia pagarba lenkiamės Tau ir su šventu švelnumu apkabiname Tave. Nuolankiai puolame Tavo didybės ir savo niekingumo akivaizdoje Tau po kojų ir su pasitikėjimu glaudžiame savo galvą prie Tavo dieviškosios širdies, nes Tu esi mūsų sielų

Draugas, mūsų mylimiausias Brolis. Mes Tau atidavėme viską, o Jėzau, ir už tai dabar turime Tave visą.

Ištikimi tarnai

Musų atsidavime Dievui yra laipsnių. Taip pat yra laipsnių ir Jėzaus atsidavime mums.

Tarp daugybės Jam ištikimai atsidavusių širdžių Jėzus turi ypač ištikimų tarnų, intymių draugų, slaptų vaikų.

Yra lyg trys etapai, atitinkantys pakopas, kuriomis ke lyje į Dievą visos sielos turi kilti aukštyn. Jėzus kviečia sielą, ir kai ji parodo pirmąsias pastangas visiškai priklausyti Jam, Jis jai atsiduoda kaip geras šeimininkas, kuris daro viską dėl savo ištikimų tarnų.

Savo šeimininkui ištikimai atsidavusių tarnų pasaulyje sutinkama vis rečiau. Jų galima rasti tik nedaugelyje senovinės tradicijos besilaikančių krikščioniškų šeimų.

Ištikimas tarnas laiku ir su meile įvykdo visus paliepimus. Jis myli savo viešpatį ir didžiuojasi galįs jam tarnauti. Atlygis nėra jo svarbiausias rūpestis, nes jis žino, kad jam nieko netrūks. Jis jaučiasi esąs narys šeimos, kurioje vaikai jį apsupa pagarba bei meile.

Ištikimas tarnas yra lobis. Šeimininkas tai žino. Jis jam patiki svarbiausius reikalus. Jis žino, kad jo turtas tarno rankose visiškai saugus, kad jo garbė ir geras vardas bus uoliai ginamas. Kai reikia, tarnas gali užmiršti save, kentėti, netgi numirti, kad apgintų ir išgelbėtų savo viešpatį.

Šeimininkas visiškai pasitiki ištikimu tarnu. Jis jam jautriai atidus ir dosniai aprūpina viskuo, ko jam reikia. Kuo labiau tarnas savo tarnystėje sensta, tuo brangesnis jis jam tampa. Jis tampa lyg šventas.

Taip atsitinka ir kiekvienam žmogui, kuris atsižadėjo savęs, kad gyventų dėl Jezaus reikalų. Dieviškasis Šeimininkas jį priima savo tarnybon. Jis jį padaro savo namų tarnu, patiki jam savo garbę, Bažnyčios gynimą ir Evangelijos skleidimą. Jis jį įpareigoja kovoti su klaidomis, skleisti tiesą, naikinti geidulius, skatinti didvyriškas dorybes. Tokie žmonės priklauso Kristaus kariuomenės avangardui. Jie žinomi dėl savo nenuilstamo uolumo, motyvuoto elgesio, ištikimybės. Jie nepripažįsta jokio kompromiso, jokių paliaubų. Jų priešai tai labai gerai žino, todėl bijo tų narsių Kristaus karių.

Apaštališki darbininkai visur ir visada pasiruošę ginti Kristų ir plėsti Jo karalystę. Dievui pasiaukojusios sielos gyvena padėdamos nelaimingiems, slaugydamos ligonius, mokydamos krikščioniškai gyventi. Nesuskaičiuojama daugybė vyrų ir moterų paskiria savo gyvenimą geriems darbams, atiduoda visas jėgas artimo tarnybai, išdalija gėrybes vargšams, iš visų jėgų gina mūsų šventos religijos tiesas.

Jėzus žino jų vardus. Jis dieviškai didžiuojasi jų darbais. Be to, Jis elgiasi su jais kietai kaip su stipriomis sielomis, laiko jiems paruoštą atlygį tik amžinybėje ir nuolat skatina dirbti.

Bet jie žino, kad yra mylimi savo Viešpaties tarnai ir kad Jis jais visiškai pasitiki. Dėl Jo jie eitų per ugnį, dėl Jo išlietų paskutinį kraujo lašą.

Jėzus turi dar daug tokių ištikimų tarnų. Jie yra išorinė siena, sauganti Dievo miestą.

Intymūs draugai

Ištikimu tarnu Dievas pasitiki, intymiam draugui Jis dovanoja savo širdį.

Siela, kuri pirmą kartą atsidavė Viešpačiui, skuba atnaujinti savo atsidavimą. Užsiėmimai, nemalonumai, kančios, mažiausi kasdienio gyvenimo įvykiai jai suteikia tiek daug progų iš naujo atsiduoti Viešpačiui. Širdis taip lengvai užsidega! Tam pakanka mažiausios kibirkštėlės.

Sielai pasiekus šitą meilės laipsnį, Jėzus elgiasi su ja kaip su savo drauge.

Puiku būti Jėzaus draugu. Tai suvokti galima ne protu, tik širdimi.

Draugas dovanoja savo meilę, kartu su meile dovanoja save patį.

Šeimininkas tik pasitiki. Jis patiki tarnui savo reikalus, bet neatskleidžia savo paslapčių, nesikviečia intymiai pasišnekėti. Šita teisė palikta draugui. „Jus aš draugais vadinu, – sako dieviškasis Išganytojas, – nes jums viską paskelbiau, ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs“ (Jn 15, 15).

Sunkiai suvokiamas dieviškojo orumo užmiršimas! Jėzus pasidaro lygus su siela. Ar tai nėra tikros draugystės ženklas? Draugai yra lygūs ir turi stovėti greta. Nepaisydamas savo orumo, Jėzus nusižemina iki šitos menkystės ir pakelia mano menkystę iki savo dievystės. Šeimininkas

išsaugo prieš savo tarną pranašumą ir autoritetą. Tarp Jėzaus ir Jo draugės sielos, atrodo, nebelieka jokio atstumo: tik abipusis širdžių atsiverimas, pasidalijimas džiaugsmais bei kančiomis, intymus pasitikėjimas ir beribis atsidavimas.

Kai tarnas, šeimininkui paliepus, rūpinasi išoriniais darbais, draugas pasilieka prie draugo vidinėse pratybose. Morta labai stengiasi svetingai patarnauti Jėzui ir Jo mokiniams, tuo tarpu Marija sėdi ramiai prie Mokytojo kojų. Jėzus džiaugiasi vyresniosios sesers paslaugomis, drauge patardamas būti saikingai išoriniuose veiksmuose; tačiau su meile Jis žiūri į jaunesniąją. Viena yra aktyvi, kita dega karštesne meile. Viena nori būti darbšti tarnaitė, kita – Jėzaus draugė. Kai Mokytojas baigs kalbėti, Marija Magdalena vėl imsis darbo. Darbštumu ji neatsiliks nuo sesers, bet jos darbas Jėzaus akyse bus daug vertingesnis, kadangi ji labiau myli.

Laiminga lemtis sielos, kuri yra Jėzaus draugė! Jėzus iš jos reikalauja didžiausio dalyko – meilės. Iš tarno Jis pirmiausia reikalauja paklusnumo bei ištikimybės, iš draugo – širdies.

Jei vieną kartą širdis atiduota Jėzui, tada siela priklauso Jam visiškai. Ji stengiasi patenkinti net ir mažiausius Jo norus. Tarnas saugo savo laisvę; draugas ją aukoja mylimajam, jo šlovei ir garbei.

Jaudinantis dviejų būtybių susivienijimas, kuriame jos viena su kita susijungia, viena kitai visiškai atsiduoda tyroje meilėje ir, atmetusios savimeilę, rūpesčius, baimę, visiškai pailsi abipusiame ir pasitikinčiame atsidavime.

Mylima siela, artinkis prie Jėzaus! Jis yra be galo geras. Jis tave myli ir vadina savo drauge. Nors tu esi nusidėjėlė, Jis negali priešintis meilei. Daug nuodemių tau atleista, jeigu labai myli (plg. Lk 7, 47).

Jėzus pamiršta klaidas. Jis visiškai kitoks nei žmonės ir nelaiko kartėlio savo širdyje. Mano Jėzau, aš tuo tvirtai tikiu. Aš nenoriu Tavęs įžeisti tuo suabejodama nors vieną akimirką. Argi tūkstančius kartų nepatyriau Tavo gerumo? Argi neskaičiau sujaudinta vėl ir vel palyginimo apie sūnų palaidūną, gerąjį Ganytoją, Magdalenos atsivertimą ir Tavo jaudinančią meilę? O Jėzau, koks geras Tu esi!

Tavo širdis susijaudina matydama verkiančią Najino našlę, lydinčią savo vienintelio sūnaus kūną į kapą, ir Tu sugrąžini gyvybę jos vaikui. Tau gaila Tavęs pasiklausyti į dykumą plūstančios minios, neturinčios ko valgyti, ir Tu ją stebuklingai pamaitini. Tavo dieviškos akys prisipildo ašarų, kai numatai nedėkingą Jeruzalę ištiksiančias nelaimes. Tu bijai įskaudinti savo užjaučiančią motiną ir, norėdamas jai patikti, paankstini savo stebuklus. Tavo siela susijaudina ir praranda ramybę, kai matai abiejų seserų, Mortos ir Marijos, liūdesį. Tu verki, o Jėzau, ir prikeli jų brolį iš numirusių. Tu užjauti minią, kuri klaidžioja kaip kaimenė be ganytojo, todėl dažniau atlieki savo apaštališkas keliones į Palestiną, darydamas stebuklus ir suteikdamas gerovę.

Ir kada gi aš baigčiau, jei norėčiau išskaičiuoti visus švelnios meilės, kurią Tu ypač rodai man, įrodymus? Juk čia reikėtų patylėti, mielasis Jezau? Jeigu Tu nori patraukti širdį prie savęs, tada vedi ją į vienumą. Apsaugojęs nuo bet

kokios smalsios ausies, Tu jai ten atskleidi savo paslaptis ir, paslėpęs nuo pasaulietiško žvilgsnio, apipili savo meilės įrodymais.

Mano Jėzau, seku paskui Tave į savo širdies vienumą. Klausau balso, kuris mane ten kviečia. Aš jį gerai pažįstu. Bet ak, kaip dažnai jis mane šaukė veltui. Taip dažnai jį buvo užgožę mano tušti norai, nepagrįstos baimės, rūpesčių dėl niekingų dalykų triukšmas. Tu stovėjai prie durų, o Jėzau, Tu beldeisi ir laukei... Ir Tavo meilės trokštanti širdis ieškojo mano sielos. Bet aš Tavęs vengiau ir bėgau nuo Tavęs!

Pagaliau priklausau Tau, o Jėzau! Aš atsidaviau Tau, ir Tu džiaugsmingai mane priėmei. Tu atvėrei savo širdį ir parodei ten mano vietą, kuri taip ilgai buvo neužimta. Dabar mes norime mylėti vienas kitą ir užmiršti praeitį.

Taip, per savo meilę aš noriu priversti Tave užmiršti šitą ilgą ir liūdną laukimą. Mūsų draugystė niekada neužges. Saugok mane meilingai, o Jėzau, aš atsiduodu Tau visiškai. Atsilygindamas už tai, noriu Tave mylėti ir guosti dėl nesuskaičiuojamų nusivylimų, kuriuos patiria Tavo dieviškoji širdis.

Slapti Dievo vaikai

Mano siela, ar girdi savo dieviškojo Tėvo balsą? Jis tave kviečia į dar didesnį intymumą. Tu esi Jo tarnaitė ir draugė. Jis nori, kad būtum Jo vaikas.

Ištikimu tarnu šeimininkas pasitiki, artimam draugui dovanoja savo meilę, slaptam vaikui – tėvišką švelnumą.

Šitas naujas ir intymiausias Dievo atsidavimas yra įpročiu tapusio atsidavimo vaisiai. Dievas atsiliepia su visiškai nauju švelnumu. Jis elgiasi su siela kaip su mylimiausiu vaiku.

Draugas tik retkarčiais aplanko draugą. Su Dievu draugaujanti siela negali nuolat kalbėtis su Juo. Jai trukdo darbai ir rupesčiai. Ji stengiasi rūpestingai atlikti daugiau vidinių pratybų ir mąstymų, tikrina sąžinę, atlieka dvasinį skaitymą. Tai yra dažni Mylimojo lankymai, kurie reikalingi draugystei palaikyti.

Sūnus nepalieka tėvo namų. Jis yra ne svečias, o vaikas. Jis nelanko savo tėvų, jis su jais gyvena. Jis dirba ir ilsisi lydint mylinčiam tėvo ir motinos žvilgsniui.

Kaip Dievo vaikas gyvenanti siela taip pat atlieka nurodytas maldos praktikas; bet kitu laiku ji su visiška ir šventa laisve bendrauja su savo Dievu. Savo Tėvo akyse ji perskaito net mažiausius norus ir tuojau juos patenkina. Kai būna atlikusi šią pareigą, Dievas ją dažnai pasikviečia prie savęs. Tai yra lyg malonios vakaro valandos šeimos aplinkoje, kai Tėvas savo vaikui rodo neapsakomą švelnumą, moko, kaip atlikti pareigas ir vis daugiau supažindina su savo dieviškuoju gyvenimu.

Paklusni siela priima visus Dievo malonių įrodymus. Ji neišsilieja tuščiai kalbėdama. Jos akys ramiai ir meilingai ilsisi savo Tėvo akyse. Šitas paprastas žvilgsnis pasako viską ir džiugina Dievo širdį. Tik kartais karštu meilės aktu ji švelniai prisiglaudžia prie Jo lyg vaikas, kuris stipriai apkabina savo motiną.

Draugas turi rūpintis savo paties ir savo šeimos reikalais. Jis turi tvarkyti sąskaitas, išlaidas, planuoti biudžetą. Su Dievu draugaujanti siela jokiu būdu nenustoja rūpintis dvasinio gyvenimo pažanga. Priešingai, visos jos pastangos skirtos pagreitinti pasisekimui, išvengti klaidoms, persunkti meile Dievui visas gyvenimo smulkmenas. Ji nuolat veikia, dirba ir kovoja.

Mylimas dangiškojo Tėvo vaikas nepaniekina ir neatsisako tų vargingų pastangų, bet tas darbas nebėra jo reikalas. Jo reikalais rūpinasi Tėvas. Jis tik tyliai ir ramiai daro tai, ką Tėvas liepia. Jei jis suklysta, Tėvas viską pataiso. Jis tyliai gyvena Jo šeimoje. Argi jis nėra neapsakomai turtingas? Argi jis ne karalystes paveldėtojas? Jam nereikia baimingai rūpintis ateitimi, tik patikti savo Tėvui, Jį mylėti dabartinę akimirką, Jam rodyti beribį švelnumą ir aklą paklusnumą.

Tikrų Dievo vaikų gyvenimas žmonėms nematomas. Dievas slepia šitą lobį nuo nešventų ir paprastų žvilgsnių. Be to, pasaulis negali suprasti Dievo tarnybai ir meilei paskirto gyvenimo. Jis juokiasi iš vaikiško paprastumo teisiojo, kuris paniekino pasaulio turtus. Taip pat yra kitų krikščioniškų sielų, kurios nesuvokia Dievui visiškai paaukoto gyvenimo kilnumo. Dievui atsidavusių sielų gyvenimas joms atrodo tingus ir nenaudingas. Jos mano, kad reikia veikti, judėti, blizgėti. Tylus, slaptas, Dievo tarnybai paskirtas gyvenimas, kuris neturi matomos išorinės įtakos, joms atrodo neturįs nuopelnų ir nenaudingas Bažnyčiai.

Geros ir pamaldžios sielos, nepasiekusios šitų aukštumų, kur gyvena nematomi Dievo vaikai, dažnai stebisi

tokio gyvenimo paprastumu. Jos mano, kad visi šventieji pasižymėjo ypatingomis Bažnyčiai suteiktomis paslaugomis, puikiomis dorybėmis ir didvyriškais veiksmais. Bet jų gyvenime viskas paprasta, net banalu. Kur gi nuopelnai, dorybės ir šventumas? Matomi tik kasdieniai veiksmai, tik paprastas gyvenimas bei paprasti darbai, jokių didelių apsimarinimų ir ilgų maldų. Šitos sielos pasitenkina tik vidutiniu mirtingųjų gyvenimu. Nors jos yra draugiškos, mandagios, meilios ir tvarkingos, bet retai matomos visuomenėje. Kartais jos labai mažai išmano apie dienos naujienas ir pasaulietinius papročius. Kartais jos neturi jokios įtakos savo aplinkai, yra nereikšmingos ir visai nežinomos.

Mano Dieve, kaip klystama dėl tavo vaikų tikrų nuopelnų! Šitas, nors paprastas ir be blizgesio, bet Tavo meilei visiškai paskirtas gyvenimas yra tikrai tas Dieve paslėptas gyvenimas su Jėzumi Kristumi, kurį pasiūlė apaštalas. Juk tai kilnios Dievo Motinos, visų šventųjų Karalienės, gyvenimas, paprasto ir paslėpto mūsų Išganytojo gyvenimo atvaizdas.

Taip, tas užmirštas, paniekintas ir skausmingas gyvenimas buvo papiktinimas žydams ir kvailystė pagonims (plg. 1 Kor 1, 23); taip, toks gyvenimas ir šiandien pasaulio išminčių pašiepiamas ir niekinamas; bet ar jis dėl to ne toks šventas, kilnus ir dieviškas?

Laiminga siela, slaptas Dievo vaike, tau mažai rūpi pasaulio vaikų pavydas, garbinimas, pajuoka! Jų nepritarimas, šmeižtai tavęs nepasiekia. Jie niekada nepateks į rūmą, kur tu gyveni. Jų akys negalėtų pakelti šitų dangiškųjų buveinių

blizgesio, jų ausys nesuprastų dieviškosios kalbos, kuria ten kalbama. Tu priklausai kitokiam pasauliui, tu gyveni pasislėpusi Dieve, tu esi Jo privilegijuotas vaikas.

Karaliaus vaike, gerbk savo dieviškąją kilmę! Nesirūpink savo dvasiniu turtu. Tęsk savo paprastą gyvenimą Dievo įsčiose, pildyk Jo valią, mylėk Jį be saiko ir nieko nebijok! Nes tu turtingas, turtingas dėl savo paveldėjimo teisės.

II skyrius

Šventas savęs atsižadėjimas

Užmiršti save

Atsidavusi siela nebepriklauso sau. Ji sau nebeegzistuoja, ji gyvena ne savyje, bet Tame, kuriam atsidavė. Ji nebeturi kitų reikalų, tik savo Mokytojo.

Užmišti save – tai didžiausias dvasinio gyvenimo įstatymas.

Užmiršti save – vadinasi išvyti iš savo veiksmų, kančių ir maldų kiekvieną žmogišką išskaičiavimą, kiekvieną slaptą savimeilės norą, kiekvieną egoistišką intenciją.

Užmiršti save – vadinasi iš Dievo rankų vaikiškai priimti kiekvieną kryžių, kiekvieną nemalonumą nesiskundžiant, netyrinėjant jų trukmės ir prigimties, lyg jie būtų skirti kitiems, o ne mums.

Užmiršti save – vadinasi sutramdyti asmeninių malonumų troškimą, vengti neleistinų ir priimti tik tuos, kuriuos siunčia pati Apvaizda.

Užmiršti save – vadinasi vertinti save teisingai kaip nuodėmingą nieką, sau ir kitiems žmonėms nepriminti apie savo asmenį, savybes bei darbus. Kas užmiršta save, tas netgi baimingai ir ilgai nesiknaisioja po savo paties silpnybes.

Užmiršti save – vadinasi valios aktu sau pačiam nebeegzistuoti tam, kad rastum savyje ir kituose asmenyse bei daiktuose Jėzų ir Jo šventą valią.

„Jei kas nori eiti paskui mane, – sako Jėzus, – teišsižada pats savęs“ (Mt 16, 24). Norintis dalyvauti Jėzaus prisikėlime turi pirmiau kartu su Juo numirti. Kas nori su Jėzumi garbingai prisikelti iš kapo, tas turi pirmiau su Juo ten atsigulti; kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas turi pirmiau ją prarasti.

Taigi, savęs užmiršimas yra savęs atsisakymas, apsimarinimas, nuolankumas, mirimas sau, visiškas savęs išsižadėjimas.

Kas gi Dievui atsidavusiai sielai padeda visiškai atsiskirti nuo savęs pačios? Meilė. Meilė yra tironiška: ji reikalauja visko ir nieko negrąžina. Vieną kartą užvaldžiusi sielą, ją paverčia vargingiausiu kūriniu, kad praturtintų Dieve.

Vidutiniška siela rūpinasi ateitimi, kuria planus. Ji gali pasirinkti užsiėmimus, malonumus, pramogas, siekti kitų žmonių pagarbos, savo nuožiūra apdovanoti kitus meile ir artima draugyste arba nuo to susilaikyti; ji mėgaujasi gyvenimu, gyvena ir gyvendama yra laiminga.

Meilės pavergta siela yra viską praradusi. Ji nebėra savo proto ir valios, jausmų, laiko ir sveikatos šeimininkė. Ji nieko nebeturi. Iš jos atimta visa, kas sudaro kitų turtą bei pasididžiavimą. Jos troškimai, polinkiai, galimybės – viskas skirta Mokytojo tarnybai.

Ir siela randa džiaugsmo visko atsižadėjusi. Ji džiūgauja netekusi savęs. Ji bijo atgauti savo gerovę ir karštai meldžia Jėzų, kad Jis niekada jos nesugrąžintų.

Dieviška kvailystė! Jėzau, išmokyk mus užmiršti save.

Siela, kuri užmiršo save, gyvena Dievo gelmėse. Jos gyvenimas pilnas stebuklų, bet paviršutiniški žmonės to nepastebi.

Dievui atsidavusi siela ir paprasta siela yra vienas ir tas pat. Siela, kuri atsidavė Dievui, žiūri tik į vieną dalyką. Jos žvilgsnis nukreiptas į Dievą. Visi jos veiksmai nukreipti tik į vieną siekį, kuris ją neša Dievo link ir prie Jo prikausto neleisdamas vėl sugrįžti į save.

Tai yra nuolatinis įsiliejimas, potvynis į dieviškąjį okeaną, po kurio niekada nebūna jokio atoslūgio.

Paprastumas natūraliai pašalina rūpinimąsi savimi. Dievui atsidavusi siela negalvoja apie save. Ji negalvoja apie savo gerus darbus, skaistų gyvenimą, nuolat renka mus nuopelnus. Ji nesidomi, ką kiti galvoja apie ją. Siela nesistengia sudominti žmonių savo asmeniu, veiksmais, netgi klaidomis bei nusižengimais. Ji netrokšta mylėti ir būti mylima žemėje.

Tai būtų pasinaudojimas nuosavybės teise, kurios ji atsižadėjo. Ji nesiekia nei privilegijų, nei pagyrimų, nei netgi kažkieno palankumo. Kadangi ji yra niekas, todėl negali nieko reikalauti.

Siela, kuri visiškai atsidavė Jėzui, karšta meile myli savo dieviškąjį Mokytoją. Savo meilę Ji įrodo tūkstančiais būdų. Kiekvieną akimirką ji randa naujų priemonių patikti Jėzui, nes meilė yra išradinga. Bet meilė yra ir paprasta, neieškanti savęs.

Siela myli taip pat karštai ištikus bėdai ir kilus pagunda, šviesoje ir paguodoje. Ir jeigu Jėzus dovanoja gausybę švelnumo ir apipila ją gerumu bei apsvaigina meile, tada siela priima šitas malonės dovanas; prisiglaudusi prie Jėzaus širdies, ji randa ramybę ir laimę.

Paprasta siela niekada nereikalauja iš Jėzaus ataskaitos dėl Jo elgesio su ja. Argi ji nėra molis puodžiaus rankose? Ji mato, kad formos, kurias Jėzus jai duoda, yra savitos, netgi nesuprantamos; bet ar tinka indui klausti jį formuojančio: „Kodėl tu mane padarei tokį?"

Keliai, kuriais dieviškasis Vadovas veda sielą, jai atrodo paslaptingi; bet ar ji gali patarti dieviškajai Išminčiai? Jam vadovaujant ji be baimės žengia į priekį, nesidomi ateitimi, kuri jai nežinoma, nesirūpina praeitimi, kuri jai nebepriklauso.

Tik dabartis ją užvaldo nesukeldama nerimo ir aistros. Ji žino, kad čia kiekvienas darbas ir užsiėmimas parodo Dievo valią. Mokytojui jos tarnystė visiškai nereikalinga. Jeigu Jis prašo ją ką nors atlikti Jo garbei, tai tik tam, kad sutrumpintų jos tremties laiką. Sielai vienodi visi darbai, kuriuos uždeda klusnumas. Kiekvienas darbas yra geras, nes kiekvienas įsakytas Dievo.

Kartais Dievo prašoma paslauga yra maloni, atitinkanti sielos nuotaiką. Tada ji dėkoja Dievui ir paprastai priima šitą pasitenkinimą, bet prie jo neprisiriša.

Kartais darbas yra sunkus, siela kenčia dėl nemalonių susitikimų, skausmingų santykių, pažeminimų ir priešišku-

mo. Kadangi užmiršo save, ji nebekreipia dėmesio į tai, dėl ko kenčia, kas žemina ar verčia apsimarinti. Ji gyvena nebe sau, bet Mokytojui.

Ji nepaiso neteisybės, pažeminimo, jai rodomos paniekos. Kaip ji galėtų visa tai pastebėti, jei nebepriklauso sau? Ji ramiai dirba Dievo šlovei skirtą darbą, net jeigu jį atliekant yra plūstama ir persekiojama.

Pasauliui, kuris vadovaujasi apgaule ir egoizmu, tokios sielos paprastumas ir nesavanaudiškumas dažnai kelia didelę nuostabą. Kartais žmonės tiesiog nori išnaudoti tokios sielos tiesumą ir vaikišką atvirumą. Jie stato sielai kilpas ir piktnaudžiauja jos atvirumu.

Bet paprasta siela savo akyse yra niekas. Ji užmiršo save, todėl negali būti netikėtai užklupta. Reikalų turima ne su ja, bet su Dievu. Žmonės nori įvilioti į spąstus ne ją ir ne jai sukelti sumaištį, bet pačiam Dievui.

Kryžiaus meilė

Siela, kuri užmiršo save, veikia paprastai. Ji visada vadovaujasi tik tyra intencija, o ne savimeile.

Ji visada patenkinta Dievu, nesvarbu, ką Jis su ja bedarytų.

Ji viskam abejinga: ligai ir sveikatai, nelaimei ir laimei, nesėkmei ir sėkmei, gyvenimui ir mirčiai. Kančia jai visuomet yra Dievo pasiuntinys.

Gyvo tikėjimo stokojantis žmogus negali matyti Jėzaus, kuris prisidengia įvairiais šydais. Per savo gyvenimą

Jėzus buvo tik keleto žmonių atpažintas kaip Mesijas. Po mirties ir prisikėlimo Jį ne iš karto atpažino sutrikę apaštalai, netgi karšta meile deganti Marija Magdalena.

Dabar, kai Jis kukliu pavidalu gyvena tabernakuliuose, Jo apsilankymas yra dar paslaptingesnis. Tik labai mylinti ir budinti siela atpažįsta Mokytoją, kai Jis apsilanko. Jis atpažįstamas iš kryžiaus, kurį neša ant savo pečių.

Taip, Jis niekada nesiskiria su šiuo mielu kryžiumi, kuris išgelbėjo pasaulį, ir nori jį duoti panešti savo draugams.

Mielos sielos, jeigu artinasi kančia, sakykite: „Jėzus ateina" ir tuojau skubėkite Jo pasitikti, neleiskite Jam suklupti po savo našta. Ištieskite rankas, pasiūlykite savo petį ir padėkite Jam nešti šitą naštą. Nes Jis ateina pas jus, kad Jam pagelbėtumėte. Nesistebėkite jums siunčiamų kryžių gausumu ir įvairumu. Nemalonumai, slaptos dvasinės kančios, persekiojimai, nesėkmės, turto arba gero vardo praradimas, sąžinės baimės, kūno negalavimai: visa tai yra Jėzaus kryžiai, kuriuos reikia priimti. „Jei kas nori eiti paskui mane, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi" (Mt 16, 24).

Ir kur Jėzus nuves sielą? Jeigu siela ištikima, ji palydės Jį į Kalvariją. Ten ji bus prikalta prie kryžiaus ir numirs. Ir Jėzus jai pasakys: „Mažas grūdeli, aš įbėriau tave į žemę, kad ten numirtum ir supūtum. Bet kai apmirsi, iš tavęs išeis nauja gyvybė. Iš tavęs išaugs nauja atžala, ir taip tu vėl gyvensi vaisingai."

Kryžiaus paslaptis! Taigi, reikia numirti, kad gyventum! Tikėjimas man apie tai kalba, mano protas leidžia

tai suvokti, visa gamta rodo tokius pavyzdžius. Kad kuo nors tapčiau, turiu tapti nieku, užmiršti save, būti įmestas į žemę ir ten numirti.

Taip, aš noriu būti tuo į žemę įbertu kviečio grūdeliu. Jaučiu, kad Jėzus yra mane ten numetęs. Mano gyvenimas bėga ir atrodo bergždžias. Dievo duotos jėgos nyksta atliekant ne didelius ir šventus darbus, bet veikiant priverstinai ir tariamai, be tikslo. Tai kapas. Tai mirtis. Bet ar tai svarbu? Jėzus budi prie manęs. Jeigu Jam patiks, iš manc kapo kils gyvybė bei vaisingumas, ir tada mano misija žemėje bus atlikta.

Vien tik Dievas

Mylima siela, tu priklausai nuo Dievo visuose reika luose. Visos tavo gyvenimo smulkmenos yra Jo rankose. Jis turi aukščiausias nuosavybės teises į tave. Tu egzistuoji tik per Jį ir gali gyventi tik Jam ir pagal Jo valią. Ar nėra teisinga, kad Jis yra visų tavo veiksmų, norų, minčių ir viso to, kas esi ir ką turi, centras? Ar nėra teisinga, kad prieš Jį tu išnyksti ir save užmiršti?

O Jėzau, koks keistas perversmas nustatytoje tvarkoje! Kiekvienas protingas kūrinys nori užimti Dievo vietą, tapti centru ir priversti visus kūrinius, netgi patį Dievą, suktis aplink jį. Satelitai nori užimti saulės vietą, smiltelė įsivaizduoja galinti būti kalnu, o vandens lašas nori pripildyti jūrą.

Koks visuotinis žmonių mąstymo iškrypimas! Kas galėtų išvardyti visus tavo paklydimus? Protas padarytas dievu; jis užėmė Dievo sostą ir įsakė šlovinti save patį. Jis

paskelbė savo teises į Dievą ir nurodė Jam Jo pareigas. Jis suteikė žmonėms laisvę, atiduodamas juos šėtonui. Jis įkūrė lygybę, bet kartu ir paklusnumą tironams, jis skelbia brolybę, bet naikina meilę.

Ką padarė šita masine puikybė, tą kiekvieną dieną daro kiekvieno žmogaus pasipūtimas. Žmogus užmiršta, kad yra niekas, kad iš esmės yra priklausomas, kad gyvena tik Dievui leidus ir turėtų gyventi tik Jo garbei. Jis svajoja apie savo didybę, vaizduojasi esąs nepriklausomas valdovas ir nori primesti savo valdžią visai aplinkai. Jis įžūliai atsisako paklusti amžinajam Dievui ir Kūrėjui, kuris reikalauja jo nuolankumo.

„Klausykitės, dangūs, išgirsk, žeme, nes Viešpats kalba: „Užauginau, išauklėjau vaikus, o jie sukilo prieš mane!

Jautis pažįsta savo savininką ir asilas žino savo šeimininko ėdžias; tik Izraelis nežino, mano tauta nesupranta“ (Iz 1, 2–3).

O, kaip giliai nuodėmė pažeidė vargšę žmogaus prigimtį! Jis svajoja tik apie nepriklausomybę, šlovę, pramogas bei turtus, nors prigimtis ir malonė kalba tik apie nuolankumą, savęs išsižadėjimą, neturtą.

Dievas apsupo žmogų mirties simboliais, kad jis juose ieškotų tikrojo gyvenimo.

Visi jo ausį pasiekią balsai kalba apie savęs užmiršimą, jei jis nori pasiekti tikrą šlovę. Visi takai, kuriais jis vaikščioja, per tamsą veda į šviesą. Išorinė aplinka ir vidinis balsas primena apie šitą nieką, iš kurio jis sukurtas.

Jis mato, kaip kūnas silpsta ir kiekvieną dieną vis labiau linksta į kapą. Pamažu jo širdis šąla nuo egoizmo ir nyksta nuo ledinio melo bei veidmainystės dvelksmo. Jis mato, kad jo jaunystės planai virto neišsipildžiusiomis svajonėmis. Jis tariasi esąs laisvas, gerbiamas, mylimas ir įtakingas. Liūdna tikrovė parodo, kad jis priklauso nuo įvykių ir yra savo paties vaizduotės žaislas, gobšumo bei egoizmo auka. Viskas jam primena, jog yra be galo mažas, lyg nereikalingas šiam pasauliui; viskas jį ragina užmiršti save ir tapti mažu.

O, kad siela suprastų tai, ką išgirdo, ir per tobulą nuolankumo aktą sugrįžtų į savo pradžią. Ji gi yra niekas. Kokia ji būtų laiminga, didinga ir laisva, jei galėtų visiškai atstatyti puikybės sugriautą tvarką!

Meilė viską palengvina

Mintis apie savęs užmiršimą gąsdina daugelį sielų. Jos nesupranta, kaip galima mylėti kryžių, ieškoti pažeminimo ir trokšti paniekinimų.

Taip yra todėl, kad jos nesuvokia šventos meilės esmės.

Be meilės visas religinis mokslas yra beprasmis. Be meilės nėra savęs atsižadėjimo, tik bjaurus egoizmas, jusliniai geiduliai ir puikybė.

Bet meilės vadovaujamos, sunykusios dvasios ir pažemintos širdys atgauna kilnumą.

Vien tik šventa meilė veda širdį, padeda jai išvengti klaidų ir pašalina bet kokią netvarką. Prieš egoizmą ji

pastato altruizmą, prieš puikybę – nuolankumą, prieš aistringą garbės ir pramogų troškimą – apsimarinimą ir savęs atsižadėjimą.

Kiekvienas žmogus, net jei jis labai žemai nupuolė, turi išlikusių ankstesnės didybės pėdsakų. Jis aistringai siekia trumpalaikės šlovės, tuščios garbės ir laikinųjų turtų, nes argi jis nesukurtas tam, kad būtų be galo gerbiamas ir turėtų palaimingų gėrybių?

Jis myli malonumus ir atkakliai vaikosi pramogų. Argi jis neturi teisės į nesibaigiančius džiaugsmus ir nesudrumsčiamą laimę?

Jis vengia skausmo, niekina kančią ir nekenčia darbo. Argi jam nėra skirta amžinoji ramybė ir neapsakoma laimė?

Jis bijo nuo ko nors priklausyti, nekenčia vergijos, priešinasi smurtui. Argi jo kraujagyslėmis teka ne karališkas kraujas? Juk jis yra Dievo vaikas, sukurtas vadovauti.

Duokite šiam žmogui meilę ir jis taps didvyriu bei šventuoju. Meile yra neįveikiamas magnetas, sutraukiantis visas sielos jėgas. Tie, kurie priešinasi bet kokiam suvienijimui, pagaliau pasiduoda jos vadovavimui.

Ambicijos ir garbės troškimas jai veikiant virsta karštu uolumu dėl Dievo garbės. Norą pramogauti pakeičia karštas troškimas suteikti Jėzaus širdžiai džiaugsmo. Siela, meiles išlaisvinta iš bet kokių pančių, tampa laisva kaip karalienė, kurią pavergia tik meilė. Baiminga širdis, bijojusi skausmo ir kančios, įgyja troškimą atsiduoti, pasiaukoti ir užmiršti save.

Taip, tokia yra meilės galia! Ji stipri kaip gerai organizuota kariuomenė.

Kur slypi kariuomenės vado jėga? Entuziazme, kuriuo jis sugeba uždegti kareivius. Ką tik suburta kariuomenė yra tik padrika žmonių masė. Visi šie kareiviai turi tik bendrą uniformą, energiją ir kovos dvasią. Bet pagal kokią metodiką ir su kokiu priešu jie privalo kovoti?

Jei vadovauti stoja gabus ir mylimas karvedys, kuris juos išrikiuoja, tada atsiranda kovinga kariuomenė. Patraukti nenugalimos jėgos, jie susiburia apie vienintelį centrą. Jų valia paklūsta jo įsakymams ir, būdami ištikimi savo karvedžiui, jie kausis iki mirties.

Kas juos pavergė ir įkvėpė? Entuziazmas, pagarba ir meilė karvedžiui.

Siela, kuri kovoja dėl šventumo, turi sekti šiuo pavyzdžiu. Joje šėlsta ir verda nenugalimos aistros, pavojingos jėgos. Jeigu valia nevadovaus, jos sukils prieš širdį. Kaip galima jas suvaldyti? Duodant mylimą vadą, kuris jas pavergtų ir pripratintų prie tvarkos – Jėzų Kristų.

O Jėzau! Statyk savo sostą mano širdies vidury, tada visos mano galios bus sužavėtos Tavo grožybės ir nusilenks Tau. Jas sužavės Tavo gerumas, Tavo švelnumas supančios saldžiais pančiais ir suteiks ramybę prie Tavo Širdies. Perkeistos Tavo dieviškosios galios, jos taps jėgomis gėrio tarnyboje ir kels siaubą pragarui.

O ne, šlovės vertas Mokytojau, man nereikia sunaikinti savo prigimties, aš tik turiu atiduoti ją Tau. Tavo meilė ją persunks ir pakeis.

Mylėti Tave, galvoti tik apie Tavo meilę: tai veiksmingas būdas savęs atsižadėti. Pasiimk visą mano sielą, nepalik man joje nė vienos vietelės, tada kaip Nojaus balandis būsiu priverstas sugrįžti ant Tavo rankos ir įeiti į Tavo dieviškosios Širdies arką.

Tėviškas Dievo rūpinimasis

Žemėje nėra nieko palaimingesnio už gryną meilę, visiškai laisvą nuo bet kokios savimeilės. Norėdami surasti tokią meilę, turėtume ieškoti dviejų sielų, kurių tyrumo niekada nesuteršė jokia nuodėmė.

Siela apima liūdesys mąstant, kad tokios draugystės žemėje negalima rasti. Bet vis tiek širdis svajoja apie tokią meilę ir nenuilstamai jos siekia. Jos negali sustabdyti jokie nepasisekimai. Ar tokia graži, švelni ir dangiška draugystė, kurios mums galėtų pavydėti net angelai, tikrai galima?

O Jėzau, mano širdis sudreba iš laimės. Tokia karšta, išsiilgta meilė egzistuoja! Tavo širdžiai ji gerai žinoma ir taip pat žinoma tūkstančiams tyrų širdžių. Man netgi atrodo, kad mintis apie tokią kūrinių meilę Tau davė jėgų iškentėti grubius plūdimus ir niekšišką išdavystę.

Šios palaimingos draugystės patrauklumas glūdi tame, kad ji yra abipusė, kad draugas gyvena ne sau, bet savo draugui, kad jis apleidžia ir užmiršta save tam, kad rūpintųsi tik draugu.

Sieloje tokia nesavanaudiška meilė susiformuoja pamažu. Jezus ją vysto, valo nuo bet kokių savimeilės priemaišų. Jokie sunkumai negali sustabdyti šio darbo. Jis yra

Jo mėgstamiausias užsiėmimas. Jėzus žino, kad praeis daug metų, kol Jo pastangas vainikuos sėkmė.

Bet ši Jėzaus meilė nuo pat pradžių yra tobula. Kai tik siela atsiduoda Jam, Jis irgi atsiduoda jai visiškai ir besąlygiškai. Jis ne tik dovanoja save, bet taip pat paima savo žinion visus sielos rūpesčius.

Kiekvienam silpnam ir bejėgiam žmogui Dievas čia, žemėje, parūpino regimą globą. Jis pavedė Katalikų Bažnyčiai rūpintis krikščioniška bendruomene. Todėl mes nepatiriame tokios negalios, nežinojimo ar klaidos, kuriai suvokti nebūtų pagalbos, išgijimo vaistų.

Jezus rūpinasi kiekviena siela tiek pat ar net dar labiau, nei visa visata. Argi galima pasakyti, kad silpna ir apleista siela nesirūpina jokia širdis? Ne, gerasis Mokytojau, to niekada nebus, nes Tavo meilė neleidžia net tokios prielaidos.

Kas nutinka, jeigu siela laisva valia pasirinko neturtą, jeigu ji, kilnaus „kvailumo" vedama, sudėjo visas gėrybes į Tavo rankas, sau pasilikdama tik viena – gyventi tik meile Tau? Ir kaip Tu ja rūpinsiesi, jeigu ji, paklususi Tavo kvietimui ir prašymams, atsižadėjo bet kokios kūrinių pagalbos!

Jeigu Jėzus pamilsta kūrinį tokia saiko nežinančia meile, tada Jis panaudoja ne tik savo širdį, Jis panaudoja savo garbę. Be to, ar nėra daugiau nei teisinga, kad Jis taptų viskuo sielai po to, kai ją suviliojo savo nukryžiuota meile ir atėmė iš jos viską, ką ji turėjo?

Miela siela, nežiūrint gal jau pasiektų aukštumų, tu dar nieko nesupranti apie švelnumą Jėzaus, kuris atidavė tau

savo širdį, pasiimdamas tavąją. Nepaisant tavo intymumo su dieviškuoju Mokytoju laipsnio, tu dar gyveni po paslapties šydu, tikėjimo pavėsyje. Jėzus tik danguje parodys, kas Jam buvai žemėje ir kas būsi visą amžinybę.

Jeigu šiandien girdi Mokytojo balsą, kuris tave kviečia save užmiršti, tada nedelsk, nenorėk praskleisti paslapties, bet su dieviškąja Motina paprastai pasakyk: „Teesie man pagal Tavo žodį."

Nuolat galvok apie mane

Kuo didesnę pažangą siela pasiekia tobulume, tuo paprastesnis tampa jos dvasinis gyvenimas. Galų gale jis telpa į žodžius, Jėzaus pasakytus savo ištikimai sužadėtinei: „Prisimink mane, ir aš tave prisiminsiu." Vadinasi, aš galvosiu apie tavo garbę, sveikatą, laikinąją gerovę, amžinąjį išganymą, tobulumą bei šventumą. Jėzus viską žino ir nieko neužmiršta.

Jeigu Jis pareikalauja tokios didelės aukos – visiško savęs atsižadėjimo, tada pagalvoja ir apie nepatogumus, kurie iš to galėtų kilti. Siela turi tik paklusti ir visai nesirūpinti ateitimi.

Vargšę našlę iš Sareptos buvo ištikusi didelė bėda, kai sutiko pranašą Eliją. Ji ruošėsi suvalgyti paskutinį maisto atsargų likutį ir tada su sūnumi numirti iš bado. Vis tiek ji atidavė prašančiam svetimam žmogui paskutinį duonos gabalėlį. Žmogišku požiūriu tai buvo neprotinga, bet Dievo akyse – išmintinga. Taip ji išprovokavo Dievą padaryti stebuklą.

Paprasta siela visuomet taip elgiasi su Dievu. Ji galvoja tik apie savo luomo pareigas. Jai nebūdingas gudrus išskaičiavimas, išsisukinėjimas ir apsimetinėjimas. Bet Dievas rūpinasi vietoj jos. Gudrumas ir melas negali jai pakenkti. Kartais gudrumas galvoja, kad paprastą sielą tikrai laiko savo tinkle. Bet taip nėra. Nenumatytas įvykis, net vienas žodis ar mostas išardo pinkles.

Jėzus sakė savo mokiniams: „Kai jie ves jus į sinagogas pas viršininkus ar vyresnybes, nesirūpinkite, kaip ginsitės ar ką atsakinėsite, nes Šventoji Dvasia tą pačią valandą jus pamokys, ką kalbėti“ (Lk 12, 11).

Apaštalai tikriausiai niekada nebūtų pamokslavę, jeigu apaštalinės karjeros pradžioje būtų galvoję apie savo drąsaus sumanymo pasekmes. Jie neturėjo perspektyvos sėkmingai įpiršti Nukryžiuotojo mokslo, o vargų pabaigoje jų laukė kankinimai, kančios ir mirtis.

Bet jie, ilgai nesvarstydami ir nesibaimindami, ėjo ten, kur vedė Dievo Dvasia. Jie gavo įsakymą pamokslauti, todėl pamokslavo tvirtai tikėdami, kad Dievas pasirūpins visu kitu. Ir tai Jis atliko nuostabiu būdu.

Jėzus ne tik rūpinasi vaikiškos sielos gerove, Jis taip pat pataiso tai, ką jos nežinojimas arba neatsargumas sugadina. Nėra tokio gabaus žmogaus, kuris bent kartą nebūtų suklydęs ir pasukęs rizikingu keliu. Pasaulietiškiems žmonėms tokie neprotingi poelgiai yra gilios kančios ir skausmingų pažeminimų priežastis. Jiems pavydintiems tai suteikia progą piktai pasišaipyti ar priimti žiaurius sprendimus. Bet Dievui jie suteikia progą pažeminti išdidžiuosius ir juos pataisyti.

Tačiau Dievo elgesys su paprasta siela kitoks. Jis leidžia sielai padaryti ir neprotingų dalykų, - kiekvieno šventojo gyvenime galima rasti tokių pavyzdžių, – bet, kad ir kokie klaidingi bebūtų, jie neturi blogų pasekmių arba netgi suteikia progą daug reikšmingesniam geram darbui.

Siela nieko nepraranda, jeigu atiduoda Dievui savo rūpesčius. Kai Petras atpažino ant ežero vandens pasirodžiusį Išganytoją, pagautas kilnaus savęs užmiršimo jausmo sušuko: „Viešpatie, jei čia tu, liepk man ateiti pas tave vandeniu“ (Mt 14, 28).

Būdamas staigios prigimties, Petras nesvarstydamas ėmė eiti vandeniu. Pamatęs grėsmingai besiartinančią vėjo sukeltą bangą, Petras pamiršo Mokytoją, kuris viską gali. Jis pradėjo galvoti apie save, savo bejėgiškumą; jis suabejojo ir pradėjo skęsti. Laimei, ten buvo Jėzus ir jį išgelbėjo.

Evangelijoje galima matyti, kad Jėzus visuomet apgina silpnuosius ir apšmeižtuosius, jeigu jie yra atgailaujantys nusidėjėliai. Kai tik siela Jam kokiu nors būdu parodo pasitikėjimą, Jis įsipareigoja ją ginti.

Prieš savo mokinius Jis gina motinas, besiveržiančias prie Jo su savo vaikais. Prieš pavyduolius Jis gina naują atsivertelį Zachiejų, kuris, nebijodamas pajuokos, lipa į medį, kad pamatytų praeinantį Jėzų. Jis paima savo globon svetimautoją, sugėdina veidmainius jos kaltintojus ir paleidžia ją laisvą bei atsivertusią. Minia paskui Jį atseka į dykumą, nepasiėmusi maisto kelionei. Jis neišleidžia jos į namus alkanos. Jo mokiniai, kankinami alkio, šabo dieną laukuose skina varpas. Jis gina juos prieš fariziejus. Ypač Jis globoja

nusidėjėlę Magdaleną. Kaip Jėzus mylėjo šitą atgailautoją! Kaip Jis ją gynė nuo jos šmeižėjų! Argi jai nebuvo ypač reikalinga globa? Juk su savo meile ji nė kiek nesislapstė.

Vienos žymiausių Magdalos šeimos dukra, žinoma kaip viešoji nusidėjėlė, nė su vienu žmogumi nekalbėjusi apie savo vidinį pasikeitimą, prie Jėzaus kojų atlieka stebėtiną nusižeminimo aktą, už kurį pasaulis ją apkaltins ekstravagantiškumu. Ji ateina į svetimus namus, įeina į pokylio salę, nustebina svečius ir padaro gėdos namų šeimininkui.

Marija Magdalena, kaip mažai tu rūpiniesi visais tais dalykais, kadangi čia yra Jėzus, kuris tavęs laukia prie savo kojų. Mokytojas tave užstos.

Be abejo Jėzus tai padarys. Vėliau Jis ją gins prieš Mortą, kuri norės ją atplėšti nuo Mokytojo kojų ir sutrikdyti palaimingą ramybę. Jis ją taip pat gins prieš Judą, kuris ją apkaltins išlaidumu. Taip, Jis padarys dar daugiau. Jis padarys, kad jos išteisinimas būtų įrašytas į Šventąsias Knygas ir visur, kur bus skelbiama Evangelija, taip pat bus papasakota ir pagirta kvailystė iš meilės, kurią Marija Magdalena sugalvojo, kad patiktų Mokytojui.

Ištikima siela, atsiduok Išganytojui ir užmiršk save. Jėzus už tave galvos ir viskuo rūpinsis. Niekas negalės pasakyti, kad suvargusi ir silpna siela, kuri bėgo pas Jį, būtų Jo atstumta. „Ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn 6, 37).

III skyrius

Šventas pasiaukojimas

Aukoti save

Visiškai atsiduoti Dievui – vadinasi dovanoti Jam save karštos meilės aktu. Geros valios siela atliko šį aktą dvasinio gyvenimo arba atsivertimo pradžioje. Tada ji kartodavo jį kiek galima dažniau maldoje ir darbe, liūdesyje ir džiaugsme, tamsoje ir apšvietime, aplankius vidiniams išbandymams ir dieviškajai paguodai. Pamažu meilė viską apėmė, sušildė, išdegino ir nuvalė. Ji plėtėsi kaip viską ryjanti ugnis, naikindama nuodėmes, blogus palinkimus, netobulumus, skverbdamasi į sielos dugną ir užkurdama didžiulį gaisrą, kurio negali užgesinti jokios žmogiškos jėgos ir kuriame siela sudegs pati kaip šventos meilės auka.

Kas visiškai atsiduoda Dievui, tas turi užmiršti save, kad galvotų tik apie Tą, kuriam atsidavė. Tada dieviška meilė užvaldo sielą, pastato ten savo sostą ir pamažu išvaiko bet kokias nereikalingas mintis. Kai pagaliau siela pasidavė meilės valdžiai, tada ji turi atsižadėti savo pačios naudos, reikalų, rūpinimosi ateitimi ir pavesti Dievui rūpintis viskuo.

Kas dovanoja save Dievui, tas turi visiškai pasiaukoti Jo reikalams, skirti visas savo jėgas kilniausių ir švenčiausių idealų tarnybai, narsiai priešintis Jėzaus priešams ir visomis įmanomomis priemonėmis skleisti dieviškojo Mokytojo karalystę.

Mylėti, užmiršti save, aukotis – tai yra atsidavimas Dievui, tai yra tobulumas.

Koks idealus ir be galo brangus gyvenimas, kurio mums galėtų pavydėti net angelai.

Ar galėtų vargšui mirtingajam būti paskirta gražesnė lemtis už užduotį aukotis už kitus užmirštant save patį, kad galėtų kuo labiau myli Jėzų; mylėti užmiršdamas save ir aukodamasis?

Kas aukoja save, tas turi Išganytojui dovanoti savo gyvenimą, aukoti Jam visas kūno jėgas, visą širdies ilgesį ir karštumą, visą valios jėgą, visą proto šviesą ir galias.

Kas aukoja save Dievui, tas perduoda Jam visas nuosavybės teises į savo paties būtybę, prašydamas ją naudoti tada, kada Jam patiks ir taip, kaip Jam patiks, ją naudoti darbui arba kančiai, veiklai arba poilsiui, vargui, apsimarinimams arba pasninkui taip, kaip reikalauja Jo garbė.

Kas nori aukoti save, tas turi visuomet būti Jo žinioje, bet kur, kur Jis sielą pašauks: arba už vienuolyno sienų, kad keltų maldaujančias rankas į dangų, arba į viešąsias aikštes, į triukšmingą minią, kad primintų išsiblaškiusiam pasauliui apie nepaprastą šio gyvenimo rimtumą, arba į pagoniško krašto dykynę, kad skelbtų vargšėms mirties ūksmėje tūnančioms sieloms Gerąją Naujieną, arba netgi į kuklią dirbtuvę, triukšmingą gamyklą, vargšų trobelę, kad ten savo veido prakaite pelnytų visai šeimai kasdienę duoną ir nenuilstamu darbu bei dorovingo gyvenimo pavyzdžiu stiprintų aplinkinių širdis.

Kas dovanoja save besąlygiškai, tas atiduoda savo jaunystę, sveikatą, laiką bei turtą, kad paguostų nelaimingus,

pamokytų nežinančius, slaugytų ligonius, maitintų vargšus, gelbėtų geidulių aukas, padėtų našlaičiams ir taisytų nesuskaičiuojamas žmonijos blogybes.

Kas aukojasi visiškai, tas skleidžia pasaulyje tiesos, gėrio ir grožio karalystę, tas trokšta įgyvendinti tarp tautų meilę ir sutikimą, tas ieško būdų, kaip suartinti žmonių širdis, kad jos susivienytų Jėzuje Kristuje, tas stengiasi skleisti visuomenėje teisėtumo ir teisingumo dvasią, kovoti su klaida, nesvarbu, kokia forma ji pasirodytų.

Aukoti save – vadinasi domėtis klasių, kurioms yra atimtos teisės, likimu, mažinti jų materialinį, dvasinį bei moralinį skurdą, dirbti darbininkų klasės būviui pagerinti, ieškoti būdų slopinti priešiškumui tarp turtingųjų ir vargšų, darbdavių ir darbininkų.

Aukoti save galiausiai reiškia būti visuomet pasiruošusiam, atsižvelgiant į savo profesiją, laiką bei priemones, padėti gėriui siekti pergalės, kovoti su klaida bei nuodėme, jungti žmones per tarpusavio meilę, vesti visus po švelniu tiesos jungu prie Jėzaus, mūsų vienintelio Mokytojo, amžių Karaliaus, kojų.

Kokia nuostabi veikimo dirva mylinčiai sielai! Kokia kilni užduotis mylinčiai širdžiai!

Dievo vadovavimas

Išorinių aukos gyvenimo darbų įvairumas dosnioms sieloms kelia didelį pavojų. Jis padalija laiką ir jėgas tūkstančiams įvairių užsiėmimų.

Paprasta siela, kuri visiškai atsidavė Jėzaus meilei, šito pavojaus gali lengvai išvengti.

Kiekviena akimirka kaip dangaus pasiuntinys jai atneša užduotį. Ji turi atlikti ją punktualiai, neskubėdama ir netinginiaudama. Šitame atsidavime Dievo reikalui ji mato savo pagrindinę pareigą, kurios negali išstumti jokia kita.

Su ramiu ir tyliu atkaklumu siela ištikimai laikosi tokio gyvenimo būdo. Ar tai nėra geriausias būdas įrodyti Dievui savo meilę? Ir taip siela gyvena kukli ir nežinoma. Kas galėtų įtarti, kad po tuo nuolatinio stropumo šydu slepiasi karšta ir liepsnojanti meilė Dievui?

O Jėzau, kaip klystama manant, kad reikia didelių didvyriškų veiksmų, aukštų garbingų vietų, neįprastų sąlygų, ypatingų gabumų, palankios aplinkos tam, kad galėtum būti Tau ištikimai atsidavęs! Ne, tikras gyvenimas, tobuliausias atsidavimas yra kuklus ir paslėptas, bet dabartinei pareigai visiškai paaukotas gyvenimas.

Kokios apakusios sielos, niekinančios paprastus ir kuklius kasdienius darbus bei pareigas, kurių pilnas mūsų gyvenimas!

Žmonės siekia garbės, populiarumo ir valdžios. Jie su nuostaba gėrisi tais įtakingais žmonėmis, kurie žavi minią iškalbingumu, dirba didžius artimo meilės darbus, yra kviečiami į pasaulio didžiųjų pasitarimus ir jau vien savo garsiu vardu teikia Bažnyčiai šlovę.

Bet aš, gerasis Mokytojau, daug labiau gėriuosi tomis didvyriškomis sielomis, kurios, ištikimai atlikdamos nedė

kingą bei vargingą darbą, nesulaukdamos pritarimo bei padrąsinimo, išlieka kuklios ir nepastebimos.

Dievui pasiaukojusios sielos veikimo laukas yra kasdienės pareigos, momento, gyvenimo situacijos ir profesijos padiktuoti užsiėmimai. Jeigu ji ištikima, tada Viešpats kartais padidina jos veikimo lauką. Jis jai liepia atlikti reikšmingesnius ir didesnius darbus. Sielos pareiga yra ramiai laukti Dievo nurodymo.

Jeigu Jis jau auštant pakviečia į savo vynuogyną, tada ji yra pasirengusi ir džiaugsmingai paklūsta. Jeigu Mokytojas pakviečia tik vienuoliktą valandą, ji vis tiek patenkinta. Tai yra ženklas, kad Dievui jos tarnyba anksčiau buvo nereikalinga. Jeigu Jis jos visai nepakviečia, tokia Jo valia; tai yra patikimas ženklas, kad Jis nori jai duoti laiko kontempliacijai. Jis yra Viešpats, vien Jam priklauso parinkti tinkamas Jo garbę didinančias priemones.

Reikia paklusti Dievo įkvėpimams ir stengtis nepri mesti Jam savo tarnybos. Šv. Vincentas Paulietis labai sėkmingai atliko stebėtinai daug darbų nelaimingiems paremti: vaikų mokymui, apleistų sielų religiniam švietimui, Dievui pasiaukojusių sielų dvasinei pažangai. Bet vis tiek jis dažnai sakydavo: „Prieš pradėdamas kiekvieną darbą, aš visuomet laukiu, kol dieviškoji Apvaizda žengs pirmąjį žingsnį." Šita besąlygiška priklausomybė nuo Dievo valios yra labai svarbi.

Bet kai Dievas aiškiai parodo savo valią, tada siela nebedelsia. Ji džiaugsmingai atsiduoda ir besąlygiškai aukojasi. Ji atsisako, jei reikia, savo vienatvės meilės, kuklaus ir

paslėpto gyvenimo. Ji nesiekia nei šloves, nei minios palankumo, nei pagarbos, nei įtakos. Ji nieko neieško, bet taip pat nieko nebijo, kai tik Dievas jai atskleidžia savo valią.

Ji neseka tomis nedrąsiomis, bailiomis sielomis, kurios dėl klaidingo nusižeminimo praleidžia galimybę padaryti gera, netgi jei Dievas ją siūlo. Jei paklusnumas reikalauja, ji užsispyrusiai neatsisako net garbingos vietos tuo pretekstu, kad nesugebės eiti tų pareigų arba kad labiau mėgsta uždarą gyvenimą. Ji neatsisako bendrauti su pasauliu, su šios žemės didžiūnais bei galiūnais, įgyti autoritetą, kai sąlygos to reikalauja, nors galėtų bijoti prarasti savo paprastumą ir ramybę. Ji labai gerai žino, kad šiuo atveju atsisakymas atneštų nuostolį Dievo reikalui, o patogumo ieškojimas jam pakenktų.

Meilės įrodymas

Jėzus, atėjęs į šį pasaulį, neišmokė nieko gražesnio nei atsidavimas Dievui. Šita maža gėlė – jeigu būtų galima ją taip pavadinti – pražydo ant Golgotos, kryžiaus papėdėje, žemėje, permirkusioje Jėzaus krauju. Nuo tada ji neišnyko nuo žemės paviršiaus. Jėzaus draugai ją saugo ir rūpestingai prižiūri. Jie žino, kokioje dirvoje ji mėgsta įleisti šaknis, ir pažįsta ją maitinančius syvus. Jie labai gerai žino, kad ši gėlė bijo atšiauraus egoizmo klimato ir puikiai jaučiasi šiltuose dieviškosios meilės kraštuose. Meilė Jėzui yra jos mėgstamiausia vieta, geriausia dirva.

Pasakykite, uolios sielos, ar pažįstate šią gėlę? Ar jau gėrėjotės jos grožiu, uostėte jos kvapą? Ar nenorite pra-

džiuginti Jėzaus, priimdamos ją į savo širdį, saugodamos ir prižiūrėdamos?

Meilė ir atsidavimas yra dvi gėlės, pražydusios ant vieno stiebo. Jėzus jas perkėlė iš dangaus sodo į mūsų nedėkingą žemę. Čia jos įsišaknijo, išbujojo ir pradėjo daugintis. Jų randame ir turtingųjų gėlynuose, ir kukliuose vargšų darželiuose. Jų malonaus kvapo veikiamos visur pradėjo skleistis nuostabios dorybės: savęs atsižadėjimas, nuolankumas, aukos dvasia, švelnumas, kantri meilė artimui. Visur žemėje buvo įsteigtos ligoninės, prieglaudos, slaugos namai, mokyklos, vaikų darželiai, našlaičių namai. Juose dirba nesuskaičiuojama daugybė brolių ir seserų.

Veltui tikėjimo skaldytojai, klaidatikiai ir laisvamaniai bandė ugdyti šias dvi kilnias meilės ir atsidavimo dorybes. Jie nesugebėjo, nes norėjo atlikti meilės darbus, paneigę meilę.

Jų rezultatai buvo panašūs į laboratorijų produktus, kuriems sukurti reikia sunkaus darbo ir išlaidų, bet jie yra tik varganas pamėgdžiojimas to, ką gamta duoda kasdien be jokių pastangų.

Ne, nėra atsidavimo be meilės, kaip nėra meilės be atsidavimo. Retai kada atsidavimo gėlė įsišaknija nekrikščioniškoje dirvoje.

Vešliai bujojančios egoizmo piktžolės iščiulpia pagoniškos dirvos syvus. Civilizacijos viršūnę pasiekusi senoji pagoniška visuomenė pagimdė tik siaubingas pabaisas: žiaurumą, ištvirkimą ir vergovę.

Atėjo didingiausias laikas, kai Jėzus prikėlė vargšę žmoniją, skleidusią mirties puvėsių kvapą, kai Jis atėjo pamokyti tyros meilės ir nesavanaudiško atsidavimo.

Didelis savimeilės valdžios troškimas

Jėzau, Tu buvai žmonių karštai mylimas. Ir dabar dar yra daug tyrų širdžių, kurios Tave myli ir yra Tau atsidavusios iki mirties!

Nepaisant to, širdis mėšlungiškai susitraukia iš liūdesio ir skausmo. Argi uolių sielų skaičius kasdieną ne mažėja? Jėzaus armija nedidelė. Ar nematyti, kad jos gretos kasdieną vis retėja? Beširdė savimeilė nori užkariauti visą pasaulį. Savo nuodais ji jau užkrėtė visuomenę. Dabar ji nori įsiskverbti į šeimos gyvenimą, netgi į pačią Bažnyčią. Kur Jėzus dar ras meiles? Kiek daug pramogų troškimo, gobšumo, nežabotos prabangos, silpnųjų priespaudos, nelaimingųjų ir vargšų paniekinimo!

Aš matau tave niekinamą, šmeižiamą ir persekiojamą, tave, atsidavimo gėle, kurią Jėzus iš dangaus persodino tarp mūsų, kad suviliotum žmonių vaikus savo kvapu. Kaip tu gali kvepuoti tuo egoizmo persmelktu oru? Nebekviesk mūsų laikmečio giminės, netekusios pagarbos bei meilės, džiaugtis tavo kvapu ir gėrėtis tavo grožiu. Jeigu tu nevertinama ir niekinama, tada suglausk lapus, uždaryk taurelę ir prašyk dangiškąjį Sodininką sugrąžinti tave į dangiškuosius sodus.

Kartais pasaulyje pradeda viešpatauti nebe Jėzus, bet šėtonas. Tada Jėzus pasitraukia. Su Juo išnyksta meilė ir

šviesa. Sielose dideja tamsa ir abejingumas. Kaip siaubingas vaiduoklis sugrįžta pagonybė, grasindama apsupti mus didele įkape.

O Jėzau, pasigailėk mūsų. „Viešpatie, pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ (Lk 24, 29). Vakaras jau artinasi ir siaubinga naktis mus gąsdina savo juodomis sutemomis. Viešpatie, pasilik su mumis!

Nekeršyk, gailestingasis Išganytojau, už mūsų nuolatinį nedėkingumą. Nekeršyk apleisdamas mus. Maloniai pažvelk į labai mažą skaičių Tau likusių atvirų sielų ir leisk Tave suminkštinti. Jos besąlygiškai atsidavė Tavo meilei ir visur seka Tavimi iki mirties. Ar Tu jas atstumsi, Viešpatie, ar Tu jas apleisi sugrįždamas į dangų? Ne, mielasis Jėzau! Ir net jei liktų tik viena mylinti siela, Tu neatimtum iš mūsų savo gailestingumo.

Šlovinimo vertas Mokytojau, šiandien aš ryžtuosi būti tikrai pasiaukojusi siela, visiškai atsidavusi Tavo meilei. Taip pat pasižadu atvesti Tau daug širdžių, kurios yra tyresnės ir labiau dega meile nei mano širdis. Jėzau, mes norime Tave apsupti meile ir nebepaleisti.

Apaštalavimas malda

Jeigu siela dovanoja save Dievui, viskas joje kalba, viskas padeda jos gyvenimui tapti palaimingam: jos veiksmai, malda ir pavyzdys. Viskas joje persunkta Dievo. Iš jos sklinda dieviškoji įtaka, kuri veikia ją supančias sielas.

Paprasta tyros sielos malda daugiau gali pas Dievą nei tūkstančio vidutiniškų sielų aukos bei maldavimai. Vienai

šventajai Jėzus pasakė: „Tavo draugai yra ir mano draugai. Aš myliu tuos, kuriuos tu myli. Tik prašyk ir padarysiu jiems gera."

Kartais Dievas suteikia ištisoms tautoms ypatingą pagalbą, nepaprastų atsivertimo ir išganymo malonių. Kartais vienoje arba kitoje šalyje galima pastebėti malonės veikimą, kai pradedama ieškoti tiesos, kai atsiranda gilūs pokyčiai, staiga pasikeičia viešoji nuomonė religijos ir Bažnyčios naudai. Išoriškai niekaip negalima paaiškinti šitų perversmų. Priešingai, viskas tarsi paneigia mūsų spėliojimus. Bet kažkokiame nuošaliame pasaulio kampelyje gyvena siela, kuri visiškai pasiaukojo Jėzaus meilei: ji meldžiasi už visą žmoniją arba ypač už vieną tautą. Tai viską paaiškina.

Vargas būtų pasauliui, jeigu nebeliktų šventųjų! Tada nebūtų galios, kuri sugebėtų sulaikyti dieviškąjį teisingumą. Tik paprasta maldaujanti širdis gali sušvelninti Jo rūstybę ir išmelsti Jį gailestingumo.

Kadaise Dievas būtų dvidešimt kartų sunaikinęs žydų tautą, jeigu Mozė, „švelniausias iš žmonių", nebūtų jos už taręs. „Palik mane vieną, – sakė Viešpats savo ištikimam tarnui, – kad mano įniršis įsiliepsnotų ir juos sunaikinčiau, o iš tavęs padaryčiau didelę tautą" (Iš 32, 10). Bet Mozė maldavo, atakavo Dievą savo prašymais, ir Dievas leidosi perkalbamas.

Ištikimos sielos, kurios aukojatės Jėzaus meilei, melskitės už mus, nusidėjėlius! Melskitės už neištikimas tautas; melskitės už katalikiškas tautas, kurios atsižadėjo tikėjimo;

melskitės už krikščionių vienybę! Melskitės už visą pasaulį, atakuokite Dievą. Jis jums nieko negali atsakyti! Tai kilnus būdas aukotis Visagalio tarnystėje.

Siela su malonumu turi pasiaukoti apaštalavimui malda; jis turi tapti jos misija. Ne visi gali pamokslauti, mokyti, palikti savo šeimą bei tėvynę ir eiti ieškoti paklydusių avelių, bet visi gali melstis.

Yra sielų, kurios savo gyvenimą paskyrė tik apaštalavimui malda ir užsidarė už vienuolyno sienų, kad galėtų jį atlikti kuo geriau. Ne visi gali pasekti šiais didvyriškais pavyzdžiais, bet visi gali širdimi ir valia paskirti savo gyvenimą maldai už nusidėjėlius, tuo tikslu paaukodami Dievui savo darbus ir vargus, rūpesčius ir sunkumus. Taip visa jų egzistencija tampa malda, visa jų būtybė skiriama maldai.

Yra šventų akimirkų, kai Jėzus pasikviečia sielą arčiau prie savo širdies, kai Jis leidžia jai pajusti begalinį savo švelnumą. Brangios valandos, kurias yra patyrusi kiekviena tyra siela ir kurių dieviškasis Mokytojas negaili ir kuo labiau pailgina, kad širdis daugiau atsiduotų ir tyriau mylėtų.

Siela turi gerai išnaudoti šitas laimingas akimirkas, nes tada ji turi daugiau galios dieviškojo Mokytojo širdžiai. Dievas maloningai klausosi maldos už nuodėmingo pasaulio atsivertimą. Jis pats suteikia sielai tuos neištariamus atodūsius, kad ji sulaikytų bausti pasiruošusią Jo ranką.

Tyra ir Dievui patinkanti siela! Kai gilaus susikaupimo valandomis būsi prie Jėzaus, užmiršk save ir savo norus. Jie yra saugūs Mokytojo širdyje. Galvok tik apie pasaulį, apie

nelaimingas žustančias siclas, apie nesuskaičiuojamas nuodemes ir prašyk dieviškąjį Išganytoją pasigailėti savo kūrinių. Atakuok Jo širdį, apkabink Jo dieviškas kojas ir nepaleisk tol, kol tavęs neišklausys. Pasiaukok už nuodėmingą krikščioniją ir kaip Judita išvaduosi šventąjį miestą nuo priešų.

Pavyzdžio galia

Siela turi praktikuoti savo atsidavimą melsdamasi, nes maldos įtaka Dievui galinga. Bet jį reikia praktikuoti ir savo pavyzdžiu, nes pavyzdys ypač veikia žmogaus širdį.

Niekas nepatraukia sielų taip, kaip nuolatinio dorybingo gyvenimo pavyzdys. Vienas teisingas, pareigingas žmo gus yra nuolatinis pamokymas, paskatinimas kilniai šir džiai, priekaištas tinginiams ir pasmerkimas nusidėjėliui.

Šitas gražus, nors paslėptas ir vargingas gyvenimas, skirtas tik kiekvienos dienos pareigai, šita nuolatinė ištikimybė ir sąžiningumas mažiausioms pareigoms, bet kokios asmeninės naudos, bet kokio tik žmogiško tikslo nepaisymas, šitas jaudinantis paprastumas, nesidomėjimas savo nuopelnais ir didvyriškumu: visi šitie tarp mūsų esančios ir veikiančios dorybės požymiai sužavi, uždega ir patraukia net abejingiausius žmones. Labiausiai žavimasi nuolatine gera nuotaika, charakterio pusiausvyra, elgesio švelnumu, geru, maloniu ir atviru būdu.

Koks galingas savo aplinkoje turėjo būti Jėzus, tobuliausias iš žmonių! Kaip visus turejo patraukti Jo gerumas ir nuolankumas! Jis vaikščiojo darydamas gera visiems ir visur. Atrodo, kad Jo misija ir buvo daryti gera. Šita nuola-

tinė geradarystė laimėjo nusidėjėlius, atvertė Zachiejų, pakeitė Magdaleną, sugrąžino į tikrąjį pareigų kelią svetimautoją ir samarietę. Šitas nesudrumsčiamas geranoriškumas traukė vaikus, ligonius, našles ir prislėgtuosius. Jėzus juos laimino ir paleido į namus išgydęs bei paguodęs.

O meile, kokia tu išradinga! Tu pamokai tokios meilingos tiesos, kad jokia teisinga širdis negali tau pasipriešinti. Tu švelni ir pakanti žmogaus silpnybėms; tu be galo taktiška ir jautri; tu gerbi atvirą nuomonę, nugali užsispyrusias dvasias ir pašalini visus jų prietarus; tu įsiskverbi į uždariausias širdis ir sunaikini jų antipatiją bei neapykantą. Viskas pasiduoda tavo valdžiai. Savo užvaldytą sielą tu paverti širdžių karaliene.

Nes kas galėtų nepasiduoti įtakai sielos, kuri gyvena, kad darytų gera, palengvintų kitų naštą, padėtų išvengti apmaudo ir sielvarto? Kas galėtų pasipriešinti sielai, kuri stengiasi nešti kitiems vien tik džiaugsmą, prisiimti visus nepatogumus ir nemalonumus tarsi tai būtų savaime suprantama ir įeitų į jos pareigas? Kas galėtų nemylėti tokių sielų? Ko nepaveiktų jų dorybės? Kas atsisakytų ir joms būti malonus?

Taigi, kuo labiau siela aukojasi užmiršdama save, tuo labiau pasaulis stengiasi jai atsilyginti ir ją pagerbti. Ne vien tik Dievas, bet ir kūriniai, kuriems ji pasiaukoja, rūpinasi jos reikalais. Visko atsižadėjusi, dabar ji viską atgauna, net dar daugiau ir tikriau nei turėjo anksčiau.

Taip nuolat pasitvirtina šie Jėzaus žodžiai: „Kas praranda savo sielą dėl manęs – atras ją“ (Mt 10, 39).

Jis ne tik atras savo sielą, jis išgelbės ir savo artimo sielą. Kadangi jis pasiaukojo ir atidavė savo gyvybę už brolius, todel susilauks gausių palikuonių.

Egoistas bus užmirštas kartu su mirtimi, bet teisiojo, kuris gyveno dėl kitų, atminimas bus palaimingas.

Šventa ištikimybė pareigai

Mano siela! Kovoje tarp atsidavimo ir savimeilės dvasios tu negali būti abejinga stebėtoja. Noriai ar nenoriai, turi joje dalyvauti. „Kas ne su manimi, – sako Jėzus, – tas prieš mane, ir kas su manimi nerenka, tas barsto“ (Mt 12, 30).

Kas nekariauja Jėzaus pusėje, tas stoja velnio armijon. Kas neišsižada visko, kad pasiaukotų geram reikalui, tas papildo egoistų ir piktojo draugų eiles.

Kiekviena siela atsakinga už kovos rezultatą. Kiekviena prisideda arba prie gėrio, arba prie blogio triumfo.

Šitame mūšyje ne visuomet tik generolai vaidina svarbiausią vaidmenį. Svarbiausias vaidmuo dažniausiai tenka paprastiems kareiviams, sieloms, kurios moka labiausiai mylėti, užmiršti save ir geriausiai užstoti kitus. Šios sielos laimi puikiausias pergales.

Siela, kuri visiškai atsidavė Išganytojui, yra pavojingiausia pragaro priešė. Siela, kuri rūpinasi tik atlikti savo luomo pareigas, o visa kita palieka Jėzaus žiniai, yra kaip nenugalimas karys, prieš kurį priešiškos galios bejėgės.

Kiek nusidėjėlių atverte tokios paprastos besiaukojančios sielos, kurios kukliai atlieka meilės pareigą prie ligo-

nių lovos ligoninių palatose! Kiek pergalių laimėjo giliai pamaldi duktė, džiaugsmingai besiaukojanti žmona, savo vaikų gerove besirūpinanti motina!

Kas be jaudulio gali prisiminti pavyzdį šv. Monikos, kuri atvertė savo vyrą, o eretiką ir palaidūną sūnų Augustiną padarė šventuoju ir Bažnyčios mokytoju? Kas nesusijaudins skaitydamas mūsų laikais gyvenusios ponios Elzbietos Leseur dienoraštį? Ji aprašo savo pastangas atversti laisvamanį, kuris ją vedė norėdamas padaryti bedieve. Kiek atsidavimo, savęs atsižadėjimo, ašarų ir ypač meilės reikėjo, kad būtų laimėta šita siela! Taip, šita pavyzdinga žmona buvo teisi dažnai sakydama: „Galvoti yra gerai, melstis yra geriau, bet myleti yra viskas." Taip, meilė yra viskas, nes meilė apima maldą ir pavaduoja mintį.

Meilė yra viskas, nes meile yra savęs atsižadėjimas, pasiaukojimas. Ir pasiaukojimui niekas negali pasipriešinti. Jis yra vienintelis ginklas, kuriuo visuomet laimima, nes jis yra natūralus ginklas; ir kad būtų galima jį visuomet naudingai naudoti, reikia buti šventam.

Mano siela, argi tavęs nevilioja toks atsidavimo gyvenimas? Argi nėra gražu, argi ne dieviška visuomet užmiršti save, visuomet apie save skleisti gerus darbus, visuomet už blogį atsilyginti geru, nelaukiant padėkos ar pagarbos?

Argi nėra antžmogiška, dangiškosios dvasios verta užduotis aukotis už kitus, naudoti savo jėgas ir laiką, savo širdį ir dvasią, kad padėtum kitiems, juos paguostum ir sugrąžintum į gėrio kelią?

Argi nėra didvyriška sudegti Nukryžiuotojo tarnystėje lėtai kaip žvakei, kuri dega ant altoriaus ir kurios vienintelis tikslas yra lėtai sudegti?

Matau valdovus, kurie vadovauja valstybėms, politikus, kurie dirba tautos gerovei, tautas, kurios kovoja dėl pirmenybės pasaulyje ir su laukiniu įniršiu puola viena kitą. Matau žmones, kurie keliauja per šalis ir jūras, kad krautų turtų, kurie išsekina save sunkiu darbu, kad pasiektų garbės.

Bet aš, o mano Jėzau, noriu tik vieno: mylėti ir aukotis. Aš mąstau tik apie viena ir trokštu vien tik augti Tavo meilėje, kad galėčiau kuo labiau pasiaukoti. Mano troškimas yra beribis, bet jam svetima pasaulio garbė. Mano širdis yra karalystė, kur Jis nori vadovauti. Aš noriu, kad visos mano mintys ir troškimai priklausytų Tau ir Tau patiktų. Žemėje aš noriu tik mylėti ir skleisti meilės karalystę.

Dieviški vaisiai

Tikrai atsiduoti – vadinasi tapti visiškai paklusniu įrankiu Dievo rankose. Kuo labiau siela išsilaisvina nuo savęs ir nuo kiekvieno savo troškimo, tuo ji tampa klusnesnė, nuolaidesnė ir tinkamesnė skleisti Dievo garbei.

Paprastai tarnystė, kurią žmonės atlieka Dievo reikalui, ne visuomet matoma. Nors Dievo karalystė yra šiame pasaulyje, ji nėra iš šio pasaulio, ji yra paslėpta. Tai, ką matome savo aplinkoje, dažnai yra tik išorė. Asmenybės, kurios užima svarbias vietas, vadovauja, gina ar puola, dažnai yra lyg šešeliai, vieną akimirką pasirodantys scenoje ir

vėl dingstantys, kad užleistų vietą kitiems šešėliams. Bet uždanga nepakyla, vaidinimas vyksta aktoriams scenoje nesirodant. Šita scena yra be galo didelė. Savo siaurame akiratyje mes matome tik keletą smulkmenų. Kaip galime tokiomis sąlygomis suvokti vaidmenis, kuriuos Dievas kiekvienam paskiria? Nes tik Jis išdalija vaidmenis, suderina juos su visuma ir kreipia tik Jam vienam žinomo galutinio tikslo link.

Klystame manydami, kad mūsų gyvenimas nenaudingas, o darbai nevaisingi, jei mūsų pastangų neapvainikuoja regima sėkmė.

Pasaulyje ir Viešpaties šventovėje yra puikių vyrų, kurie visą gyvenimą paaukojo Dievo reikalui, bet vis tiek atrodo, kad jų sumanymai žlugo. Kiekvienas galėtų suminėti valstybės vyrus, politikus, vyskupus, kunigus, visą gyvenimą nesėkmingai kovojusius su klaidingomis idėjomis, blogomis įtakomis, pražūtingais planais, kurių pergalė atrodė neišvengiama. Atrodytų, kad jų kovos buvo nuolatinis pralaimėjimas ir visiškas teisėtų vilčių žlugimas.

Bet vis tiek mažai žmonių yra laimėję tiek pergalių, kiek šitie visuomet nugalėti vyrai. Niekas nėra patyręs tokios puikios sėkmės, kaip šitie dažnai pašiepti kovotojai, kurie visuomet turėjo trauktis prieš jėgą. Niekas tiek nepasitarnavo tikrajai civilizacijai bei tikėjimui, kiek šitie amžini pralaimėtojai. Jų iš pažiūros bevaisis ir betikslis aukojimasis buvo tas svoris, kuris pagaliau nusvėrė svarstykles pavergto teisingumo, apšmeižtos tiesos ir persekioto nekaltumo pusėn.

Taip nugalėjo mažos tautos, kurios šimtmečius buvo engiamos siaubingų tironų. Ašaros, skausmai, tremtis, kančios kaip ilgai užtvenkta požeminė srovė pagaliau išsiveržė ir nugriovė atrodytų nepajudinamą kolosą, nes jo pamatai buvo suardyti.

Taip vėl atgimė tautos, kurios ilgą laiką buvo galingų kaimynų engtos, persekiotos už tėvynės meilę bei religinius įsitikinimus, kurios buvo suskaldytos, išblaškytos ir, atrodytų, pasmerktos, kurios bejėgiškai apverkė savo prarastą garbę ir atimtą laisvę.

Taip nugalėjo krikščionybė, nežiūrint pagonių persekiojimo, valstybės valdžios bjaurumo, veidmainystės, ere zijų ir dalies savo pačios vaikų atsiskyrimo nuo tikėjimo.

Taip nugalės ir tos katalikiškos tautos, kurios buvo perduotos bedieviškoms jėgoms, kurios yra persekiojamos už savo švenčiausius įsitikinimus ir kurių kilniausi jausmai užgauti. Net jeigu atrodo, kad dėl šito švento reikalo paaukotos gausios aukos ir išlietos ašaros buvo nenaudingos, jos kyla vis aukščiau prie Dievo sosto ir jį apsupa kaip nenugalima kariuomenė. Ir tie, kurie buvo laikomi amžinai pavergtais, tampa netikėjimo nugalėtojais, religinio gyvenimo atgaivintojais ir tėvynės išgelbėtojais.

Ką matome šituose dideliuose istoriniuose įvykiuose, tas vyksta slaptai kiekvienos sielos gyvenime.

Kas mano, kad yra pasmerktas amžinai nesėkmei, pas Dievą daugiausia laimi. Kas galvoja, kad yra netinkamas dideliems darbams, tas yra, jam pačiam nežinant, Viešpa-

ties išrinktas gražiausių darbų pagrindams padėti. Siela, kuri slapta dejavo dėl savo gyvenimo nenaudingumo, tampa išganymo priežastimi tūkstančiams nusidėjėlių. Kita, kurios sumanymai buvo sužlugdyti, ketinimai sugriauti ir kurios gyvenimas atrodė lyg suskaldytas akmuo, tampa ne pajudinama uola, kertiniu akmeniu, ant kurio Dievas stato savo garbės ir šlovės pastatą.

Be abejo šios išbandytos sielos ne visuomet tampa laimingais šio triumfo liudytojais, džiaugsmingais šio prisikėlimo žiūrovais. Palinkusios po nesėkmių našta, jos gal paliks šitą tremties šalį. Bet Dievas budi. Jis užrašė jų pastangas. Jis atlygins jų aukas ir nustatytu laiku leis šitai sėklai atnešti šimteriopą vaisių.

Keletas tokio stebėtino vaisingumo pavyzdžių mums girdėta iš istorijos. Žinome, kaip vargšai darbininkai, neišsilavinusios mergaitės, nežinomos vienuolės, vyrai, neturį gabumų, įtakos ir laikinųjų turtų, atliko puikius ir Bažnyčiai be galo naudingus darbus.

Tai yra tik keletas atvejų, kuriuos Dievas leidžia matyti. Bet kiek yra tokių, kurių paslapties Jis neišduoda netgi pačiai didvyriškai sielai.

Kiekviena dvasinį gyvenimą gyvenanti siela, atsiduodanti dieviškajai Apvaizdai ir paklūstanti jos įteigimams, tampa įtakingu centru, kurio spinduliai nuolat sklinda į visas puses ir šildo.

Taip malda, pavyzdys ir paprastos širdies veikimas skleidžia maloningą palaimą, kuri veikia vis daugiau sielų.

Ir kuo labiau tolstame nuo degančio židinio, tuo veiksmingesni tampa spinduliai, kurie iš jo sklinda.

Sielų tarpusavio ryšiai, jų abipusė priklausomybė, jų daroma gera ar bloga įtaka: visa tai yra mums beveik visiškai nesuvokiama. Mes tik bendrais bruožais žinome, kad Dievas tobulina sielas kitoms sieloms padedant, kad netobuloms, silpnoms ir nuodėmingoms sieloms Jis suteikia šviesos ir jėgos dėl Jam brangių sielų nuopelnų, kad Jis priima didvyrišką kai kurių sielų auką, kad atverstų šitą arba kitą didelį nusidėjėlį, nukreiptų rykštę nuo Bažnyčios, pagreitintų kurios nors tautos atsivertimą. Bet šito paslaptingo pasikeitimo, šito paslaptingo veikimo, šitos paslaptingos bendrystės smulkmenos pasilieka gilioje tamsoje.

Koks žavingas spektaklis būtų, jei galėtume pažinti nors vienos sielos intymią istoriją, jos paklusnumo dieviškajai malonei laipsnį ir puikius jos atsidavimo Dievui vaisius, pamatyti antgamtinę įtaką, kurią ji daro kiekvienai su ja susijusiai sielai, sekti šios įtakos vystymąsi ir jos begalinį šakojimąsi!

Bet kam tas žinojimas? Jis sužadintų tik tuščią ir nesveiką smalsumą. Mano Jėzau, man pakanka žinoti, kad visiškai priklausau nuo Tavęs. Tu tikrai padarysi mano gyvenimą vaisingą.

Mano užduotis yra pasislėpti Tavyje ir Tave vis labiau mylėti. Tavo reikalas yra panaudoti mano buvimą, kuris Tavo akyse yra niekas, savo švento vardo garbei.

Visų teisiųjų šventumo paslaptis yra visiškame atsidavime Dievui, Jo šventajai valiai ir tėviškai Apvaizdai.

Visi Senojo ir Naujojo Testamento šventieji ėjo šiuo keliu. Jis yra vienintelis, vedantis į šventumą. Tai, ką kai kurių žmonių gyvenime pastebime neįprasto, garbingo ir nuostabaus, nepriklauso tobulumo esmei. Tai yra tik išorinė apdaila, nereikalinga, o kartais net pavojinga.

Niekas iš kūrinių šventumu neprilygs Marijai. Tačiau jos gyvenimas labai paprastas. Ji gyvena taip, kaip visos paprastos to laikmečio moterys. Ji gyvena, auga, mokosi kaip jos amžiaus vaikai. Ji atlieka žmonos ir motinos pareigas. Kaip kitos moterys eina apsivalyti į šventyklą, kaip visi žydai kiekvienais metais atlieka piligriminę kelionę į Jeruzalę.

Be to, ji rūpinasi kuklia buitimi. Šventasis Juozapas ir paaugęs Išganytojas dirba kartu dirbtuvėje dėl kasdienės duonos.

Po Juozapo mirties Jėzus turi išmaitinti savo Motiną. Visame tame nėra nieko nepaprasto, nieko, kas kristų į akis.

Dvidešimties metų Marijos gyvenimo laikotarpyje evangelistas neranda nė vieno stebuklo, jokio neįprasto ar žymesnio įvykio. Jis sako: „Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ ir: „Jis buvo jiems klusnus“ (Lk 2, 52; 51).

Niekas iš artimų Marijos giminaičių ir pažįstamų, išskyrus Elzbietą, nežinojo jos dieviškosios Motinystės pa-

slapties. Jos elgesys neišdavė apie jai suteiktą kilnų orumą. Kai žydai vėliau norėjo Jėzų sukritikuoti, kadangi Jis skelbesi esąs Dievo Sūnus, tada jie sumenkino Jo Motiną. Taigi, ji buvo laikoma paprasta moterimi, niekuo nesiskyrusia nuo kitų.

Mes netgi nepastebime, kad geriausi Jėzaus draugai, net apaštalai, prieš Jo mirtį būtų matę ir branginę šį lobyną, kokia buvo Dievo Motina.

Jėzus norėjo, kad mergelių Mergelės gyvenimas būtų paprastas ir paslėptas, nes taip jis tarnautų mums kaip pavyzdys.

Jis netgi neapsaugojo savo nekaltos ir tyros Motinos nuo kryžių, persekiojimo bei sielvarto. Jis norėjo padaryti ją skausmų Motina ir labiausiai išbandytu iš visų kūrinių, kad mes, patirdami kančias, vienišumą ir gyvenimo sunku mus, turėtume visiško nuolankumo ir atsidavimo pavyzdį.

Žodį, kurį ištarė didžiausio kokį tik žmogus gali pajusti džiaugsmo akimirką, Marija ir vėliau pakartos kentėdama siaubingas kančias: „Tebūna man, kaip tu pasakei!" (Lk 1, 38) Jame yra visa jos šventumo paslaptis. Tai visiško atsidavimo Dievui ir Jo apvaizdai, švelniausios bei tvirčiausios meilės Dievui ir Išganytojui išreiškimas.

Dievo Motina, išmokyk mus paprastumo! Padaryk mus savo mokyklos vaikais! Kad mes nieko kito nebenorėtume, kaip visiško pasiaukojimo, paprasto ir natūralus atsidavimo savo širdies, kuri puola į Jėzaus glėbį ir pažada Jam ištikimybę iki kraštutinumo.

Mylėti Jėzų, pildyti Jo valią, viską priimti iš Jo rankų: tai buvo Tavo paslaptis, geroji Motina; ji turi būti ir mūsų.

Kartu su Jėzumi Tu pasirūpinsi visu kitu. Jūs pasiimsite mūsų rūpesčius ir baimes, vadovausite mums bėdoje, išlaisvinsite mus iš visų sunkumų, visuomet atleisite neištikimybę.

Mes privalome visuomet iš visų jėgų jus mylėti ir pasiduoti meilės vadovavimui.

Tegul Dievui ir Jo Motinai būna garbė ir padėka per amžius!

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti

Jean Chapuis. KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

Serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“

I knyga. Apie Bažnyčią
II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
IV knyga. Modernizmas
V knyga. Švč. M. Marija išganymo darbe

Joseph Schryvers CSsR

ATSIDAVIMAS DIEVUI

Dvasinės ramybės aukštumų vadovas

Leidybinis projektas „Už Tradiciją“
VšĮ „Laetitia“, Birutės g. 1, LT 45320 Kaunas
2013-01-21. 11.5 sp. l. Tiražas 400 egz. Užsakymas 13 004.
Spaustuvė „Morkūnas ir Ko“, Draugystės g. 71, LT-51229 Kaunas.